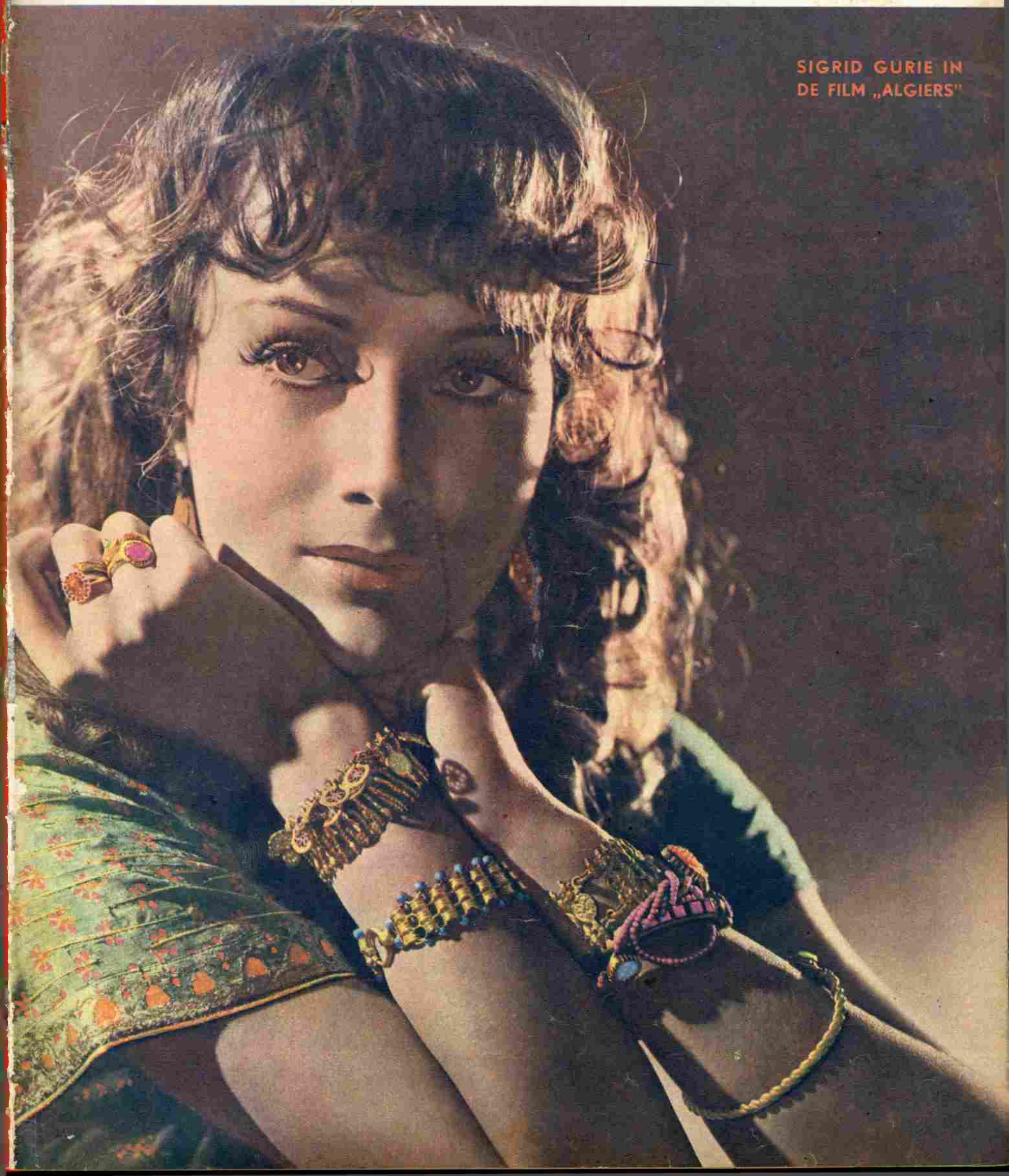


DE STAD AMSTERDAM PANORAMA

29 FEBRUARI 1940 - No. 9

LOSSE NUMMERS 15 CENT

SIGRID GURIE IN
DE FILM „ALGIERS“



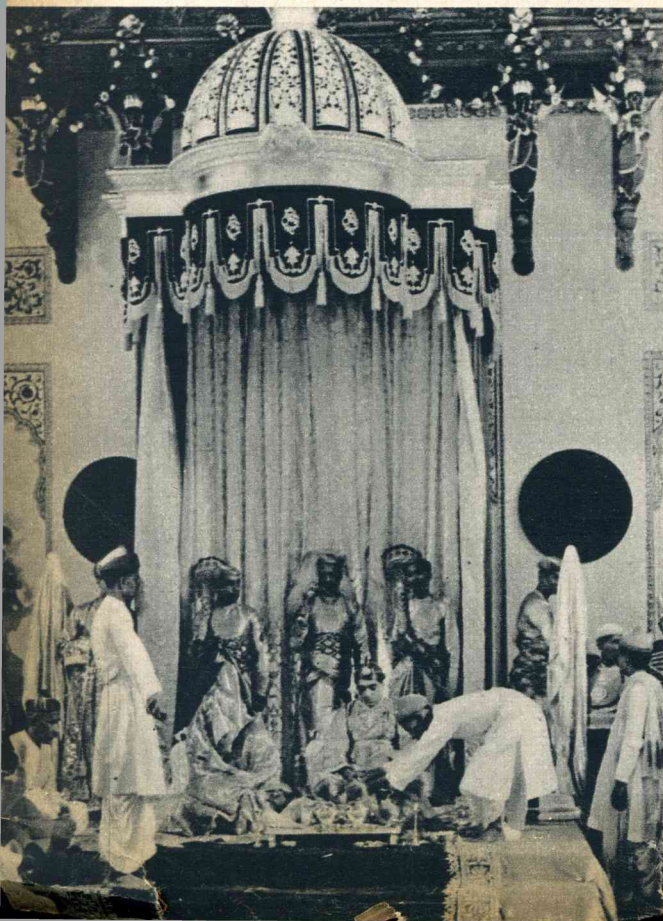


Het feestelijk verlichte décor — het vorstelijk paleis met zijn zevenhonderd vertrekken — waarbinnen en waaromheen zich een groot deel van de plechtigheden afspeelde der kroning van den nieuwen gaekwar van Baroda.

EEN INDISCHE VORST werd gekroond

De fabelachtige pracht en praal der Indische vorstenhoven, waarover men leest in oosterse sprookjes, en waarvan de reisverhalen ons vertellen, is geen verbeelding, doch werkelijkheid. De Europeaan verbindt met het begrip van een maharadja bijna steeds de voorstelling van onmete-

De zuiveringsplechtigheid, voor het bestijgen van den troon, geschiedt door Brahmaansche priesters, die voor hem en de maharani — zijn gesluierde gemalin, links — hun gezangen uitvoeren en met water de voorgeschreven wasschingen verrichten.



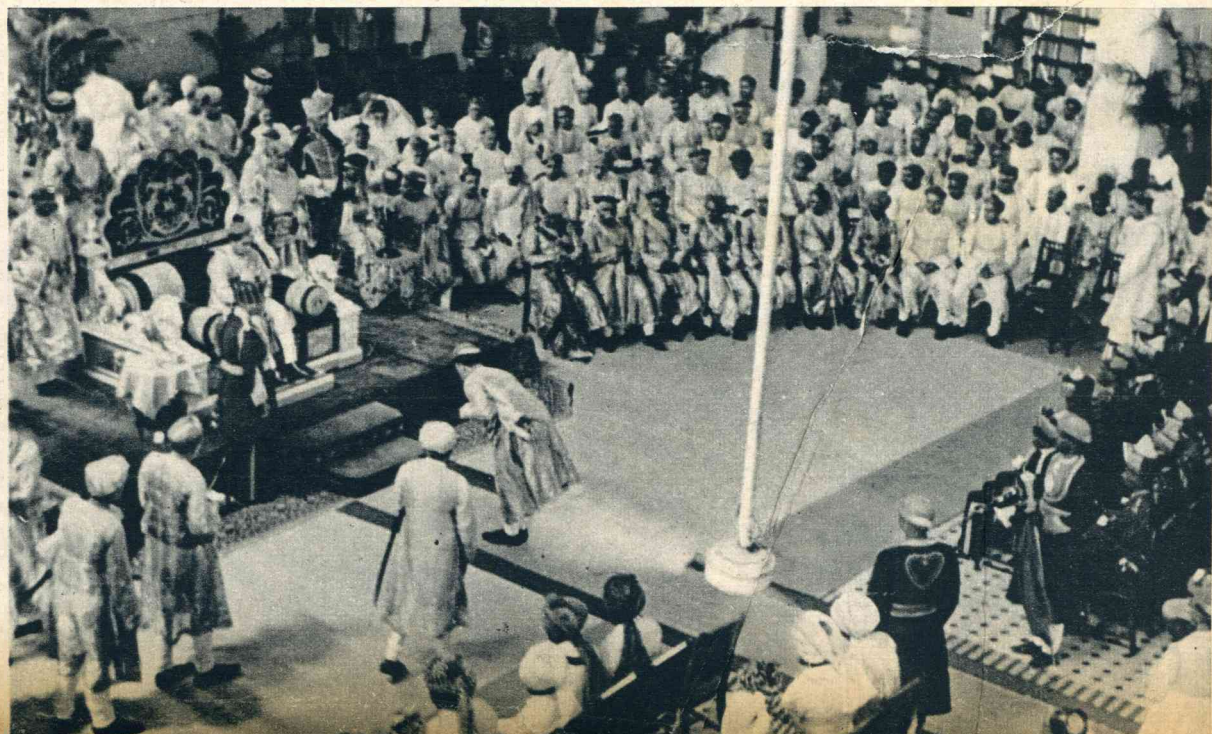
lijken rijkdom. En inderdaad beschikken verschillende vorsten, vooral uit het Engelsch-Indische rijk, over een waarlijk ongeloofelijken rijkdom. Zoo schatte men nog onlangs de waarde der goud- en zilverstaven, welke de nizam van Haidarabad in zijn schatkelders heeft opgestapeld, op anderhalf milliard. Daar zou men, om eenigszins het vermogen te kunnen schatten, nog bij moeten voegen enkele millarden aan juweelen, afgezien nog van de talloze kostbare staatsjuweelen en kunstschaten in de uitgestrekte paleizen aanwezig.

De meeste Indische vorsten beleggen dan ook een zeer groot deel van hun reusachtige vermogens in goud en edelstenen. Zoo bezit de heerscher van Baroda, van wiens kroningsfeesten deze fotoserie een idee tracht te geven, enkele uit zuiver goud gegoten kanonnen, waarvan de waarde alleen reeds 'n stevig aantal millioenen bedraagt. Dat deze kanonnen dag en nacht door 'n speciale wacht worden bewaakt, zal men gereedelijk gelooven. Men mocht eens in de verleiding komen, met zoo'n stuk geschut op den loop te gaan.

De meeste gebruiksvoorwerpen in de paleizen zijn van zuiver en massief goud. Men treft er gouden staatsiebedden en badkuipen aan; tronen, tafels, stoelen, kroonluchters en serviezen zijn, evenals het eetgerei, van het kostbare gele metaal vervaardigd. Beroemd is vooral de juweelenschat van den maharadja van Baroda, ter waarde van tachtig millioen, en daaronder in het bijzonder 'n paarlen-collier van meerdere snoeren —

Links: De maharadja, vergezeld van zijn ministers, begeeft zich naar den tempel.

De sardars en andere staatslieden brengen hun huide aan den pas gekroonden soeverein in de troonsaal.

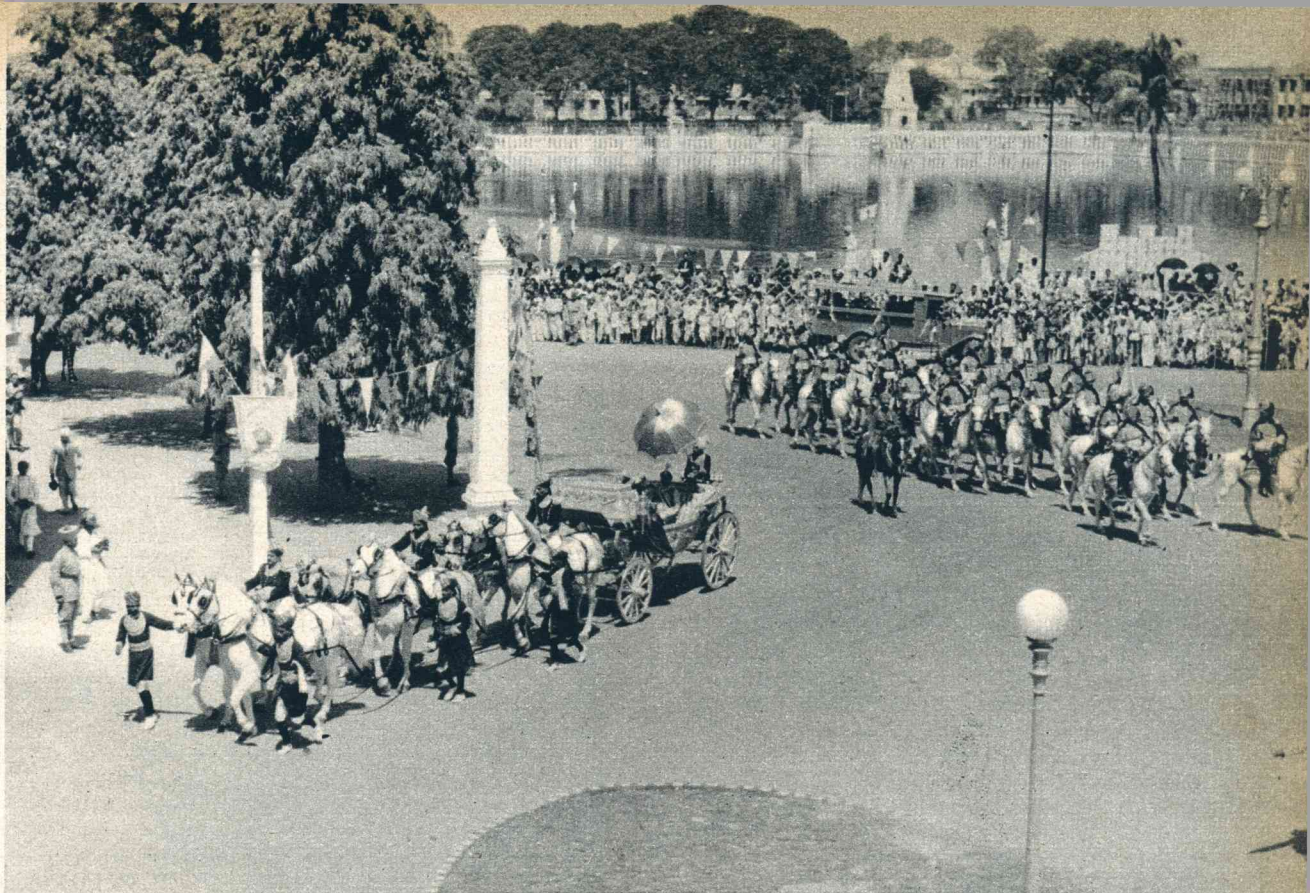


op de kroningsfoto draagt de vorst den ketting om den hals — met de „Ster van het Zuiden”, een reusachtigen diamant. Niet minder beroemd is een wandtapijt van anderhalven meter in het vierkant, dat is samengesteld uit de kostbaarste juwelen, en aan de samenstelling waarvan de meest bekende juweliers uit het oosten vijftien jaar hebben gearbeid.

Wanneer deze vorsten naar Engeland komen, huren ze vaak heele scheepsafdeelingen voor zichzelf en hun gevolg af, terwijl de deftigste en grootste hotels van de Engelsche hoofdstad beele verdiepingen voor deze heerschers moeten reserveeren.

De weelde, welke bij de kroningsplechtigheid van den nieuwen heerscher van Baroda is ten toon gespreid, is waarlijk fabelachtig. Geheel het tooverslot van den vorst, dat zevenhonderd kamers telt, en in 'n bijzonder rijke en sierlijke oostersche architectuur is gebouwd, was nachtenlang electrisch verlicht van onder tot boven. Militaire en burgerlijke plechtigheden wisselden elkander af. Dagen achtereen werden er volksfeesten gegeven, waar het volk vrijen toegang had en waar echt Indische spelen, als cheetahrennen en olifantengevechten, duizenden kijkers trokken. Rijtoeren van den vorst en zijn gevolg door de stad en de omgeving wisselden af met grootsche militaire parades, en de kroning van den jongen vorst, te midden van zijn rijk uitgedoschte en zwaar met diamanten behangen hovelingen, was er het plechtige besluit van. Welk een feeërieke pracht bij deze gelegenheid werd ten toon gespreid mogen de op deze bladzijden gereproduceerde foto's overtuigend bewijzen.

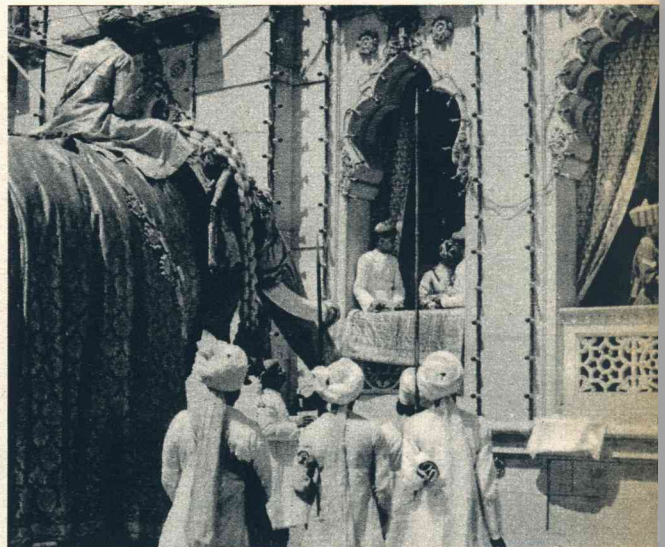
van de gadi, den met een gouden baldakijn bekroonden troon, in de troonzaal van het sprookjespaleis



De aankomst in het staatsierijtuig aan de Durbar, waar de vorst de hulde van zijn hovelingen en van de burgerij in ontvangst nam.



De troepen, welke door den Indischen staat worden onderhouden, worden door den jongen vorst geïnspecteerd.



De olifant, die een der staatselementen is, wordt door den vorst bij zijn troonsbestijging vereerd.

Tijdens de volksspelen, welke bij gelegenheid der kroningsfeesten werden gehouden. Een tamme cheetah (jachtluipaard) roert kunststukjes uit.





In een der wagens is een inrichting tot steriliseeren van verband en instrumenten aangebracht.



Een „straat” van barakken, allemaal uit den bewusten autotrein gehaald.

HET RIJDENDE ZIEKENHUIS

400 BEDDEN IN 8 VRACHTWAGENS

Bij de volksverhuizing van de Wolhyniërs van Duitschen stam, heeft het Duitse Rode Kruis voor het eerst een rijdend hospitaal gebruikt, dat wel een vermelding waard is.

Het ging niet om een trein, die bij wijze van noodmaatregel was ingericht voor het vervoer van gewonden, zooals dat vroeger gebeurde; hier werd werkelijk een uitvouw- en inklapbaar ziekenhuis meegenomen. Zooals uit een practisch ingerichte lunchmand de heerlijkste delicatessen, met pannen en potten, lepels en vorken te voorschijn komen, zoo haalde men uit de acht vrachtauto's, elk met twee aanhangwagens, 32 complete ziekenbarakken met vierhonderd bedden, alles van bijzonder licht metaal vervaardigd, eigen generatoren voor het opwekken van de electrici-

teit, benoodigd voor verlichting en verwarming, stoelen, nachtkastjes, operatietafels, kortom, alles wat tot een compleet ziekenhuis behoort. Verder komen hier nog bij: 'n tankwagen, die achtduizend liter water kan vervoeren, een wasscherij op wielen, een brandstofwagen, een desinfectiewagen en een rijdende apotheek, een inrichting voor het opnemen van röntgenfoto's en een bacteriologisch laboratorium, werkelijk, men kan hier in plaats van rijdend hospitaal bijna spreken van rijdende universiteits-kliniek!

Een ziekenzaal, waar de patiënten zich op hun gemak kunnen voelen.



In een aparten wagen wordt de wasch gesteriliseerd.

De operatiezaal van het rijdende ziekenhuis.





De aanvallende vliegtuigen vlogen tamelijk laag; het ging immers niet om militaire objecten, doch om intimidatie van de burgerbevolking.

STAAL EN SCHROOT TEGEN HOUT

BOMBARDEMENT VAN ROVANIEMI

Voor zoover men over een bombardement sprekend het woord „waarde” nog gebruiken kan, is het niet zeker welke waarde zulk een aanval heeft.

Men merkte op, dat in tegenstelling met de verwachting het belagen van weerloze burgers en het verwoesten van open steden dikwijls het verzet van de bevolking eerder prikkelde dan brak.

Ook in Finland bespeurt men weinig van verslagenheid en wanhoop, als de Russische vliegtuigen bij tientallen over de onvoldoende beschermde steden zijn gevlogen, integendeel, er is alleen sprake van woede en verontwaardiging en men vindt bij iedereen den vasten wil zich liever dood te vechten dan zich over te geven.

En toch hebben de Russen juist een wapen toegepast, dat fnuikend zou moeten zijn voor allen weerstand. In de eerste plaats werpen zij zoowel brandbommen als explosieve bommen. Naar de stukken te

oordeelen wogen zij 5 à 10 kg.; zij behoorden dus tot het type bom, hetwelk de moderne bommenwerper bij honderden kan meevoeren. Deze bommen zijn het „ideale” wapen om de Finsche huizen, die voor een groot deel van hout vervaardigd zijn, aan te vallen. Heeft eenmaal een brandbom doel getroffen dan kan men alleen maar probeeren verdere uitbreiding van den brand te voorkomen, aan blusschen valt niet te denken. Er wordt in de bladen wel eens te veel gezegd van de „ondoeltreffendheid” der Russische aanvallen.

Onze foto's bewijzen juist, dat de Sovjets maar al te goed weten wat zij doen. Dat de Finnen het zoo lang tegen een groote overmacht volhouden, ligt slechts voor een klein deel aan de slechte organisatie van het Russische leger, in de eerste plaats echter aan de vastberadenheid van het Finsche volk.

Verwoeste gebouwen in Rovaniemi. Vrouwen zoeken de bezittingen, die zij nog denken te kunnen redden, onder de puinhoopen bij elkaar.

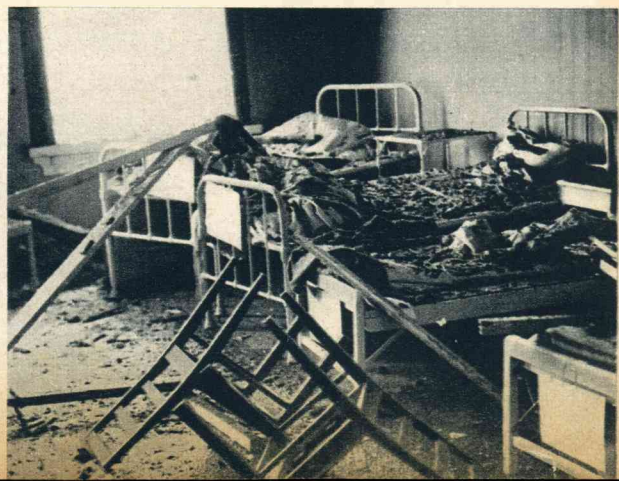


Hard aan het werk na het bombardement: de straten worden schoongeveegd en even is er verademing. Voor hoe lang?



Een volkomen vernietigde woning in Rovaniemi.

De ziekenzaal van een groot hospitaal was weldra onbewoonbaar; een aantal verpleegsters werd gedood.





ARBETS-STUGOR
VOOR
SCHOOLKINDEREN
IN
NOORD-ZWEDEN



De kolonist van de Noorsch-Zweedsche grens brengt in October zijn kinderen Karin, Brita en Per met zijn slede naar Arjeplog, de hoofdplaats van een der negen Lapmarken, waar zij in de arbeids-stuga voor hun negen schoolmaanden huisvesting zullen vinden.

Honderdvijftig kilometer lang is Karin's weg naar school

Bijna drieëneenhalf maal zoo groot als Nederland is de oppervlakte van de Lapmarken, het Zweedsche gedeelte van het over Noorwegen, Zweden, Finland en Rusland verdeelde Lapland. En die 118.000 vierkante km. Lapmarken, meer dan een kwart van het geheele Zweedsche gebied, herbergen gemiddeld geen twee inwoners per vierkanten kilometer.

De eigenlijke Lappen maken van de ca. 180.000 bewoners der Lapmarken nog slechts een klein gedeelte uit: naar schatting zijn er een 4000, die met hun rendierkuddes een nomadenleven leiden, en 3.200, die zich op vaste woonplaatsen gevestigd hebben.

En het is bewonderenswaardig, hoe het Zweedsche gouvernement bij de in het hooge noorden heersende toestanden er toch in geslaagd is, met kleine,

driemaandsche zomerschooltjes en grootere negenmaandsche winterscholen de Lappenkinderen op te voeden tot een volkje van waarlijk niet geringe ontwikkeling en intelligentie.

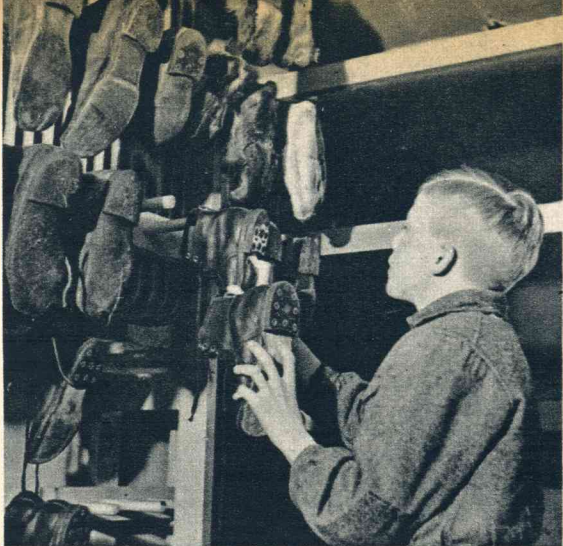
Maar ook de ca. 30.000 Finnen en ca. 140.000 Zweden, die de Lapmarken verder bevolken, wonen over dit enorme gebied nog zoo verspreid, dat het onderwijs er een probleem vormt, waarvoor noodoplossingen gevonden moesten worden. Wel woont een groot deel van deze Finnen en Zweden bijeen in dorpjes en kerspels, die er hun eigen school op na kunnen houden. Maar nog altijd blijft er een aanzienlijk aantal boeren en kolonisten, wier hoeven en kleine, frisch rood geverfde houten blokhuisjes, op onderlinge afstanden van 60 tot 80 km., vaak meer dan 100 km. van het naaste dorp gelegen zijn. En voor hun kinderen is er dus van



En Brita, Karin's oudere zusje, schrijft al spoedig een langen brief naar huis om te vertellen van de ervaringen der eerste schooldagen.

Als de weersomstandigheden gunstig zijn, kunnen de honderdvijftig kilometer over sneeuw en ijs in twee dagen worden afgelegd.





De schoenen worden elken avond in een droogkamer opgehangen, na een geheelen dag voor tochten door de sneeuw gediend te hebben. Lappenschoenen van rendiervel, skischoenen en zelfs gummischoenen hangen er broederlijk door elkaar.

een gewonen, dagelijkschen schoolgang geen sprake.

Op verschillende centraal gelegen plaatsen in de Lapmarken heeft voor hen de Zweedsche regeering daarom de zoogenaamde Arbets-Stugor, een soort van pensionaten, opgericht, waarin de boeren- en kolonistenkinderen driekwart van het jaar: van October tot Juni, op staatskosten wonen om er de school te bezoeken. Wel moeten de ouders, die daartoe in staat zijn, een tegemoetkoming in de kosten daarvan bijdragen, maar de overigen worden er op volkomen gelijken voet opgenomen.

Het verplichte onderwijs duurt van het zevende tot het veertiende levensjaar met nog een herhalingsjaar, wanneer geen voldoende cijfers behaald zijn. Maar daartegenover staat ook, dat in den zomer volle drie maanden vakantie gegeven worden om de kinderen het tekort aan zonlicht van den winter te laten inhalen, waaronder zij bij gebrek aan vitaminen onvermijdelijk zouden kwijnen. Trouwens ook een zeer doelmatige voeding en een ruime mate van lichaamsopvoeding en hygiënische opvoeding komen tijdens de schoolmaanden zooveel mogelijk aan dit euvel van het klimaat tegemoet.

En zoo ziet men in October, wanneer de noordsche winter reeds met vorst en sneeuw invalt, allerwegen

Dadelijk den eersten avond wordt er in de arbeids-stuga van Arjeplog begonnen met een lesje in hygiëne.



De arbeids-stuga dient alleen voor wonen, slapen en eten, en ook wordt daar het onderricht in hygiëne, geneeskunde en gymnastiek gegeven. Voor de overige lessen wordt dagelijks de gewone dorpschool bezocht.

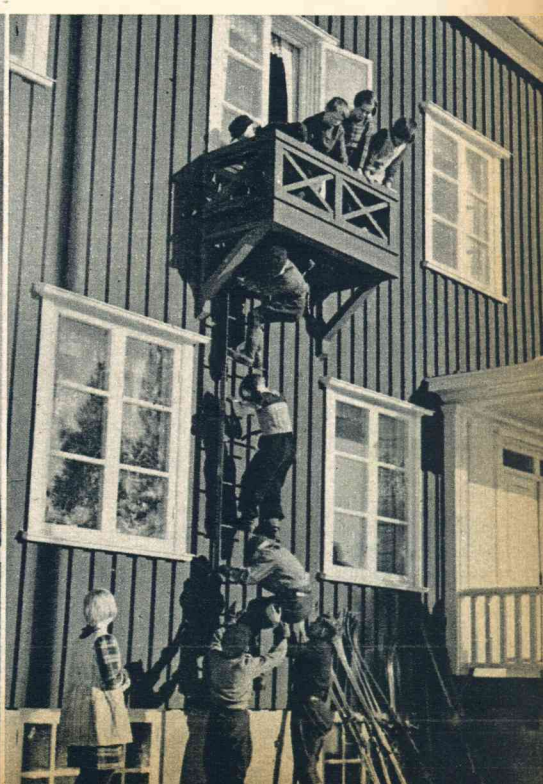
de boeren en kolonisten met hun kinderen per slede de witte vlakten en hellingen overtrekken naar de hoofdplaatsen van de Lapmarken. De wegen, die overigens hier nog maar weinig te beteekenen hebben, zijn al niet meer terug te vinden onder de sneeuw. Maar die worden vervangen door de sledespooren, die van hoeve tot hoeve en van dorp tot kerspel leiden, dwars over de bevroren groote meren heen, die nu tot geen omweg meer noodzaken. Afstanden van honderd, honderdvijftig kilometer zijn geen zeldzaamheid, vooral voor de bewoners van de Noorsche

grenzen. En met zoo'n sledetocht zijn dan ook dagen gemoeid.

En hetzelfde tafereel speelt zich in de Lapmarken af, wanneer in Juni de lange noordsche winter gaat wijken en de kinderen naar de verre, eenzame hoeven en blokhutten teruggehaald worden om er een zomer lang van zon, berglucht en vrijheid te genieten. En om er in de uiterste uithoeken der beschaving de uitmuntende vruchten van het Zweedsche onderwijs en de Zweedsche hygiëne mee te brengen.

Daar gebrek aan licht en aan vitaminen de voornaamste oorzaak van ziekten is in de Lapmarken, wordt daarmede bij de voeding in de arbeids-stuga terdege rekening gehouden.

En daar de arbeids-stuga, zooals haast alle huizen in de Lapmarken, uit hout is opgetrokken, wordt er veiligheidshalve elke week een oefening met de brandladders gehouden.



De

nieuwe

„Zomerpracht”

met

nieuwe

modellen
voor de

oude

prijs

Een bericht, dat U in een
tijd van voortdurende
prijsstijging zeker
welkom zal zijn.

**363
MODELLEN**
en reductiebon
**60
cent**



Der traditie getrouw verschijnt het mode-album „Zomerpracht” weer op het goede moment om U voor te lichten over de mode van het a.s. seizoen. Na den kouden winter wachten ons een mooi voorjaar en een warme zomer. We hebben met de samenstelling van het boek daarop gerekend en juist die modellen gekozen, welke U straks graag zult dragen; een zeldzame verscheidenheid voor U, een bijzondere collectie voor de kinderen. Fraaie breivoorbeelden met een volledige beschrijvingen interessante artikelen maken dit boek tot een onmisbaar bezit. Wilt U spoedig kennis nemen van al dit moois?

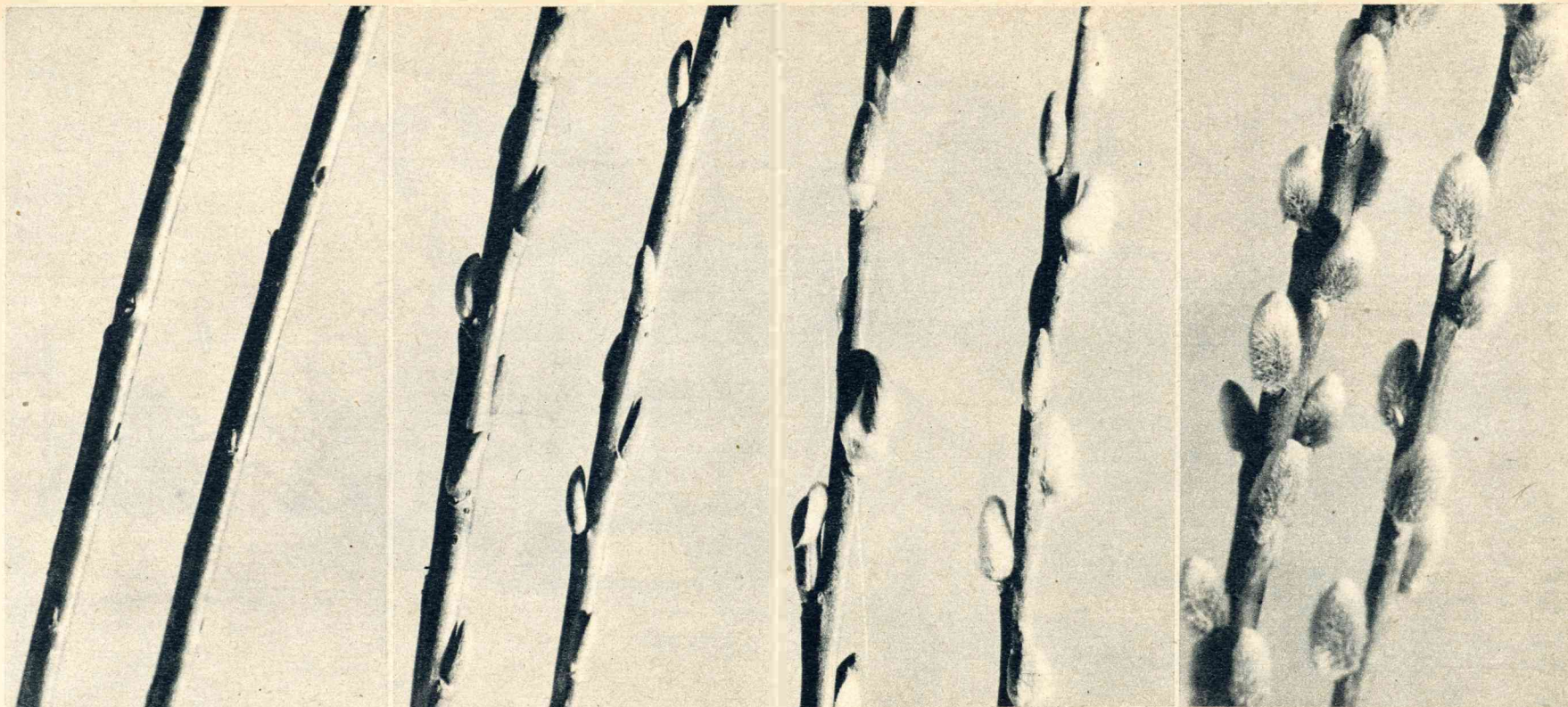
Dat kan! Uw boek ligt gereed en we zullen gaarne Uw bestelling uitvoeren.

KNIPPATRONEN. Van alle 363 modellen kunt U weer tegen billijke prijzen - 20, 35 en 50 cent - knippatronen verkrijgen.

REDUCTIEBON. Om de kennismaking met deze uitstekende knippatronen nog aantrekkelijker voor U te maken, bevindt zich in „Zomerpracht” een reductiebon, welke recht geeft op 40 tot 50 % korting, één van de vele voordeelen, welke verbonden zijn aan het bezit van dit fraaie modeboek.

Zoudt U het maar niet meteen bestellen?

Bestellingen kunnen geschieden:
bij Uw agent, Uw bezorger of
den boekhandel; door girostorting
op no. 295651; door toezending
van het bedrag per postwissel of in
postzegels aan onderstaand adres
PATRONENKANTOOR
PANORA
Nassauplein 1 - Haarlem



Heel den barren winter door hebben de knopjes in de kale twijgen haast verscholen gezeten.

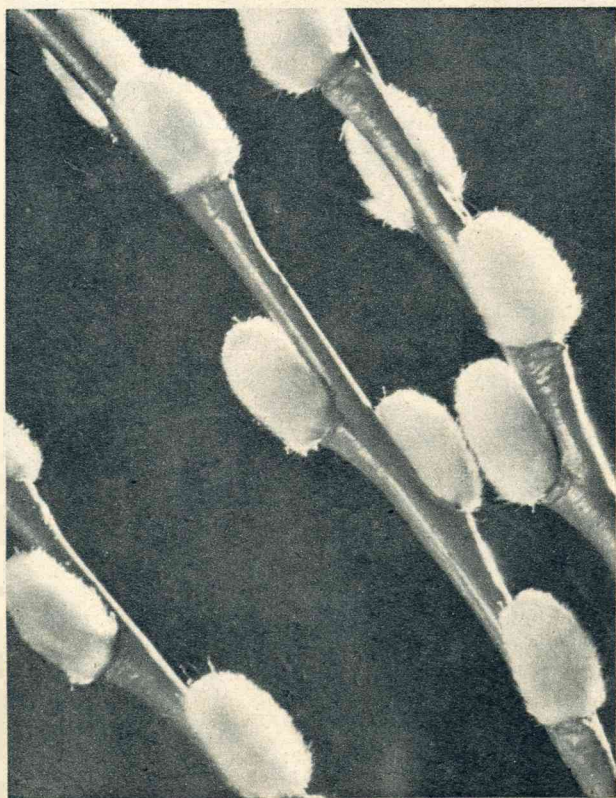
Maar de eerste zonnekoestering heeft ze doen zwellen, nog binnen de harde schalen, die de kleur van de twijgen dragen.

Daar springen de schalen en vallen als droog papier af, wanneer de haartjes zich oprichten.

Dan ontplooien zich de katjes en krijgen hun ovaalronden vorm.

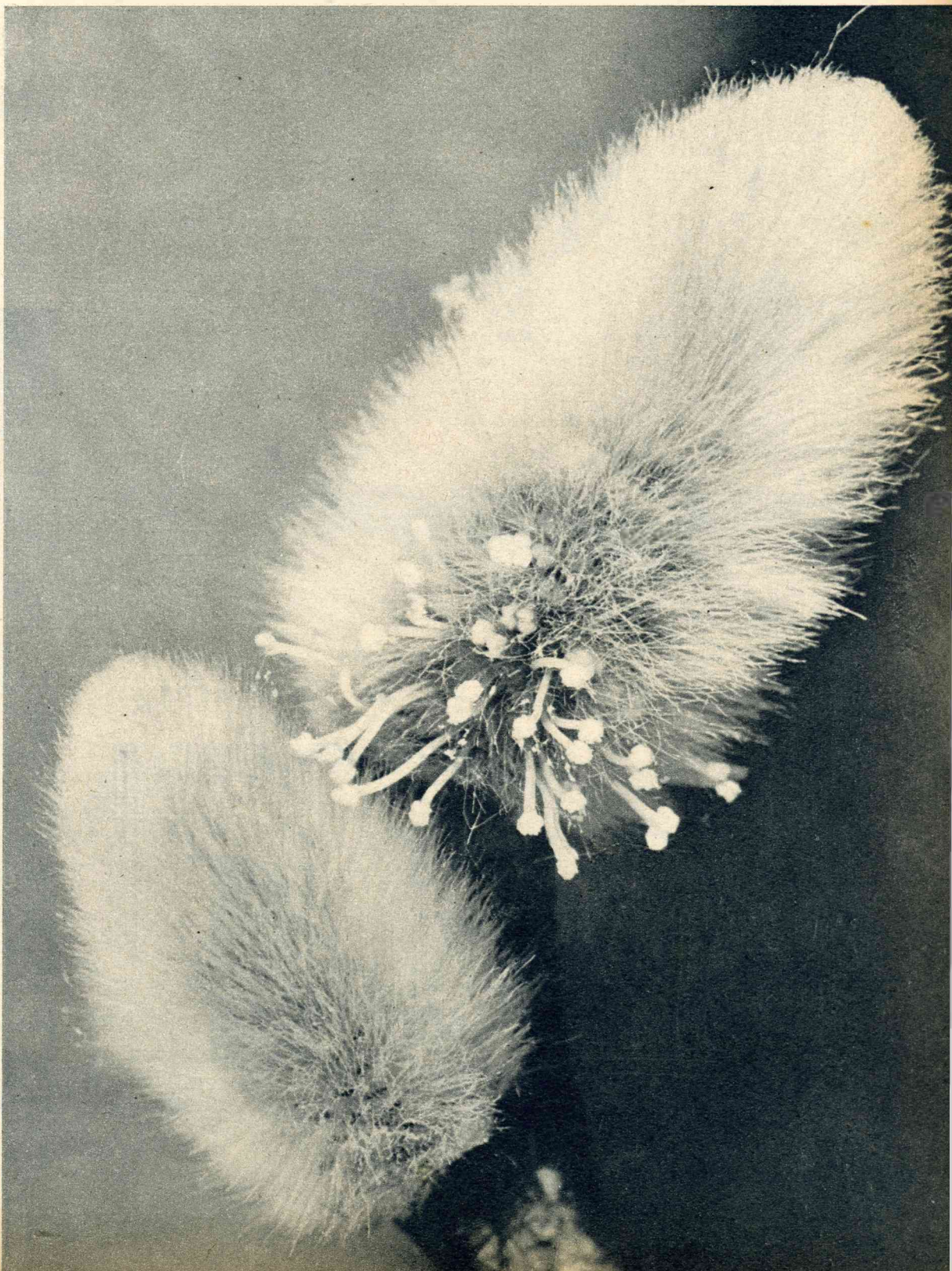
De wilgen bloeien

Dat is voor den nuchtersten, natuur-ontgroeiden stedeling het duidelijkste kenteken der nadering van de lente: de wilgekatjes bloeien. Overal, langs wegberm of slootkant, langs bolwerk of in plantsoen, in een verwaarloosd stukje bouwgrond of 'n gespaard gebleven weilandje — er groeit altijd wel een van die tweehonderd soorten wilgen of hun ontelbare kruisingen en bastaarden, die in de laatste wintermaanden plotseling, in enkele dagen tijds soms, onder de koestering der eerste zonnige dagen, knoppen ontwikkelen tot wollige, pluizige, blinkende katjes, die tusschen hun fijne haartjes de wilgebloesems beschutten. En wie heeft er nooit den terugkeer der lente gevierd, door van de Zondagswandeling een paar takken als trofee mee te dragen en er de huiskamer mee te sieren? En zeker na een zoo hardnekkigen winter als deze worden deze voorjaarsboden bij uitnemendheid door jong en oud in triomf de straten door gevoerd.



Nog houden de wollige haren de zich ontwikkelende bloempjes, elk van eenige meeldraden en een stamper met een honigklief, geborgen in den oksel van de schub.

En hier komen de eigenlijke bloempjes tusschen de haartjes van het katje te voorschijn.





Een gecamoufleerde tank, een rijdend bosch, dat waarschijnlijk, ondanks het werk, dat men er aan besteed heeft, op het witte veld nogal op zal vallen.

BINNENLANDSCH ALLERLEI

Op 21 Februari brak een zware brand uit in het omvangrijke gebouwencomplex van vier verdiepingen van een fabriek van winkelbetimmeringen te Rotterdam. Met vijftien stralen heeft de brandweer het vuur bestreden.



De meeste dieren in Artis maakten, evenals die er buiten, in dezen kouden winter moeilijke tijden door. De zeeleeuwen daarentegen voelden zich in hun element en lieten zich kennelijk in goed humeur op de ijsschotsen rondrijven.

Voortdurend worden oefeningen voor het vervoer van gewonden gehouden. Twee „slachtoffers” worden naar een ziekenwagen gebracht.





De „Rotterdam” van de Holland-Amerikaalijn wordt gesloopt en begint, zooals men ziet, al aardig af te takelen.

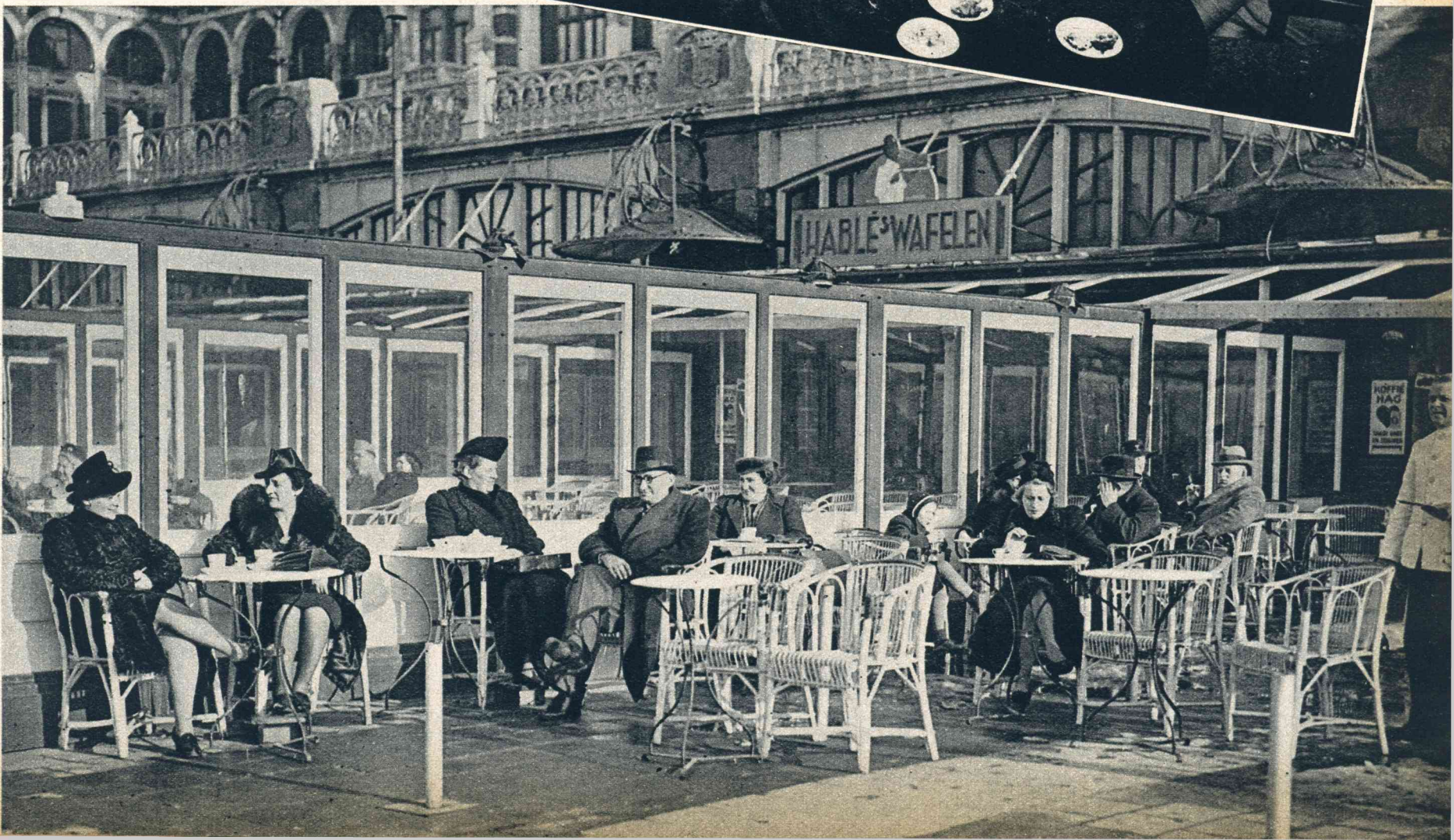


Zoodra het ging dooien moesten de Amsterdamsche grachten zoo snel mogelijk bevaarbaar gemaakt worden. Van den Amstel af vaart een ijsbreker de Stadhouderskade in.

De leden van de Amsterdamsche studenten-vereeniging „Unitas Studiosorum Amstelodamensis” vierde op de sociëteit S.A.L.V.E. den „oudejaarsavond” der vereeniging. Pijp-rooken, waarbij men zich uitsluitend van lange Goudsche pijpen bediende, was verplicht.



Eén zwaluw maakt nog geen zomer en één terras met bezoeker nog géén lente, maar het begin is er. Verademing na een te langen winter op de pier van Scherpeningen.



Je moet je mensen aankijken

Meneer Miller, de crediet-chef, bewoog zich steeds op het randje van een afgrond. En daar zag meneer Miller naar uit ook. Hij was zenuwachtig, mager en kaal. Het grootste gedeelte van zijn arbeidsuren zat hij zijn vingernagels met zijn tanden te martelen, en vroeg hij zich af, wanneer hij het foutieve stapje zou zetten, waardoor hij naar beneden zou tuimelen.

Meneer Miller was de keurmeester van de crediet-waardigheid der gasten. Maar hij was méér dan een incasso-beambte. Hij was de man, wien de gasten het gevoel dankten, dat ze bekend waren in Harden House en er behandeld werden met de vlothheid, waarop hun positie en rijkdom recht gaven. En dat gevoel hebben hotelgasten graag.

Het kwam voor, dat er een meneer naar de kassa toe kwam stappen, dien de kassier van zijn leven nog niet gezien had, en zei: „Ik heb hier een cheque van \$ 500, — wilt u die even voor me verzilveren?” Of dat er iemand met zijn bagage naar buiten stapte, en luchtig zei: „Stuur de rekening maar naar mijn kantoor.” En nu viel er niet aan te denken, in Harden House, dat de kassier een cheque zou afwijzen — als die goed was. En te eischen, dat een gast afrekende vóór hij vertrok, kwam bijna op heiligschennis neer... als de gast goed was voor zijn geld.

Maar... hoe moest de kassier dat weten?

Ziedaar de „kopzorg”, de hoofdpijn van meneer Miller.

Steeds, als er een nieuwe gast aankwam, werden zijn naam en adres doorgegeven naar het crediet-kantoor. Aanstonds begonnen meneer Miller en zijn bedienden den naam op te zoeken, te bestudeeren — in telefoongidsen en handels-adresboeken, in crediet-lijsten, naamlijsten van clubs, beroepsadresboeken en soortgelijke werken, tot den Almanach de Gotha toe. En dan eindelijk — maar steeds in een koorts van twijfel — zette meneer Miller het teekentje, waardoor de gast in deze of gene klasse werd gerangschikt: onder hen, die een grenzenloos crediet verdienden, of onder hen, van wie contante betaling moest worden geëischt, of in de een of andere tusschenklasse. Meneer Miller zat altijd tusschen twee vuren: hij moest voorkomen, dat het hotel een gast krenkte door twijfel te toonen aan zijn credietwaardigheid, en tegelijk moest hij zorgen, dat er geen crediet werd gegeven aan scharrelaars of wanbetalers.

Hij vervulde een zeer belangrijke taak. Zakenlui uit de provincie, in hun eigen slootjes kikkerkoningen, maar te New York onbekend, vonden 't heerlijk, als de kassier van Harden House zei: „O ja zeker, meneer Dinges: uw cheque verzilveren we graag.” Even zoet klonk 'n wildvreemde gast het antwoord: „Zeker, meneer Zus-en-zoo, we zullen de rekening naar uw kantoor sturen.” Zoo'n persoonlijk trekje gaf den gast het gevoel, dat hij in dat groote hotel een nitstekend figuur sloeg — en dat gevoel trachtte Harden House hem juist in te boezemen. Het bónd de klanten aan het hotel.

Het kostbaarste hulpmiddel, dat meneer Miller bezat, was zijn eigen lijst van 125.000 aanzienlijke personen, die steeds een onbeperkt crediet verdienen. Dat was geen lijst van enkel namen. Er stond in, welke positie de gasten in de maatschappij bekleedden, wanneer ze vroeger al in Harden House waren geweest, hoeveel ze hadden verteerd en welke kamers ze hadden bewoond. Was de directie — meneer Murphy of meneer Boardman — van die inlichtingen voorzien, dan kon zij gasten herkennen, die zij heelemaal niet herkende, met de honingzoete woorden: „Ah, meneer Robinson! Blij dat we u weer eens hier zien. U was hier 't laatst in... laat eens zien... was 't niet Maart?”

Maar ondanks al zijn lijsten en veiligheidskleppen voelde meneer Miller, dat hij zich vroeg of laat in zijn vingers zou snijden. „'t Kán niet uitblijven,” mompelde hij dikwijls tegen zijn vrouw, Minna. „Vandaag of morgen schiet ik een bok en kost 't me m'n baan”.

„Bijt niet op je nagels,” zei Minna dan, „en denk er niet meer aan. Wie dan leeft wie dan zorgt.”

J. Th. Martin en echtgenoot hóórden eigenlijk niet in Harden House. Maar den heelen stoffigen weg van Pittsburgh naar New York langs, terwijl de bus steden door rammelde en bergen over zwoegde, had Jim het dolle idee overpeinsd en gevoeld. Toen de bus hen uitliet, stijf en beurs van 't zitten, maar overweldigd door de drukte der wereldstad, had hij

door **Joseph Harrington**



de verrassing uitgekreten. Hij zette de koffers in een taxi, stapte na Ginny in en zei vastberaden: „Naar Harden House.” Toen keek hij naar Ginny, om haar mond te zien openvallen van verbazing.

Ginny's mond viel open. „Maar, Jim... Harden House! Dat kunnen we niet betalen!”

„Dat denk je maar. Ik heb 't uitgerekend. In 't hotel, dat we uit hadden gezocht, zouden we drie dollar per dag kwijt zijn. In Harden House kost 't acht — maar we hebben drie dollar uitgespaard, door dien goedkoop bus te nemen. En” — aan zijn toon te oordeelen gaf dit argument den doorslag — „we trouwen maar één keer.”

Hij kuste mevrouw Martin, om haar duidelijk te maken, wat hij bedoelde.

„Ik durf 't niet aan. Ik beef er heelemaal van,” zei Ginny.

„Malligheid,” zei Jim, die zelf ook eenigszins beefde. „Je doet maar net of je 't heel gewoon vindt. O, we zijn er al,” schrok hij.

Een deurwachter met lakschoenen, een witte broek en een hoogen hoed deed het portier open. „Goeden middag,” zei hij, hen overspoelend met een hartelijk lachje.

Beiden mompelden zij „middag” terug, en hun beverigheid bedaarde wat. Een kwajongen in 't kastanjebruin bemachtigde hun koffers en zij volgden hem het hotel binnen, Ginny aan Jim's arm hangende. Ze zou dolgraag rondgekeken hebben, om alles en iedereen te bekijken, maar ze dacht aan den raad van Jimmy, en poogde te kijken alsof ze 't heel gewoon vond.

De bediende achter de balustrade gaf Jim een pen. Jim schreef: „de heer en mevrouw James Thomas Martin, Pittsburgh, Pa.”

„Tweepersoons kamer, meneer?”

„Uitstekend,” zei Jim. Hij had naar den prijs willen vragen, maar nu hij er was, vond hij, dat die vraag smakeloos geklonken zou hebben.

De bediende gaf den sleutel aan den piccolo. De piccolo zei: „Wilt u me maar volgen?” en bracht hen naar een lift.

Op de vijftiende verdieping werden ze een groote kamer binnengeleid. In de ontzaglijke badkamer vonden zij alle snuffjes voor een weelderig bad.

Toen de piccolo zijn fooi had en weg was, gaf Jim Ginny een kus en vroeg hij: „En hoe vind je 't?”

„O, Jim, je bent net een toovenaar,” fluisterde Ginny. „Je verrast me voortdurend. Hoe wist je, dat ik er mijn leven lang naar gesnakt heb, om eens in zoo'n hotel te logeeren?”

„Zooiets voel ik.”

Er woelde een zuinigheidstwijfel in Ginny's hoofd. „Hoe kunnen ze 't zoo geven voor acht dollars!”

„Ja, dat weet ik niet, Ginny.”

Zij verkenden de kamer, bezichtigden het bed, keken door het hooge raam naar Manhattan.

„Als ze zich maar niet vergist hebben,” zei Ginny. „Of ten minste, eigenlijk geen vergissing... als 't maar geen kamer van tien of vijftien dollar is. Ze krijgen wel eens meer voor een kamer, heb ik gehoord — soms wel eens twintig dollar.”

„Nu ja... ik heb vijfenveertig dollar in mijn zak, Ginny,” zei Jim. „Als we in Pittsburgh terugkomen kunnen we altijd nog wat leenen, om de volgende week door te komen.”

Er kwam een bescheiden klopje op de deur.

„Binnen,” riep Jim.

Een jonge man deed de deur open en kwam binnen, door een piccolo gevolgd. Hij glimlachte Jim met warmte toe. „Mijn naam is Murphy, vice-directeur,” zei hij. „Ik geloof, dat er een vergissing in 't spel is, meneer Martin... dat ze u deze kamer hebben gegeven.”

In den tijdflits, die verliep, vóór Jim antwoorden kon, vroeg hij zich af, hoe de directie kon weten, dat hij deze kamer niet betalen kon. „We hadden 't er juist over,” zei hij weifelend.

„Neemt u niet kwalijk,” zei meneer Murphy, zeer hoffelijk en nederig, „ik zal u meteen even terecht brengen.” Hij keerde zich om naar den piccolo. „Neem de bagage van meneer en mevrouw Martin,” zei hij. „Als u me maar volgen wilt?”

Zij volgden hem, door gangen met dikke loopers, en hij bleef zacht en eerbiedig praten. Wenschten

meneer en mevrouw Martin lang te blijven? O, tot morgen maar? Jammer. Misschien terug naar Pittsburgh?

„Ja,” zei Jim. „Ik moet overmorgen weer aan den slag.”

„Ah, jawel,” zei meneer Murphy. „Kan ik me voorstellen. U kunt zeker slecht lang wegblijven van uw bureau, in de huidige omstandigheden, meneer Martin?”

Eindelijk bleef meneer Murphy staan en sloot hij een deur open. „Ik hoop dat u 't hier naar uw zin vindt,” zei hij glimlachend.

Jim en Ginny dachten, dat zij het salon van een kasteel binnenkwamen. Zij zagen een haard, waarin de houthokken klaar lagen om aangestoken te worden. Er stonden zijden leunstoelen en knusse tafeltjes voor. De ramen waren hoog en diep, met nissen en gewelven, en roodleeren banken er in, en de piccolo opende twee deuren, die naar slaapkamers leidden. „U vindt deze kamer waarschijnlijk beter, meneer Martin?”

Jim maakte een slikbeweging. „O ja zeker, veel beter,” zei hij, en hij zocht naar woorden om uit te drukken, dat 't niet kón.

„Dank u, meneer,” zei meneer Murphy. „Neemt u ons de vergissing niet kwalijk.” Hij was weg, vóór Jim de woorden gevonden had.

Ginny hijgde 'n beetje. „Maar, Jimmy — wat zal dat kosten?” vroeg ze. En zonder op antwoord te wachten ging ze voort: „We kunnen 't niet betalen.”

„Natuurlijk niet,” zei Jim. „We moeten er iets aan doen.” Ze keken elkaar aan. Maar wat moesten ze doen? Opeens waren zij twee schichtige, verschrikte jongelui, door een vloedgolf overvallen.

„We moeten er iets aan doen,” zei Jim.

Weer een klopje op de deur. Een wonderbaarlijk dikke man gaf gevolg aan Jim's uitnoodiging, om binnen te komen. „Goeden avond, meneer Martin,” zei hij, met precies het gepaste tintje gemoedelijkheid tegenover een trouwen klant.

„Ik kwam even vragen,” zei de dikkerd. „of mevrouw Martin en u beneden kwamen dineeren vanavond?”

Er schoot langs Jim's oog een visioen van een menu met prijzen om van om te vallen. „Nee, merci,” zei hij. 't Werd hoog tijd, dat hij er een stokje voor stak, vond hij.

„Uitstekend, meneer. Wenscht u eerst cocktails?”

Eenigszins verward zei Jim: „Ik wil wel graag iets drinken.” Hij ging voort: „Als ik er ooit behoefte aan heb gehad, is 't nu.”

„Een dubbele Bacardi, meneer? En 't zelfde voor mevrouw Martin? Ik zal me reppen, meneer!” En weg was hij, ongeloofelijk gauw voor zoo'n dik mensch.

„Maar, Jim!” zei Ginny. „Bestel je hier 'n glaasje? Weet je, wat ze hier voor een glaasje rekenen?”

„Ik?” vroeg Jim verbluft. „Ik heb niets gezegd!”

Terwijl zij elkaar zaten aan te staren kwam de dikke man terug, na geklopt te hebben, gevolgd door een kellner met een blad.

De dikkerd maakte er een heele plechtigheid van. De kellner droeg het blad de kamer binnen, toen nam de dikkerd het over en verdreef hij den kellner met een gebaar uit het vertrek. Vervolgens hield hij Ginny het blad voor. Ze nam een der glazen — wat moest ze anders? De dikkerd hield Jim het blad voor. Hij nam hulpeloos een glas. Hij proefde een slokje. De dikkerd lette angstvallig op het slokje. „In orde, meneer Martin?”

„Best,” mompelde Jim. Hij nam nog een slokje. Goed dan — als hij er grof voor betalen moest, wou hij er 't plezier van hebben ook. „Heel goed!” Hij nam een derden slok. De dikke straalde van voldoening om de lofspraak. „Dank u, meneer!” zei hij erkentelijk.

Met een bijna uitdagenden blik keek Jim naar Ginny; hij hief zijn glas en zei: „Proost, lief!” Hij zei het precies, alsof hij gewend was, aldus bediend te worden.

Ginny voelde een tintelend warmen trots door zich heen gaan. Jim deed precies, of hij nooit anders gewend was geweest! Haar Jim was niet bang voor lakeien. Zou je zeggen, zooals hij daar stond, zijn cocktail genietend met kennersgezicht, dat hij in een warenhuis op 't expeditie-kantoor werkte voor \$ 18.75 per week?

Het werd haast een strijd van hun trots, van hun eer bijna. Ook Ginny hief haar glas. „Proost, Jim,” zei ze.

De dikke had een groote kaart onder zijn arm. Hij wou die aan Jim laten zien.

„Wenscht u 't menu, meneer?”

„Nee,” zei Jim vlug. „O nee!”

Weer glom de dikkerd van dankbaarheid. „Wilt u 't maar aan mij overlaten, meneer?”

Jim zei nevelig: „Ja, u ziet maar.”

De dikke leek overweldigd. Buigend trok hij zich terug. Jim nam Ginny in zijn armen en kustte haar nog eens goed. Zij leefden beiden in een vreemd, heerlijk roesje.

„Maar, Jim,” zei Ginny. „we moeten wijzer zijn.” Maar 't klonk niet erg beslist.

„We zijn maar ééns op huwelijksreis,” zei Jim.

„Je bent zoo'n tovenaars. Jim,” fluisterde ze hem in. Hij merkte niet op, dat zij zichzelf herhaalde.

De telefoon ging. „Meneer Martin?” vroeg een stem. „Met 't theaterbureau van 't hotel. We kwamen even informeren, of u ergens heen wenschte te gaan vanavond, meneer.”

Inderdaad waren ze zooiets van plan geweest. Ze hadden zich voorgenomen, het beroemde filmpaleis de Majestic te gaan zien, en door Times Square te wandelen. „Jawel,” zei Jim, „we dachten er wel over. Hoezoo?”

„We hebben nog maar twee plaatsen voor „Daar heb je 't gegooi in de glazen,” meneer, en we dachten, misschien wenschte u. . . . Er zijn er in de heele stad niet meer te krijgen. Zullen we ze voor u reserveeren?”

„Daar heb je 't gegooi in de glazen” was het revue-succes van het seizoen en de prijzen waren te gek, voor Jim, om maar over te denken. Maar hij had nu eenmaal dat rare duizelige gevoel in zijn hoofd, en voor hij goed wist, wat hij aanhaalde, zei hij, met een eigenaardig vorstelijk gevoel: „Ja, dat lijkt me wel iets.”

Hij kwam bij Ginny terug. „Waar denk je, dat we vanavond heen gaan, liefste?”

Toen hij 't haar vertelde was ze zoo blij, dat ze bijna schreide, en daardoor vergat hij, dat zijn vijftienvierdige dollars nu wel ongeveer op zouden zijn: dat zij dus, na hun terugkeer te Pittsburgh, zoowat van niemendal zouden moeten leven, tot hij voor 't eerst weer salaris kreeg.

Opnieuw een klopje op de deur. De dikke kwam binnen. Nu had hij twee kellners bij zich, en een dienwagen vol zilveren schalen, en een emmer met ijs, en een menigte aanlokkelijke geuren.

„Wenscht u bij den haard gedekt te hebben?” vroeg hij. „En een vuurtje aan?”

Er zat blijkbaar ergens een misverstand. Maar zeker niet bij den dikke. Die was te zeker van zichzelf. Hij ging kortaat zijn gang en speelde den baas over de kellners. Het echtpaar Martin kwam aan weerszijden van een tafel terecht, en raakte vreemde, buitenlandsche gerechten aan 't eten, en parelenden wijn aan 't drinken, geschonken uit plechtig opgetrokken flesschen. De dikke Beijverde zich, hen over ieder hapje gerust te stellen.

„Die patrijs, meneer Martin, da's niet van dat bevroren goed uit Siberië. Hij is op Long Island gefokt, en door den kop geschoten. Ik houd niet van dat geïmporteerde wild. Da's mij te lang onderweg geweest, meneer, je weet nooit. . . .”

De Martins aten rasvoedsel met de waardeering, die het verdiende.

Misschien kwam het door den parelenden wijn, misschien door de opwindende, maar aan 't einde van het diner keek Jim dubbel. 't Kon hem niet schelen. Hij trok zich nergens iets van aan, hij genoot — 't was fijn en 't was prachtig, wat wou je meer? En zoo sprak hij tegen Ginny, onderweg naar 't theater. Toen hij 't bonnetje voor 't diner teekende had hij eerst gedacht, dat er \$ 47.00 stond. Hij zat in den auto te lachen, en Ginny lachte mee. „t Was natuurlijk \$ 4.70,” zei hij, „maar 't werd zoo wazig voor mijn oogen, dat ik 't voor \$ 47.00 aanzag.”

Naar de revue gaan was een avontuur op zichzelf. De dikke hoorde hem over den schouwburg praten, en zei: „Zal ik even een auto voor laten komen, meneer? 't Is niet zoo vroeg meer.” Mocht hij wel doen, zei Jim.

Een piccolo bracht de kaartjes. Een prijs werd er niet genoemd. Ze hadden op een taxi gerekend, maar de lange glimmende wagen, die voor hen klaar stond, was een luxe-wagen met een chauffeur in livrei. „Zal ik u na de voorstelling even halen, meneer Martin?” En weg was hij, de verkeersdrukte in, zonder over kosten gesproken te hebben.

Ze hadden prachtige plaatsen op de zevende rij. Er zaten dames en heeren in avondkleeding om hen

heen, en de voorstelling was nog verbluffender dan ze verwacht hadden.

De luxe-wagen bracht hen terug naar het hotel. Er zat geen taxi-meter in, en Jim was een beetje ongerust over den prijs. Hij stak den chauffeur een briefje van een dollar toe, en voelde zich opgelucht, toen de man 't aannam, glimlachte en zei: „Dank u, meneer,” keurig saluerend.

Midden in de hall kwam een kaalachtige, elegante meneer met een bril naar hen toe. „Ik ben Boardman, de directeur. Is alles naar uw zin, meneer Martin?”

Alles was uitstekend, zei Jim, en meneer Boardman keek geruststellend. Ze bleven nog even praten — 't leek wel, of hij hen allang kende, hij wist dat ze uit Pittsburgh kwamen, en dat Jim weer naar zijn werk moest — en toen vroeg hij, of ze de Venetiaansche zaal hadden gezien, sinds die opgeknapt was. O niet? Moesten ze heusch eens gaan kijken.

„Graag,” zei Jim, en meneer Boardman bracht er hen persoonlijk heen. En op den drempel van de volle, rumoerige zaal riep hij den chef. „Eric,” beval hij, „zorg dat meneer en mevrouw Martin een heel mooie tafel krijgen.”

Eric wees hun er een, vlak bij den dansvloer, en vroeg, of ze wenschten te souperen. Hij was erg vriendelijk.

„O nee, we hebben gegeten,” zei Jim.

„Alleen iets drinken?”

Ze kregen een paar Bacardi's. Ze dansten op het gladde parket, onder een electrischen sterrenhemel. Toen zij opstonden om heen te gaan, wilde een kellner hen naloopen met een rekening. Eric hield den man staande, juist toen zij hem bemerkten.

„'t Is in orde, meneer Martin,” zei Eric glimlachend. „Ik zorg er wel voor.”

„Dank u,” zei Jim. En onderweg naar hun suite prees hij: „Vind je 't geen kolossale lui hier?” Ja, dat vond Ginny ook.

De Martins stonden den volgenden morgen met heldere jonge hoofden, maar niet zonder bezorgdheid op. „Wat moeten we nu,” vroeg Ginny, „als we geen geld genoeg overhouden voor de reis?”

„Och, zóó'n vaart zal 't niet loopen,” zei Jim. Maar in zijn hart was hij bang, dat 't nog erger uit zou pakken.

Een uur later liet Jim Ginny alleen staan, in de hall bij de koffers, en liep naar de kassa, met zijn hart in zijn schoenen.

„J. T. Martin uit Pittsburgh,” zei hij. „We gaan weg.”

De kassier trok een kaart uit, keek er op en glimlachte toen. Het leek wel, of hij precies wist, waar Jim over tobdde.

„Ah juist, meneer Martin. Vertrekt u al zoo gauw? Da's jammer. O, de rekening. . . . u vindt 't zeker 't prettigste, dat ik u die maar thuis stuur?”

Jim stond heelemaal niet stevig meer op zijn voeten. „Ja, alstublieft,” zei hij. Verbazend, wat een prettig hotel!

Eerst toen Ginny en hij brood met spiegeleieren zaten te eten, terwijl de bus ergens in Pennsylvania uit stond te rusten, schoot hem te binnen, dat hij zijn adres niet had opgegeven.

„Dan schrijven we 't wel, hè,” zei Ginny.

Jim schudde zijn hoofd. „Dat zal niet eens hoeven, denk ik. In zoo'n hotel schijnen ze alles te weten”.

't Zou nóg zoo erg niet geweest zijn voor meneer Miller, als 't alleen om de rekening was gegaan — een kleinigheidje van een goede honderd dollars.

Maar daar kwam iets bij. Ginds in Pittsburgh zat een mevrouw Martin — J. Th. Martin heette haar man — een goede ziel vol vertrouwen en vol trots op haar wolkenloos huwelijksgeuk, de post door te kijken, en toen vond zij een envelop met het hoofd „Harden House” en geadresseerd aan haar man. Zeker reclame, dacht ze, zonder den minsten argwaan. Maar ze maakte den brief open, voor ze hem weg-gooide. En daarna zat ze langen tijd op een rekening te staren en haar vertrouwen en haar trots kwijnden dood.

Daar stond het, zwart op wit. Haar man was in New York geweest — uit geweest — en hij had haar verteld, dat hij voor zaken naar Boston ging. Hij had vorige week — ja, dat was de datum van Boston! — in Harden House gelogeed, en blijkbaar de bloemetjes terdeeg buiten gezet. Uit — zonder haar! Leugens om haar thuis te houden! Op één dag over de honderd dollar opgemaakt, met fuiven, achter haar rug om! Ze schrok van de bedragen: Bar en restaurant \$ 51; Autohuur \$ 12; Schouwburg \$ 17.60; Logies \$ 27.00. . . .

Mevrouw Martin hield zich kranig in haar smart

en ontgoocheling. Zij belde tweemaal op. Eerst inter-locaal, naar Harden House, om te informeren. Jawel, mevrouw, dat was juist. Meneer James Theodore Martin, uit Pittsburgh, vorige week Zaterdag.

Het tweede telefoontje gold haar man. „James,” zei ze, haar ontroering zoo goed mogelijk verbergend. „je moest verleden Zaterdag met een vliegtuig naar Boston om een mijn te koopen. Is 't niet?”

„Ja, schat. Hoezoo?”

„Je hébt 'm niet gekocht, wel?”

„Nee. . . . eh. . . . er was staking of zooiets.”

Hierna begon er meer metaal en meer zenuwen in de stem van mevrouw Martin door te klinken. Ze snikte uit, dat ze 't nooit van hem gedacht had, haar zoo te bedriegen, terwijl ze zelf óók wel eens naar New York had gewild, en ze waren nogal op hun huwelijksreis in Harden House geweest, en zij snakte naar den troost van haar moeder.

Een verblufte heer J. Th. Martin repte zich naar huis, maar kwam te laat. Terwijl hij zijn huisdeur opensloot, stapte mevrouw Martin in het vliegtuig naar Philadelphia, en in het briefje, dat zij had achtergelaten, stond: ik wil je niet zien.

Het duurde veertien dagen, eer mevrouw Martin den heer Martin wél weer zien wou. En in die veertien dagen gaf meneer Martin veel geld uit: dure telefoon-gesprekken, ijlboden, geschenken, telegrammen, en tijd om lange brieven te schrijven en te lezen. Eindelijk echter was de echtelijke vrede hersteld, maar het volle vertrouwen stak nog slechts aarzeland het kopje op.

En toen was het de heer J. Th. Martin, die toornig werd. Zijn advocaten vielen op Harden House aan met klachten en eischen tot schadeloosstelling, en meneer Martin raasde dagelijks achter zijn bureau, dat hij 't dezen of genen wel in zou peperen, zoo'n ongehoorde stommitieit, zoo'n gemeene stokerij, zoo'n lage zwendel.

Natuurlijk werd meneer Miller het slachtoffer. Toen hij onthoden was en bevend voor meneer Boardman verscheen, haalde meneer Boardman diep adem en sprak: „Miller, uilskuiken! Stomme door-gefourneerde onovertroffen ezelskop! Ben jij een crediet-chef? Ongeëvenaarde doorgezouten. . . .” enzoovoort — het voorspel van het ontslag.

Toevallig werd Miller op denzelfden dag ontslagen, dat de Martins hun eerste avondje gaven in hun anderhalve-kamerwoning te Pittsburgh. Bij een heerlijke collatie, bestaande uit plakjes ham, dobbelsteentjes kaas en aardappelsla, zat de bruid te vertellen. „En weet je, waar we gelogeed hebben? In Harden House!” zei ze, zich inspannend, om niet te zeer te zwellen van trots. „Een zalig hotel. Zalig! Je hebt geen idee, hoe hartelijk en behulpzaam ze daar allemaal zijn.”

„Ja, ongelooflijk,” zei James Thomas Martin. „We waren nog geen vijf minuten binnen, of iedereen scheen ons te kennen, en ze sloofden zich ontzaglijk voor ons uit. Heelemaal geen verwaandheid of deftigheid.”

„Dat vond ik juist 't prettigste,” zei Ginny. „Ze kijken hun menschen zoo aan!”

De afgrond, waarin de rampzalige Miller wegzonk, bleef langen tijd hét onderwerp van gesprek in Harden House. Een half jaar na zijn ontslag had nog niemand iets van hem gehoord of gezien. Toen vond een kellner van Harden House hem terug, in een bescheiden hotelletje in het westen, zoo bescheiden, dat 't best te begrijpen was, waarom hij den menschen van Harden House nooit meer onder de oogen kwam. Hij schaamde zich natuurlijk, zei de kellner.

Miller, zoo luidde het rapport van den ontdekker, was directeur en kassier en portier en telefonist en alles tegelijk in dat minderwaardige logement. En hij scheen nog blij te zijn, dat hij dat gaatje gevonden had, want hij stond achter zijn balie met een gezicht, als een engel zoo blij. Hij probeerde den kellner zelfs wijs te maken, dat hij 't prettig werken vond, maar dat was natuurlijk groothouderij.

't Kon nooit anders zijn dan groothouderij, zei de kellner, want dat 't maar een min soort hotel was kon je zien aan de bordjes, die naast de deur en boven de balie en boven de kassa hingen:

CHEQUES WORDEN HIER NIET AANGENOMEN.”

„ALLE REKENINGEN MOETEN BIJ EERSTE AANBIEDING WORDEN VOLDAAN.”

„WENSCHT GIJ CREDIET? ZOEK HET ELDERS!”

PANORAMA- OORLOGSKRONIEK

Week van 16 Februari tot 22 Februari 1940

Vrijdag 16 Februari

Officieel werd vanmiddag door de Zweedsche regering medegedeeld, dat Finland een verzoek om militairen bijstand tot Stockholm heeft gericht. Zweden heeft dit verzoek afgewezen.

De Finsche regering zou verklaard hebben, alleen tegen de Sovjet-overmacht te kunnen standhouden, als zij over twee divisies vrijwilligers had te beschikken.

Nu Zweden hulp geweigerd heeft neemt men aan, dat de regering te Helsinki zich nu tot de geallieerden zal wenden.

Indien echter geallieerde troepen via Zweden naar Finland zouden willen gaan, zou de Zweedsche regering hier bezwaar tegen maken.

SUMMA VEROVERD

De Russen zijn er eindelijk in geslaagd, Summa, de plaats, waarop de Russen den zwaarsten druk hebben uitgeoefend, te veroveren. De Finnen erkennen dit, doch zij vertrouwen, dat zij zich in de nieuwe verdedigingslinies, welke enkele maanden geleden aangelegd zijn, kunnen handhaven. De Russen melden echter, dat zij Kamara, op de helft tusschen Summa en Viborg, reeds bezet hebben.

Ten gevolge van de benoeming van generaal Winkelman tot opperbevelhebber van de Nederlandsche land- en zeemacht vinden verschillende mutaties plaats in onze legerleiding.

ALTMARK GEËNTERD

In den laten avond van dezen dag werd een Duitsch schip binnen de Noorsche territoriale wateren geënterd door een Engelschen torpedojager.

Zaterdag 17 Februari

Men zal zich herinneren, dat de Admiral Graf Spee in het zuidelijke deel van den Atlantischen oceaan voor Kerstmis zeven Britsche koopvaardijschepen tot zinken heeft gebracht. De officieren werden als gevangenen op het slagschip gebracht en draaglijk behandeld. De overige opvarenden echter werden op de Altmark overgebracht, een hulp-schip van de Deutsche vloot, dat volgens Britsche gevangenen, die van de Graf Spee vrijgelaten zijn, gewapend was met gecamoufleerde kanonnen.

De Altmark verdween na het gevecht met de Graf Spee volkomen van de zee, er kon geen spoor meer van het schip worden ontdekt. Op 15 Februari bleek het, dat de Altmark langs de Noorsche kust naar het zuiden voer, gebruik makend van den bijzonderen vorm van deze kust met zijn vele inhammen, ten einde te trachten 300 à 400 Britsche zeelieden naar Duitschland over te brengen.

Dientengevolge werden zekere Britsche oorlogsschepen, die op doeltreffende wijze waren opgesteld, in beweging gezet, en zekere luchtverkenningen werden verricht. Het resultaat hiervan was, dat een schip, den naam Altmark dragende en in elk opzicht overeenstemmende met de beschrijving, gistermiddag een toevlucht zocht in de Noorsche Joelsingfjord.

Na het invallen der duisternis voer de torpedobootjager Cossack op speciale orders van de Britsche admiraliteit de fjord binnen, enterde het schip en bevrijdde de gevangenen. In dezen strijd werden zes Duitschers gedood en vijf ernstig gewond.

Het Deutsche petroleumtankschip Baldur, dat tijdens deze gebeurtenissen buiten de territoriale wateren passeerde, werd gesommeerd te stoppen door den jager Ivanhoe. De bemanning van de Baldur bracht het schip daarop naar Deutsche methode tot zinken.

DRIE PROTESTEN

De Deutsche gezant te Oslo heeft ten allerscherpste geprotesteerd tegen de overmeestering van het Deutsche s.s. Altmark door den Engelschen torpedobootjager Cossack in de Joelsingfjord, dus binnen de territoriale wateren. Het protest richt zich ook tegen het feit, dat de Noorsche regering de Altmark geen voldoende bescherming heeft verleend. De gezant maakt er op attent, „dat het hier om een aller-ernstigsten toestand gaat, welke de scherpste gevolgen kan meebrengen.”

Lord Halifax heeft geprotesteerd bij den Noorschen gezant, dat de Noorsche autoriteiten niet de aanwezigheid van driehonderd of vierhonderd Britsche gevangenen aan boord van de Altmark hebben vastgesteld toen dit schip te Bergen doorzocht werd.

Nadat de Britsche minister zijn protest had overhandigd, diende de Noorsche gezant het protest van zijn regering in, waarin ernstig bezwaar gemaakt werd tegen de grove schending van de Noorsche territoriale wateren.

Nader wordt vernomen, dat het aantal van de Altmark gehaalde en te Leith ontscheepte Engelsche gevangenen 314 bedraagt.

Zondag 18 Februari

Volgens het Sovjet-Russische legerbericht ligt het verst vooruitgeschoven punt, dat de Russen op de Karelische landengte bezet hebben, bij Sainio, een station, dat vandaag veroverd werd, slechts 6 km. van Viborg verwijderd.

De Russen bereiden intusschen behoedzaam hun offensief tegen de tweede zone van de Mannerheim-linie voor.

AMELAND NA EXPLOSIE GEZONKEN

De Ameland, een schip van 4537 ton, dat gecharterd was door den Rotterdamschen Lloyd om met een lading stukgoederen een reis van Rotterdam naar Java te maken, is vanochtend om twee uur, uitgerust met paravanes, uit Rotterdam vertrokken. Om negen uur vond een explosie plaats, toen het schip zich ten noorden van Schouwenbank bevond.

De Noorsche minister-president hield hedenavond een rede, waarin hij het standpunt van Noorwegen, ten aanzien van de hulp aan Finland verleend, uiteenzette; hij zei o.a.:

Het is geen met de neutraliteit strijdige daad, wanneer men aan vrijwilligers en materiaal door-tocht verleent. Maar het is wel een schending van de neutraliteit, wanneer men gewapende troepen door het land laat marcheeren.

Maandag 19 Februari

Officieel wordt medegedeeld, dat de Britsche torpedobootjager Daring getorpedeerd en gezonken is. Negen officieren en 148 minderen worden vermist. Men vreest, dat zij omgekomen zijn.

REGEERING PROTESTEERT TE BERLIJN

De regeeringspersdienst meldt:

De uitkomst van het onderzoek, door de regering ingesteld naar de omstandigheden waaronder het m.s. Arendskerk van de N.V. Vereenigde Nederlandsche Scheepvaartmaatschappij op 15 Januari j.l. op weg naar Zuid-Afrika is getorpedeerd, heeft haar aanleiding gegeven aan Hr. Ms. gezant te Berlijn opdracht te geven tot het uitbrengen

van een breedvoerig gemotiveerd protest tegen deze ongerechtvaardigde vernietiging van een Nederlandsch schip, zich daarbij alle rechten of schadevergoeding voorbehoudend en maatregelen verzoekend tegen herhaling.

Eenige dagen nadat men had gehoord, dat Zweden geweigerd had Finland bijstand te verleen, vermoedde men in bepaalde kringen te Stockholm, dat deze houding der regering een kabinetscrisis ten gevolge zou hebben. Doch nu heeft koning Gustaaf de politiek van zijn minister in een proclamatie verdedigd, waarin hij o.a. zei:

Met verslagen hart ben ik na rijpelijk overweging tot de conclusie gekomen, dat we in de huidige situatie dit standpunt moeten handhaven. Ik geloof inderdaad ten sterkste, dat indien Zweden heden in Finland tusschenbeide kwam, wij het grootste gevaar zouden loopen niet alleen in den oorlog met Rusland, maar ook nog in den oorlog tusschen de groote mogendheden betrokken te worden en een dergelijke verantwoording heb ik niet op me kunnen nemen.

CREDIET VOOR DEFENSIE

De regering vroeg aanvullende credieten ter materiele uitrusting van onze weermacht en wel: voor de luchtverdediging 24 miljoen gulden, voor de luchtmacht 20 miljoen gulden, alles voor nieuwe aanschaffingen, en ongeveer 1 miljoen voor 'n nieuwen mijnenveger, ter vervanging van de Willem van Ewijk en vernieuwing van enkele installaties op de Sumatra.

Het voornaamste nieuws, dat de Finnen vandaag te melden hadden, is de groote overwinning ten noordoosten van het Ladogameer, waar de acht-tiende Russische divisie, welker hachelijke positie reeds eenige dagen geleden bericht werd, thans door het verlies van 18.000 man volkomen vernietigd blijkt.

Tegelijkertijd wordt gemeld, dat de Russen op de Karelische landengte weer in actie gekomen zijn. Zij ondernamen plaatselijke aanvallen op de tweede linie; deze zijn tot nu toe door de Finnen afgeslagen. De Russen hebben reeds 1000 dooden op het slagveld achtergelaten en verloren zeven tanks.

Dinsdag 20 Februari

Britsche en Deutsche luchteskaders hebben elkaar vandaag tweemaal slag geleverd; eerst in de vroege ochtenduren boven de Noordzee nabij het Deutsche eiland Sylt, later, na den middag, in de buurt van de Engelsche oostkust.

Laatstgenoemde gevechten waren het hevigst. De Deutsche vliegtuigen hadden het zoowel op Britsche treilers als op handelsschepen gemunt, o.a. op een aantal neutrale schepen, die van Duins kwamen of er heen voeren. In de meeste gevallen slaagden Britsche vliegers er evenwel in, de Duitschers te verdrijven.

Bij een luchtslag bij Sylt is één toestel brandend in zee gestort. Men heeft nog niet kunnen vaststellen, van welke nationaliteit het was.

DUITSCH GEZANT BIJ MINISTER VAN KLEFFENS

De Deutsche gezant, graaf von Zeck von Burkersroda, heeft vanmorgen een bezoek gebracht aan minister van Kleffens. Omtrent het doel van dit bezoek werden geen inlichtingen verstrekt, doch men neemt aan, dat de gedachtenwisseling heeft geloopt over de torpedeeringen van de Arendskerk en van de Burgerdijk.

Woensdag 21 Februari

Het opperbevel van de Duitse weermacht meldt: Na middernacht zijn verscheidene vijandelijke vliegtuigen uit het westen en noordwesten, onder schending van het Nederlandsche gebied, naar de binnenzijde van de Duitse Bocht gevlogen.

Het Britsche ministerie van Luchtvaart deelt mede: In den afgelopen nacht hebben verscheidene toestellen der luchtmacht met succes de Bocht van Helgoland verkend.

De Nederlandsche regeeringspersdienst meldt, dat er hedenacht bij Den Helder door afdelingen luchtafweergeschut op vreemde vliegtuigen van onbekende nationaliteit geschoten is.

BELANGRIJKE VERLIEZEN VOOR DE NE- DERLANDSCHE SCHEEPVAART

De stoomtreiler Petten, 250 ton en bemand met twaalf visschers, is vandaag op een mijn geloopt en vijf uur later gezonken. De bemanning is gered en overgebracht aan boord van een anderen treiler, de „Vikingbank”.

Ten zuiden van Brest liep het Nederlandsche kustvaartuig de Alja op een wrak en verging. Ook van dit schip werden alle opvarenden gered.

Behalve deze twee schepen ging ook de Tara verloren, die met een lading graan voor de Nederlandsche regeering op weg was van Zuid-Amerika naar Rotterdam. Het schip zonk na een explosie, op 60 mijl ten zuidwesten van kaap Finisterre. Men wijst er op, dat zich daar ter plaatse geen mijnevelden in de buurt bevinden, terwijl in dit deel van den Atlantischen Oceaan sedert het uitbreken van den oorlog voortdurend Duitse duikboten hebben geopereerd. Tevens werd vandaag een deel van de bemanning van het Nederlandsche tankschip „Den Haag”, dat naar nu blijkt op 15 Februari op een mijn geloopt en door een torpedo getroffen is, te Londen aan wal gebracht. De bemanning werd na de explosie verdeeld over drie sloepen, elk met dertien man. Eén sloep, waarin zich de kapitein bevond, is na 75 uur te hebben rondgezworven door een Engelsch schip opgepikt.

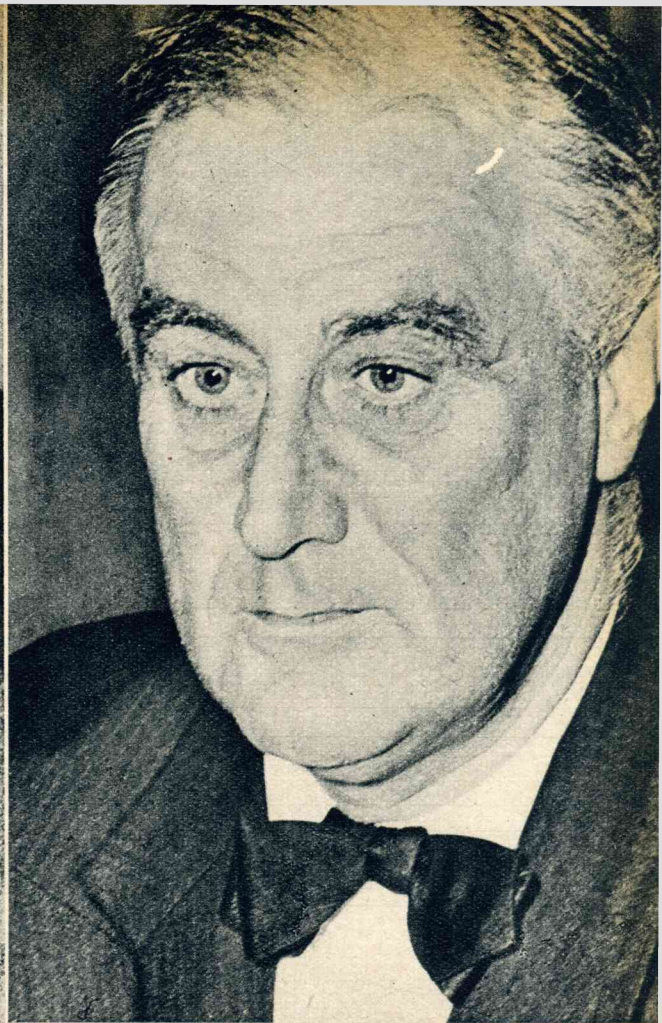
Het tonnageverlies van de Nederlandsche koopvaardijvloot is na 5½ maand oorlog reeds net zoo groot als in 1914 en 1915 samen.

RUSSEN BOMBARDEEREN ZWEEDSCH DORP

Het Zweedsche dorp Pajala, gelegen in de vallei van de Torne in Noord-Zweden, op ongeveer tien km. ten westen van de Zweedsch-Finsche grens, is om 1 uur hedenmiddag gebombardeerd. Het dorp heeft 4800 inwoners en een kwart van de plaats staat op het oogenblik in brand. Men meldt voorts, dat een Britsch eskader ten noorden van Noorwegen bij Petsamo kruist. Men weet niet of dit Duitse schepen wil opvangen, de ijzerertsverscheppingen uit Narvik wil blokkeeren of wellicht een actie bij Petsamo beoogt. Het bericht is overigens niet van officiële Britsche zijde bevestigd.

Finland heeft eindelijk hulp gekregen van de sneeuw. Een verblindende sneeuwstorm begon den afgelopen nacht geheel Finland te teisteren en houdt deze aan, zooals in dezen tijd van het jaar meestal het geval is, dan wordt alle vervoer in het noorden, in Centraal-Finland en ook op de landengte onmogelijk.

Een eerste gevolg van den sneeuwval zal zijn, dat er een einde komt aan de vele groote luchtaanvallen, die dag en nacht op de burgers ondernomen worden.



President Roosevelt heeft aan boord van den torpedobootjager Lang op 19 Februari het verdedigingsstelsel van het Panama-kanaal bestudeerd. Ondanks het feit, dat de president met vacantie is, zal hij aan boord van de Tuscaloosa besprekingen met de militaire autoriteiten houden. Wij geven hierbij twee portretten van den president: de foto links is genomen op 12 Maart 1933, dus aan het begin van zijn eerste ambtsperiode; de foto rechts is van 3 September 1939, in beide gevallen sprak Roosevelt voor de radio. Zeven moeilijke regeeringsjaren hebben hun sporen op zijn gezicht achtergelaten.

Door de daartoe bevoegde instanties wordt sinds eenigen tijd overwogen wijzigingen te brengen in de bepalingen betreffende de zg. „Liebesgaben” voor particulieren in Duitschland, aangezien hiervan den laatsten tijd zoo veel verzonden worden, dat men van een massa-uitvoer van levensmiddelen kan spreken. Nog steeds komen Britsch-Indische en Australische troepen in Egypte aan. Op de Rode Zee ontmoet men voortdurend Britsche transportschepen. Het verkeer door het Suez-kanaal is echter sterk gedaald. Nog slechts tien à twaalf schepen per dag passeeren het kanaal; zij zijn voor het meerendeel van Britsche nationaliteit. De Italiaansche tonnage, die wat hoeveelheid betreft de Britsche op den voet volgde, is aanmerkelijk afgenomen.

GEVALLEN VAN SPIONNAGE

Na een langdurig en uitgebreid onderzoek, dat door de Groningsche recherche werd ingesteld in samenwerking met de rijksrecherche, is een spionagegeval, dat overal in het land zijn vertakkingen had, ontdekt. In den nacht van Woensdag op Donderdag kon de politie overgaan tot arrestatie van zes verdachten, zoowel in het oosten van de provincie Groningen als in de provincie Noord-Holland. Van deze zes verdachten is er slechts één vreemdeling. Onmiddellijke aanleiding tot dit ingrijpen van de politie was een poging tot ontvluchting van twee geïnterneerde buitenlandsche militairen, die in den nacht van Maandag op Dinsdag door marechaussee op den Afsluitdijk werden aangehouden. De gearresteerden waren bij deze ontvluchttingspoging betrokken.

Voorts maakt men in verschillende delen van het land, met name in de buurt van Amersfoort en Tilburg, melding van lichtkogels. In verband hiermee heeft de luchtverdediging in Den Haag de politie in verschillende plaatsen verzocht uit te kijken naar drie auto's. Ook uit Loenen aan de Vecht wordt bericht, dat hoog in de lucht drie roode ballonnetjes werden waargenomen.

Donderdag 22 Februari

Bij hun aanvallen aan de noordoostkust van Engeland hebben de Duitschers, naar van Engelsche zijde gemeld wordt, twee vliegtuigen verloren. Over een aanval, dien Britsche toestellen op de Duitse vliegtuigbases Helgoland en Borkum gedaan hebben, deelt men mede, dat de Engelschen daar ter plaatse Duitse torpedobooten hebben gebombardeerd. Van het resultaat was nog niets bekend.

MEER BEWEGINGSVRIJHEID VOOR MILITAIRES

De opperbevelhebber van land- en zeemacht heeft een schrijven aan de korpsen doen uitgaan, ten einde aan de desbetreffende commandanten kenbaar te maken, dat er geen bezwaren bestaan aan de onder de wapenen zijnden buiten de verloven en voor zoover de dienst zulks toelaat, een ruimere bewegingsvrijheid toe te staan.

Hierdoor zullen alle militairen des avonds na afloop van den dienst — natuurlijk wanneer zij geen wacht of straf hebben — zich uit hun kantonement of garnizoen mogen verwijderen, en dus niet meer gebonden zijn aan een bepaalde grens van b.v. 10 km., zooals veelal gebruikelijk voorgeschreven was.

De eenige beperking welke blijft bestaan, is, dat de manschappen zich op de avondappels moeten melden.

FRAUDE BIJ LEGERLEVERANTIES

Behalve de wattenaffaire, die zoo veel stof heeft doen opwaaien, zijn nog andere gevallen van fraude aan het licht gekomen. Het is gebleken, dat enige militairen steekpenningen hebben aangenomen en medegewerkt hebben aan een opzettelijk te hooge schatting van particuliere auto's, die door de militaire autoriteiten gerequireerd werden. Het rijk is door deze corruptieve handelingen voor meer dan honderdduizend gulden benadeeld. Voorts werden een sergeant en een soldaat veroordeeld, omdat zij zich hebben laten omkopen bij het keuren van een auto, dien zij ongeschikt verklaarden voor militair gebruik. Tevens heeft de politie zeven arrestanten gemaakt. Deze lieden hebben fraude gepleegd bij het rijden van zand voor defensie. Zij hebben veel meer vrachten opgegeven en genoteerd dan ze in werkelijkheid deden.

De regeering wil aan het euvel, dat in Nederland geschillen worden beslecht en schulden verhaald, die aan de belangensfeer van het koninkrijk te eenemale vreemd zijn, paal en perk stellen. Immers dikwijls pogen, na het uitbreken van oorlog, onderdanen van de oorlogvoerenden op onzijdig gebied beslag te leggen op het vermogen van schuldenaren.

Hiertoe wordt een wettelijke voorziening voorgesteld, waardoor de executie van vonnissen en andere executoriale titels ten aanzien van schuldenaren, die noch hier te lande, noch in België (met dit land is een verdrag in dezen gesloten in 1925) woonplaats of zetel hebben, wordt beperkt.

*Leslietuigen van de Fran-
sche luchtmacht gered om
op te stijgen.*

Zaterdag 24 Februari

Het Zweedsche kabinet heeft in zijn Zaterdag op het ministerie van buitenlandse zaken gehouden zitting besloten deviezencontrole in te voeren. Een desbetreffend wetsontwerp werd hedenmiddag bij den Rijksdag ingediend en zal morgen door de speciale zitting van het Zweedsche parlement, dat tegen half twee bijeengeroepen is, worden behandeld.

DUITSCHLAND OVER DE VREEMDE Vlieg- TUIGEN BOVEN ONS LAND

Het D.N.B. meldde gisteravond uit Berlijn:

In den afgelopen nacht hebben Britsche vlieg-

tuigen wederom boven Nederlands gebied gevlogen. Zoo werd, zonder dat twijfel mogelijk is, vastgesteld, dat om 22 uur een vliegtuig over het eiland Terschelling is gevlogen in oostelijke richting, om 22 uur 23 vloog een toestel bij Nieuweschans ten oosten van Groningen in zuidwestelijke richting, om 22 uur 45 vloog een vliegtuig 10 km. ten zuiden van Nieuweschans in zuidoostelijke richting en om 22 uur 49 10 km. ten oosten van Delfzijl vloog een toestel in zuidwestelijke richting. In de laatste drie gevallen was het zeer gemakkelijk te constateeren, dat de toestellen over Nederlands gebied vlogen, aangezien de vliegweg tot boven Duitschland tot de grens nauwkeurig werd gevolgd.

Binnen een week zijn derhalve ten minste twaalf keer Britsche vliegtuigen over Nederlands gebied gevlogen. In het bijzonder hebben de Engelschen in den nacht van 20 op 21 Februari Nederlands territorium geschonden, toen zij met een aantal toestellen langs verschillende wegen dwars over Nederlands gebied naar de Duitse grens vlogen.

Van gezaghebbende zijde wordt hierbij opgemerkt: De door het D.N.B. meegedeelde over-vliegingen door Britsche vliegtuigen zijn hier niet bekend.

Natuurlijk is het niet uitgesloten, dat zich onder de hier te lande gesignaleerde vreemde vliegtuigen, waarvan de nationaliteit niet kon worden vastgesteld, Britsche vliegtuigen hebben bevonden.

Wel is deze week een aantal schendingen van het Nederlands rechtsgebied door Duitse vliegtuigen vastgesteld.

In deze gevallen bestond er ontwijfelbare zekerheid, zooals o.a. bleek toen, bij een ontkenning van Duitse zijde, de regeringspersdienst het type van het in overtreding zijnde vliegtuig kon noemen, waarna de Duitse tegenspraak niet is herhaald.

REDE VAN HITLER

Ter gelegenheid van het 20-jarig bestaan der nationaal-socialistische partij heeft Hitler hedenavond in de groote zaal van het Hofbräuhaus, waar hij indertijd voor de eerste maal te München in het openbaar optrad, voor tweeduizend mensen een groote rede gehouden.

Hij zeide o.a.:

Ik wilde onze levensruimte waarborgen en onder levensruimte verstond ik het gebied in Midden-Europa, dat niet onder de heerschappij van Engeland heeft gestaan. En dan wilde ik onze koloniën, ons eerlijk eigendom, terug hebben en dat waren mijn eenige wenschen.

Maar Churchill, Duff Cooper en de jood Hore Belisha bleven de kapitalistische oorlogs-ophitsers. Zij hebben dezen oorlog weer voorbereid op hun eigen oude manier, maar ditmaal is een oude Duitse

De Londensch City heeft de 760 officieren en manschappen van de kruisers „Ajax” en „Exeter”, die naar de thuishavens terugkeerden, na in Rio de la Plata te hebben deelgenomen aan den slag tegen het Duitse vestzakslagschip „Admiral Graf Spee”, een officiële en tevens een geestdriftige ontvangst bereid.

Uit Kopenhagen komen nog steeds berichten, dat de Britten in het hooge noorden met hun vloot een blokkade voorbereiden. Deze blokkade zou echter niet ten doel hebben ten gunste van Finland in te grijpen, doch de bewegingen der Duitse schepen, die sedert het begin van den oorlog de haven van Moermansk waren binnengevlucht en nu bezig waren door de Noorse wateren naar huis te keeren, in het oog te houden en tevens te letten op Duitse schepen, die munitie voor Rusland aanvoeren en de aflevering van voor Rusland bestemde Duitse duikboten.

„TARA” ZONDER WAARSCHU- WING GETORPEDEERD

De directie van de maatschappij „Vrachtvaart” te Rotterdam heeft van den kapitein van het stoomschip „Tara” een telegram ontvangen, waarin wordt medegedeeld, dat de „Tara” Woensdagochtend ter hoogte van Finisterre zonder waarschuwing is getorpedeerd.

In antwoord op een vraag van den heer Heldring heeft minister Steenberghe vanmiddag in de Eerste Kamer verklaard, dat geen handelsaccord met Engeland is afgesloten. Hij kon verder niets mededeelen dan dat de optimistische persberichten, die den laatsten tijd zijn verschenen, niet voor de verantwoordelijkheid van de regering zijn.

De minister van defensie, Dijkhoorn, deelde vandaag mede, dat de opdracht tot een eerste aanschaffing van sperballons is verstrekt.

Een 7½ cm. granaat, bestemd voor een buitenslandsch vliegtuig, dat vannacht boven Amsterdam vloog, en wegens schending onzer neutraliteit beschoten werd, stortte niet ontploft neer en schoot door het dak van een school. Ook te Rotterdam en Rijsoord sloegen twee projectielen in zonder te ontploffen.

Op 10 km. van Viborg wordt, aldus Reuter, op het oogenblik een zware strijd geleverd. In de nabijheid der stad vallen granaten, die van verre afstanden geschoten worden en bommen uit vliegtuigen; parachutespringers hebben aanvallen gedaan, maar Viborg is nog in handen der Finnen.

De Russen hebben ontkend, dat hun vliegtuigen het Zweedsche dorp Pajala hebben gebombardeerd.



*Duitse kustartillerie, die tot taak heeft eventuele
aanrallen van een vijandelijke vloot af te slaan.*

Vrijdag 23 Februari

Het Britsche ministerie van luchtvaart deelt mede, dat vliegtuigen van de Royal Air Force in den afgelopen nacht weer geslaagde verkenningsvluchten boven Oostenrijk en Bohemen hebben uitgevoerd.

De vluchten, die van Frankrijk uit begonnen zijn, waren even lang als die op 12 Januari j.l., toen werd medegedeeld, dat de vliegtuigen, welke naar Weenen waren gevlogen, bijna negen uur in de lucht waren geweest, met hun snelheid lang genoeg, om van Engeland naar Amerika te vliegen.

Hore Belisha heeft, voor de eerste maal sedert zijn vertrek uit het kabinet, gesproken, en wel te Devonport. Hij drong er op aan, dat Engeland en Frankrijk in het Finische conflict zouden intervenieeren. Hij zei o.a.:

De voortdurende tegenstand van Finland met zijn kleine leger tegen de overmacht van troepen en wapenen van den aanvallende, die 40 maal zoo groot als Finland is, geeft ons reden te gelooven, dat de kracht van Rusland op een onzekere basis rust. Is hier geen aanleiding om het gewicht van Frankrijk en Engeland ter zee, in de lucht en te land in de schaal te werpen? Het risico van hulpverlening aan Finland mag groot zijn, maar het risico het niet te helpen nog groot, daar dit dappere land niet voor zichzelf alleen vecht. Het verdedigt den pas naar de beschaving.



De Amerikaansche onderstaatssecretaris, Sumner Welles, is Zondag in Napels aangekomen. In opdracht van president Roosevelt zal hij een bezoek brengen aan Italië, Engeland, Frankrijk en Duitschland om een indruk van de situatie in Europa te verkrijgen.

frontsoldaat hun tegenstander geworden, wiens onwrikbare wil het was Duitschland weer vrij en machtig te maken. Als Churchill thans zegt dat hij mij haat, en Chamberlain dat hij mij niet gelooft en Eden en Duff Cooper zich tot mijn vijanden verklaren, dan dank ik hen van harte, want ik zou een schurk zijn als het anders was. De haat van die vijanden laat mij koud. De Engelschen hopen nogmaals een 1918 te zullen beleven, dat blijkt uit hun idiote vlugschriften die zij uitstrooien. Ze hebben gelukkig geen idee wat het tegenwoordige Duitschland beteekent. Ook het vertrouwen dat zij Rusland en Duitschland weer tegen elkaar konden ophitsen is te niet gedaan en dat neemt men te Londen, op de beurs, zeer kwalijk.

De hoop, dat Rusland en Duitschland weer vijanden zouden worden, zal niet in vervulling gaan en met Italië en Japan zijn dat drie groote staten die in den vorigen oorlog tegenover ons stonden, en thans niet tegen ons zijn. Ook in militair opzicht staan de zaken anders. De veldtocht in Polen heeft bewezen, dat die iets sneller is afgelopen dan de strategen te Londen en Parijs verwacht hebben en dat zal ook in de toekomst nog blijken. De geest van onze soldaten is beter dan in 1914, omdat de leiding dapper is en hun volle vertrouwen heeft. Ook economisch zijn wij goed voorbereid door onze autarkie. Noch op militair, noch op economisch gebied kan Duitschland overwonnen worden en dat weten wij allen.

REDE VAN CHAMBERLAIN

In zijn te Birmingham gehouden rede heeft de Britsche minister-president Chamberlain nog eens uitvoerig de oorlogsdoeleinden van Engeland uiteengezet. Hij zei o.a.:

Wij vechten voor de vrijheid van persoon, voor de vrijheid van geweten en voor godsdienstvrijheid. Wij strijden tegen vervolging, waar die ook moge worden gevonden. Wij strijden om den geest van het militarisme uit te bannen en tegen de opstapeling van wapeningen, welke geheel Europa tot den bedelstaf brengt, niet het laatst Duitschland zelf. Slechts door dien geest uit te drijven kan Europa veiligheid erlangen. Die veiligheid behoeft het, willen de volken van Europa voor een bankroet bewaard blijven. Hoe of deze doeleinden in concrete bewoordingen kunnen worden geformuleerd.

1. Onafhankelijkheid voor de Polen en de Tsjechen moet worden verkregen.
2. Wij moeten eenige tastbare en bevredigende be-

wijzen en waarborgen hebben, dat beloften en verzekeringen, die worden gegeven (door Duitschland) ook zullen worden nageleefd.

Onder de huidige Duitse regeering kan er geen veiligheid in de toekomst bestaan. De elementen, die bereid zouden zijn mede te werken aan den herbouw van Europa worden (in Duitschland) meedoogenloos vervolgd. De Duitse natie is afgesneden van alle contact, zelfs met de openbare meening der neutralen. De Duitse regeerders hebben bij herhaling bewezen, dat men niet mag vertrouwen dat zij hun woord zullen houden. Noch het woord gegeven aan buitenlandsche regeeringen, noch het woord gegeven aan het eigen volk. Daarom moet Duitschland zelf den eersten stap doen en ons bewijzen, dat het eens en vooral afziet van de leuze, dat macht recht is.

Aangaande het spionagegeval, waarbij zes personen in Noord-Holland en Groningen werden gearresteerd, wordt nader vernomen, dat deze arrestaties geschiedden, kort nadat eenige dagen geleden op den afsluitdijk te Kornwerderzand twee uit een interneringskamp gevluchte Duitse officieren werden gearresteerd. Deze officieren hielden verblijf op Spijkerboor, doch genoten een groote bewegingsvrijheid. Zij trachtten in burgerkleeren in een taxi te ontvluchten, maar werden aangehouden. Uit getypte aanwijzingen, die de officieren bij zich hadden, bleek de medeplichtigheid van eenige Nederlanders, bewoners van het dorp St. Pancras in Noord-Holland, en een Groningschen boer. Later zijn de chauffeur, die de twee ontsnapte gevangenen uit Spijkerboor heeft vervoerd, alsook een sergeant van het Nederlandsche leger uit Alkmaar gearresteerd.

Deze laatste man werd er van verdacht betrokken te zijn bij het spionagecomplot. Hoewel men over den aard der spionage het zwijgen bewaart, vermoedt men, dat het voornamelijk zou gaan om de overbrenging van scheepvaartberichten naar Duitschland. Er zouden bij een huiszoeking bij een der hoofdverdachten in dit complot kaarten zijn gevonden van het havengebied van Rotterdam en Amsterdam.

Alle berichten over binnenkomende en vertrekkende schepen zouden in codevorm zijn doorgegeven, zoodat men dus in Duitschland precies op de hoogte zou zijn geweest van de scheepvaart.

Zondag 25 Februari

Vandaag kwamen Myron Taylor, de persoonlijke vertegenwoordiger van president Roosevelt bij het Vaticaan en Sumner Welles, de afgezant van den president, die in Europa „poolshoogte” gaat nemen, te Napels aan.

NEDERLANDSCHE JAGER DOOR DUITSCH Vliegtuig BESCHOTEN

De Regeeringspersdienst meldt:

Een Nederlandsch jachtvliegtuig heeft hedenochtend boven Oss een Duitsch Heinkel-vliegtuig op omtrent achtduizend meter hoogte aangetroffen. Het Duitse vliegtuig werd achtervolgd in de richting Tilburg, waar het werd aangevallen, waarop het Duitse toestel terugvuurde. Het Duitse vliegtuig is bij Reusel over de Belgische grens ontkomen. Het Nederlandsche jachtvliegtuig heeft een treffer in den neus en twee in den staart.

Naar aanleiding van het feit, dat het Duitse toestel niet alleen Nederlandsch rechtsgebied heeft geschonden, doch bovendien de vermetelheid heeft gehad, het vuur te openen op een Nederlandsch vliegtuig, dat in de rechtmatige uitoefening van zijn bewakingstaak optrad, zal de Nederlandsche regeering te Berlijn ernstig protesteeren.

Bij het examen van Britsche kanoniers moeten dezen op zee hun bekwaamheid bewijzen. Hierbij een torpedobootjager, bezig een rookgordijn te verspreiden ten einde aan het vuur der kanoniers te ontkomen.

De Scandinavische ministers van buitenlandse zaken hebben vandaag geconferencd. In een communiqué, hierover uitgegeven, werd o.a. gezegd: Men kwam overeen, ernstige bezwaren te laten hooren tegen de schending van de principes van het volkenrecht in de oorlogvoering ter zee en tevens te pogen deze af te wenden, daar hierdoor immers aanzienlijke verliezen aan menschenlevens en economische goederen der neutrale staten worden geleden, wanneer zij hun scheepvaart handhaven om hun wettigen en noodzakelijken handel te kunnen drijven.

Zij besloten, dat hun regeeringen elkaar wederkeerig zullen steunen bij de onderhandelingen met de belligerenten over deze kwesties.

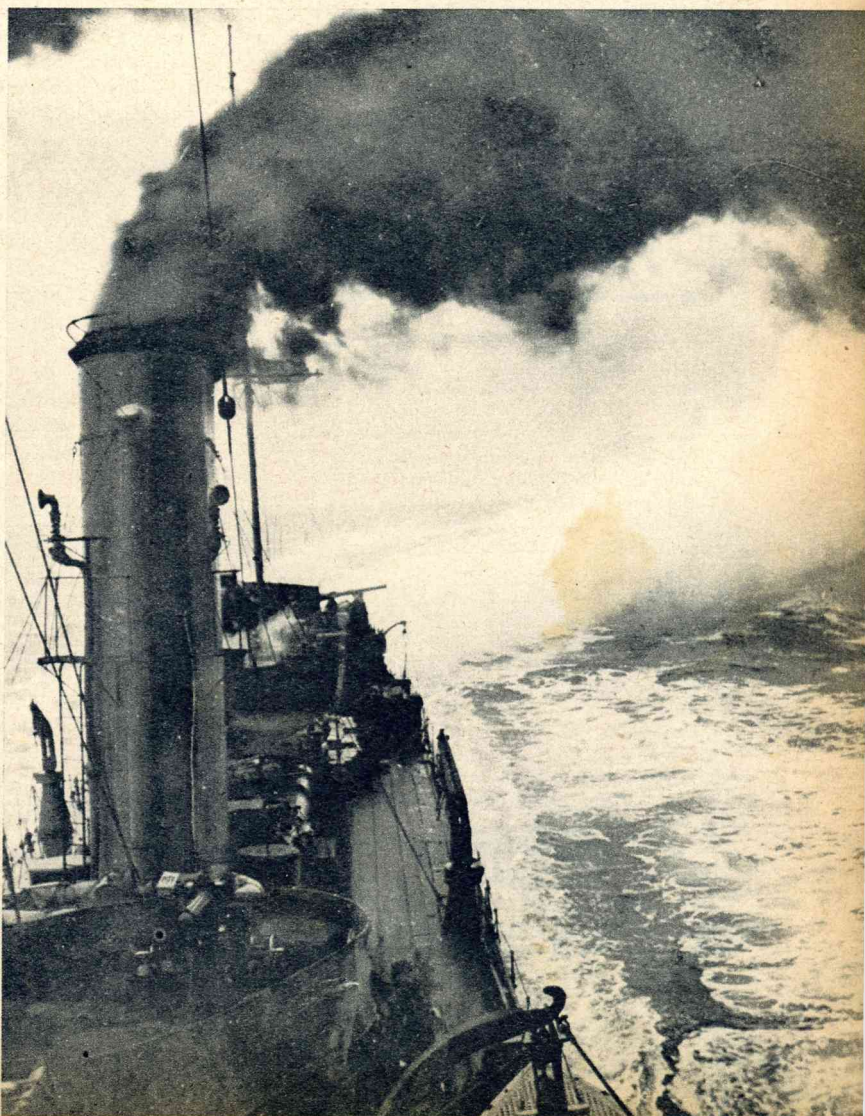
Volgens een Russisch communiqué staan de Russische troepen op slechts 6 km. van de Finsche havenstad Viborg, volgens de Finnen bedraagt die afstand echter 20 km. Het is mogelijk, zoo meldt men, dat de tegenwoordige loop der Finsche linies het noodig maakt, dat nog een aantal punten prijsgegeven moet worden.

DEENSCH TRELIER BESCHOTEN

Vanochtend om tien uur arriveerde in de haven van Ljnudden de Deensche Esbjerg 544 „Olympia”, die op de Noordzee door een onbekend gebleven vliegtuig beschoten is. Even na de beschieting kwam de vlieger terug en maakte met zijn arm een beweging naar het oosten (het schip zette koers naar de Engelsche kust), waarmee hij blijkbaar te kennen wilde geven, dat het schip onmiddellijk zijn koers moest wijzigen en in de aangeduide richting moest varen. De schipper van den koffer wendde het roer en hierop verdween het vliegtuig. De Belgische en Deensche visschers zijn op het oogenblik zeer actief op de Noordzee, aangezien de zeevisch tegen hooge prijzen in Engeland en Duitschland verkocht kan worden. Ook Belgische treliers zijn op de Noordzee beschoten en zodoende gedwongen naar de uitvaarthavens terug te keeren.

De Finnen melden, dat zij twee Russische vliegers gevangen genomen hebben, die aan het bombardement van het Zweedsche dorp Pajala deelgenomen hebben.

De twee vliegers, die den rang van luitenant hebben en in Noord-Finland een noodlanding moesten maken, deelden mede, dat zij 21 dezer om 11 uur des morgens uit Moermansk opgestegen waren, om met dertien bommenwerpers Rovaniemi aan te vallen. Zes machines zijn na korten tijd teruggekeerd, de andere zijn doorgevlogen. De Russen dachten, dat zij Rovaniemi bombardeerden, toen zij boven Pajala vlogen. Op hun terugtocht is het eene vliegtuig gedaald op Finsch gebied.





Mijn man is helaas niet thuis!

Ik zal hem echter mededeelen, wat U gezegd heeft: Dr. Schieffer's Stofwisseling-zout bij verstopping, overtollig vet, reumatiek, onzuivere huid, aambeien met succes gebruikt door U en Uw vrienden. Ook voor grondige darm- en bloedzuivering geen beter middel dan:

Dr. Schieffer's Stofwisseling-zout

Per flacon fl. 1.05 Dubbel-flacon fl. 1.75
bij apothekers en vakdrogisten.



Maria Stuart
eerst koningin van Frankrijk en later koningin van Schotland in de 16e eeuw, is door velen gesmaad om haar lichtzinnig leven, maar door anderen bewonderd om haar bijzondere schoonheid. Van een goed verzorgd uiterlijk was zij allesbehalve „afkerig“: niet minder dan twaalf lieflijke kameniers waren Maria Stuart behulpzaam bij het maken van haar toilet. In onze tijd is de schoonheidsverzorging van de vrouw heel wat eenvoudiger dan in de 16e eeuw. Toen bestond er nog geen Vinolia Vanishing Cream, de moderne gelaatscream, die de teerste huid zacht en blank maakt en door haar extra fijne emulgering een uitstekende onderlaag vormt voor poeder. Vinolia Cold Cream voedt Uw huid gedurende de nacht.

Vinolia

VANISHING CREAM — COLD CREAM

Tubenvanaf 35 ct Luxe potten vanaf 45 ct

VC.99-049

HET GEBOD zijns vaders....

DOOR WILLEM VAN WAESBERGHE

KORTE INHOUD VAN HET VOORGAANDE: Alexander, zoon van baron Willem van Heusden en student te Parijs, krijgt van zijn vader een brief in ultimatumvorm, om dadelijk naar Holland terug te komen. Bij zijn thuiskomst wordt hij voor een dubbele laak gesteld: werken en trouwen binnen den kortst mogelijken tijd met Charlotte Bunschoten, dochter van den vriend zijns vaders. Hij stemt noodgedwongen toe en de plechtigheid wordt voltrokken in het kleine kerkje te Heusden, maar na de ceremonie neemt Alexander van Heusden hals over kop de vlucht. Dank zij baron Haussmann, onderkeizer van Parijs, slaagt Alexander er in, financieel onafhankelijk te worden. Zijn ambitie is voldaan en toch roelt hij zich op 28-jarigen leeftijd een eenzaam man. In Nederland hebben zich ook een paar gebeurtenissen voorgedaan, die voor Charlotte Bunschoten veel betekenis hebben. Haar ouders zijn gestorven en de jonge vrouw roelt zich verlutener dan ooit. Op dit moment wordt Alexander tijdelijk overgeplaatst naar Den Haag. Ook Charlotte, zijn jonge vrouw, is in Den Haag gaan wonen en wat onvermijdelijk is gebeurt. Alexander ontmoet herhaaldelijk zijn jonge vrouw, die echter haar kans aangrijpt om hem voor zijn vroegere onverschilligheid te doen boeten.



Dat is zoo, baron. Maar aangezien de Piersons Bank nu opgeheven, beter gezegd: grondig gereorganiseerd wordt, ziet de directie zich verplicht, het kapitaal op te vorderen.” „Wat?” Willem van Heusden zag eensklaps groene vlekken dansen. „Het kapitaal terug, mijnheer? Er staat immers een onderpand tegen van de dubbele waarde.”

„Dat zou hij nauwkeurige taxatie beslist moeten worden, baron. Maar natuurlijk denkt de directie er voorloopig niet aan, haar rechten op het onderpand te doen gelden. Zegt u alleen maar wanneer het u schikt, het kapitaal te restitueeren.”

Het was een overrompeling. Nog een jaar geleden zou Willem van Heusden onmiddellijk de oplossing gevonden hebben. Hij had tweehonderdewintig mille geleend en de Heusekom, die wellicht de dubbele waarde vertegenwoordigde, als onderpand gegeven. Onder normale omstandigheden had hij terstond geweten, wat hem te doen stond: hij had een hypotheek kunnen opnemen en geen bank in Nederland had geweigerd, tweehonderdewintig mille te verstrekken op de Heusekom.

Maar op het moment dat zijn levenswerk — de Coezewine Culture Maatschappij — vernietigd werd, werd ook zijn geestkracht gebroken. De groote handelsheer van voorheen zag nu niet meer de oplossing, die het jongste boekhoudertje hem had kunnen wijzen. Hij dacht slechts aan de tweehonderdewintigduizend gulden, die nu als een schuld-lawine naar voren gleed en hem dreigde te verpletteren.

„Restitueeren?” herhaalde hij werktuigelijk. „Moet ik een termijn stellen? Ik weet niet, mijnheer Curtius...”

„Dus u kunt geen termijn stellen?” viel Curtius snel in. Hij had niet gehoopt, zoo makkelijk spel met den ouwen zot van de Coezewinesche te hebben. „U kunt geen termijn stellen voor de restitutie van het kapitaal, baron? Ja, in dat geval... u begrijpt, baron, het zijn moeilijke tijden en geld is schaarsch... in dat geval zal de directie zich verplicht zien, gebruik te maken van de eenige mogelijkheid, die u haar zelf indertijd heb geboden.”

„U bedoelt...” Willem van Heusden begon te beven.

„Pardon, baron, voor u zie ik waarlijk geen bezwaar. Integendeel: u zult er nog groot voordeel van hebben. U woont

hier in Den Haag... het kasteel is voor u toch waardeloos... het kasteel zooals het reilt en zeilt zal bij openbare veiling veel meer opbrengen dan hetgeen u de Piersons-Bank verschuldigd is... die rest ontvangt u natuurlijk in contanten... als u ons-dus volmacht wilt geven voor publieke executie...”

Willem van Heusden zat stil. Dat is het einde, kon hij langzaam denken. Nu is het finaal uit. Dat geld kan ik niet betalen... er is niemand meer die me helpt. En Charlotte... ja, wat moet er van Charlotte terecht komen?

Charlotte! Zijn schuld was het dat Charlotte zonder warmte, zonder een beetje geluk door het leven ging. Ze danste wel en ging naar den schouwburg, maar een tooneelstuk en een bal kunnen niet het leven vullen van een temperamentvolle jonge vrouw. Door zijn tirannieke optreden bij dat huwelijk had hij haar levenspad versperd. En mag ik haar nog verder lastig vallen?

Bij veiling van de Heusekom komt er ten minste wat geld los. Hopelijk ga ik gauw dood; Charlotte erft dan alles. Ik kan haar 't geroofde geluk niet teruggeven, maar haar wel een onbezorgde toekomst schenken. Aan zoo'n oud kasteel heeft ze toch niets; met geld heeft ze hier in Den Haag het volle leven voor zich.

„Mijnheer Curtius,” vroeg hij met licht trillende stem, „die publieke executie, wat bedoelt u daarmee, hoe kan ik die volmacht geven?”

Mr. Curtius stond ijerig op. „Niets eenvoudiger dan dat, baron. Ik heb alle noodige papieren meegebracht.” Hij opende zijn tash. „Ziet u maar, baron: u hoeft hier en daar en daar en daar te teekenen en de zaak is in orde.”

Van Heusden knikte. „Wilt u even bellen, mijnheer Curtius? Ik ben vreeslijk moe.”

Curtius belde. „Mina,” verzocht Willem van Heusden, „wil je even pen en inkt brengen?”

Mina deed het. Tien minuten later liet ze den bezoeker uit en keerde terug naar den salon. „Baron, hebt u nog iets noodig?”

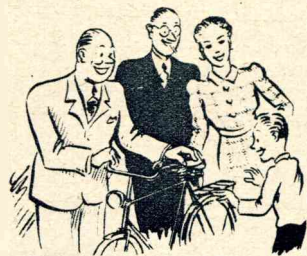
„Nee, Mina; dank je wel.”

„Een glas warmen wijn, baron? U bent zoo bleek?”

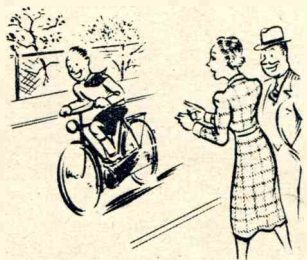
„Niets te beteekenen, Mina. Dank je, hoor! Ga maar weer naar de keuken.”

Willem van Heusden was weer alleen. Nu werd de Heusekom verkocht. Sannie Pierson had hem indertijd gewaar-schuwd. „Willem, je bent gek! Het huis,

Piet kreeg nog iets!



„Kijk eens jongen, wat je van je oom krijgt voor je verjaardag: een FIETS!”



„Kom Bets, kijk niet zoo benauwd, als die jongen er afvalt...”



„Dat is het niet, hij hoest direct zoo en juist bij het fietsen vat zoo'n jongen kou.”



„Dan krijgt Piet nog wat van mij: een doos Wybertjes. Wybert-tabletten voorkomen hoest en heescheheid.”



Alleen in origineele blauwe doozen à 25, 35 en 60 cent.

Vervolg op bladz. 26



De voetbal rolt weer H.B.S. leed Zondag in de Residentie een 0-4-nederlaag tegen Feyenoord. De Haagse doelman in actie.



Tijdens de Zondagavond in het Oostelijk Zwembad te Rotterdam door de R.D.Z. georganiseerde wedstrijden, kwam de Belgische zwemster Fernanda Caroen (wereldrecordhoudster 500 m. borsterawl) tegen Rie v. Veen uit op de 400 m., welke afstand door de Hollandsche werd gewonnen. Links Rie v. Veen en 2de van links Fernanda Caroen.

SPORT VAN DE WEEK



Nog een spelmoment uit den wedstrijd H.B.S.-Feyenoord (0-4). Het doel der Rotterdammers in gevaar. De haren rijzen den Haagse aanvaller daarbij te berge.



Te Rotterdam werd de wedstrijd Xerxes-V.U.C. gespeeld, welke eindigde in een 2-3-nederlaag voor de gastheeren. V.U.C. scoort door Schut.



Toch nog ijsport. Op de kunstijsbaan te Amsterdam werden Zondag wedstrijden in het kunstrijden gehouden. Overzicht tijdens het rijden voor paren.



Zaterdag herdacht de secretaris-competitie-leider van de aspiranten van den Haagse Voetbalbond, de heer H. J. Hierck, het feit dat hij 10 jaar deze functie bekleedt. De heer v. d. Moolen (links), voorz. van het huldingcomité, overhandigt den jubilaris een beker, welke elk jaar verspeeld zal worden en in het bezit komt van de aspirantenploeg, welke het meest sportief heeft gespeeld.

Te Groningen gaf de dames-gymnastiekvereniging Eclecta ter gelegenheid van haar 21-jarig bestaan een uitroering. Het Amsterdamsche D.O.S. werd kampioen in de afd. knotsocfeningen. Voorzitter Drenth van den Turnkring Groningen reikt de kampioensmedaille uit.

De gymnastiekvereniging „Fraternitas" te Utrecht hield jaarlijkse uitroering. De opmarsch der gymnasten.

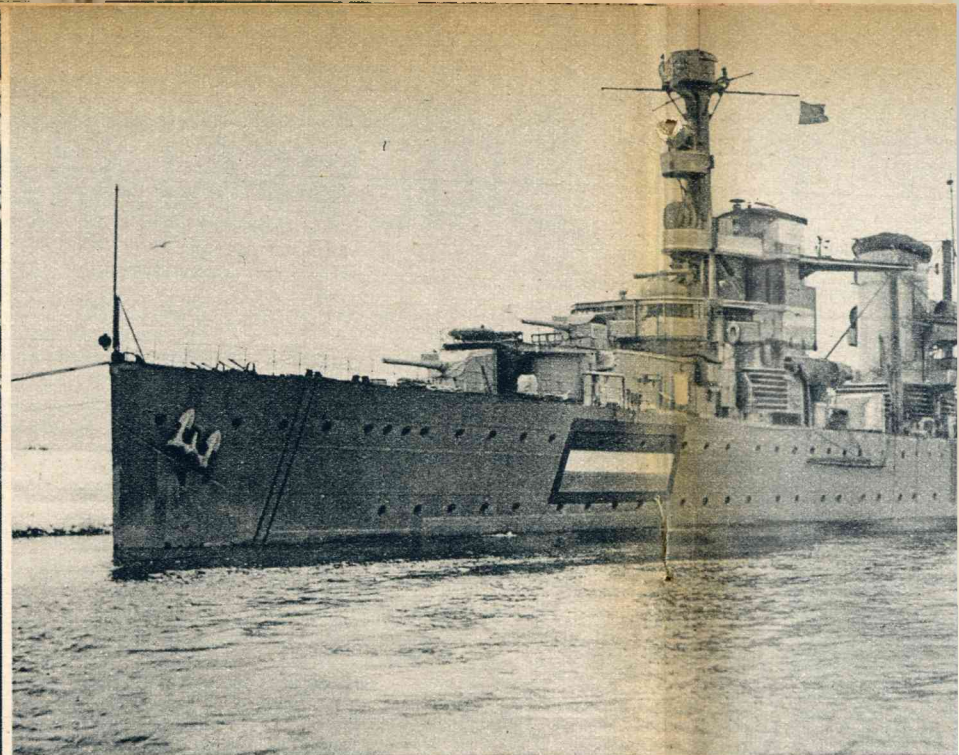




Het gebeurt niet dikwijls, dat Hr. Ms. Sumatra voor eienentwintig uur aan den wal ligt. Janmaal besteedt dus wat extra-zorg aan zijn toilet alvorens te gaan passagieren.



Op 'n oorlogsschip wordt bij voorkeur van elken vlakken wand gebruik gemaakt, om diverse voorwerpen te bergen, die onmiddellijk bij de hand moeten zijn. Hier zijn de attributen van den tamboer-hoornblazer in 'n rek aan den wand opgeborgen.



Hr. Ms. kruiser Sumatra, het trotsche schip, dat vereerd werd met een bezoek van Z.K.H. prins Bernhard.

Een bezoek aan boord Hr. Ms. kruiser Sumatra



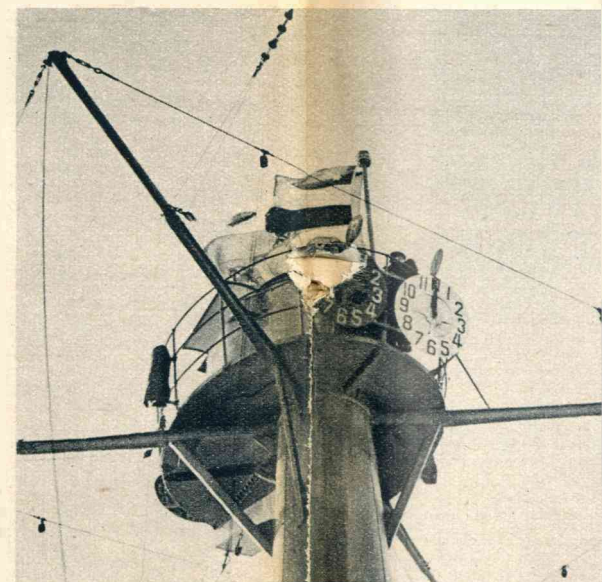
De heeren officieren van den etat-major van Hr. Ms. Sumatra kunnen zich in hun vrijen tijd terugtrekken in den longroom, waar ze zich bezig houden met lectuur, een spelletje dam, schaak of bridge.



Een belangrijk man en een belangrijke gebeurtenis: de post. Vol spanning wacht elkeen af, of er voor hem ook een berichtje is van thuis, van vader, moeder, verloofde of vrouw.

Bij den alarmtoestand draagt elk lid van de bemanning zijn gasmasker bij zich. Het zware kanon wordt gerechtsklaar gemaakt.

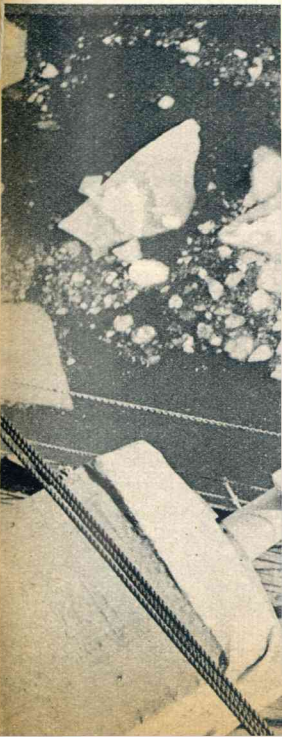
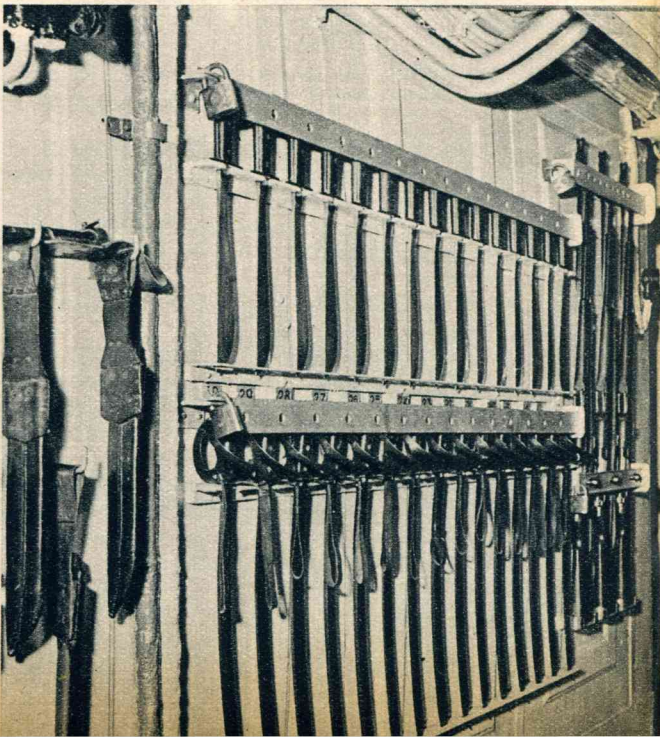
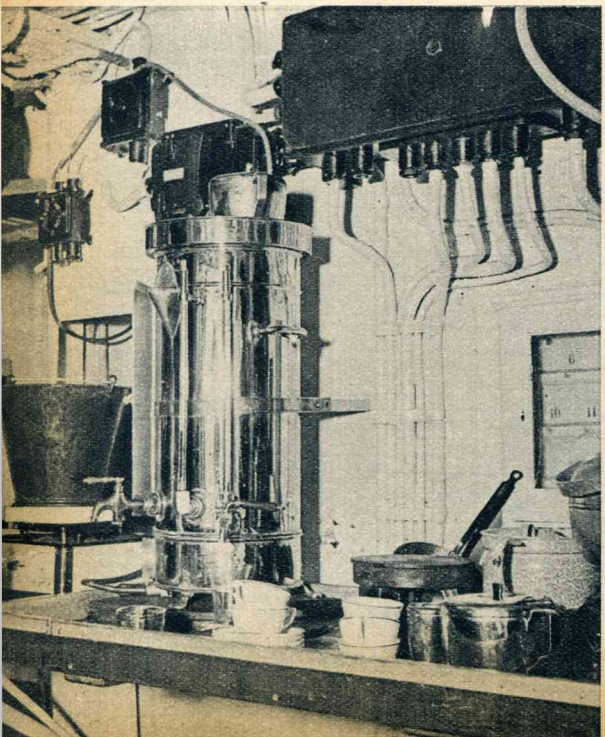
Tergelegenheid van het bezoek van Z.K.H. prins Bernhard aan een belangrijk onderdeel van de Nederlandsche vloot was ook ons blad uitgenoodigd om hierbij tegenwoordig te zijn. Verschillende typen schepen: Z-booten, onderzeers, mijnenleggers, enz. werden door Z.K.H. geïnspecteerd. Prins Bernhard zou echter de lunch gebruiken aan boord van Hr. Ms. kruiser Sumatra, en wij maakten dus gaarne van de gelegenheid gebruik, nu wij toch aan boord van dit oorlogsschip waren, om een dooltocht te maken door 't labyrint van gangen en verblijven op dezen kruiser. Wij meenden, dat de lezer wel belang zou stellen in de manier, waarop bemanning en officieren van onze oorlogsschepen hun tijd

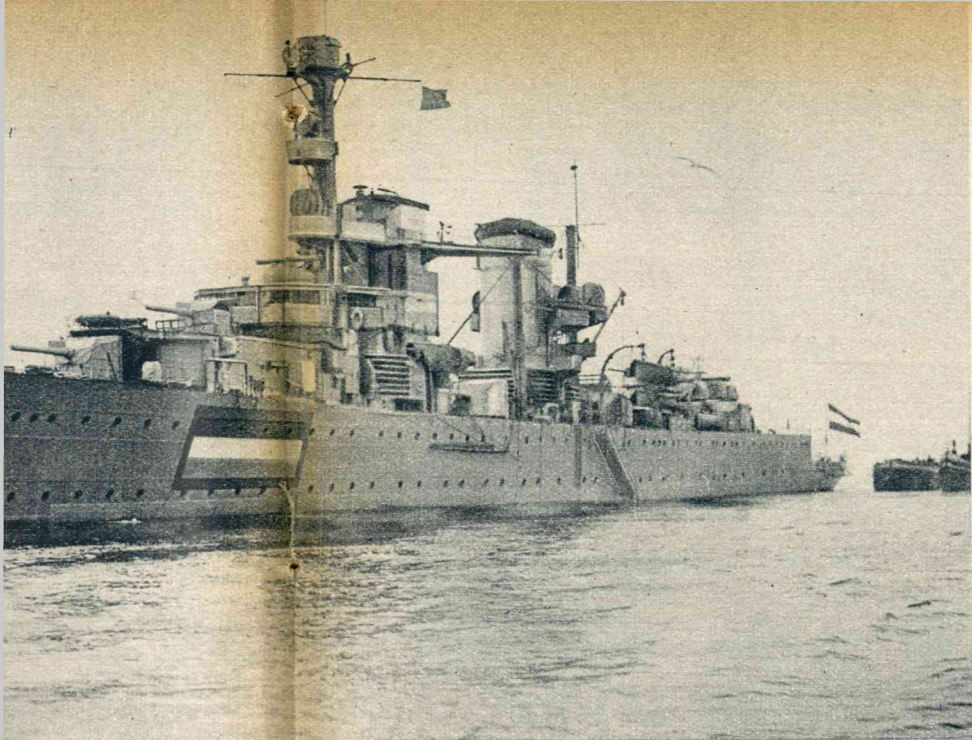


Het bovendeel van den commandotoren met ruimte voor 'n uitkijkpost. De twee wijzerplaten, die men misschien voor klokken zou houden, dienen echter om, in geval 'n storing zou optreden in de centrale vuurleiding, de hoek en den afstand van het doel kenbaar te maken aan de stuurcommandanten.

Aan boord van Hr. Ms. Sumatra bevinden zich natuurlijk ook landingstroepen, onze welbekende mariniers. Hun speciale bewapening bestaat o.a. uit klewangs en korte kapmesen, waarvan wij hier curiositeitshalve 'n afbeelding geven.

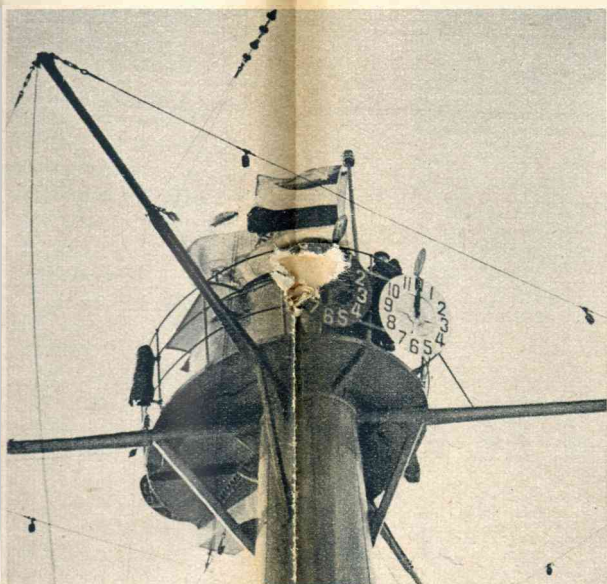
Dreigend steekt het 15 cm. kanon om zijn lading van 50 kg. uit te braken. Op het waldek hangen de afgebroken drijflijns, die door sp.





trotsche schip, dat vereerd werd met een bezoek van Z.K.H. den Prins der Nederlanden.

Bezoek aan boord van kruiser Sumatra

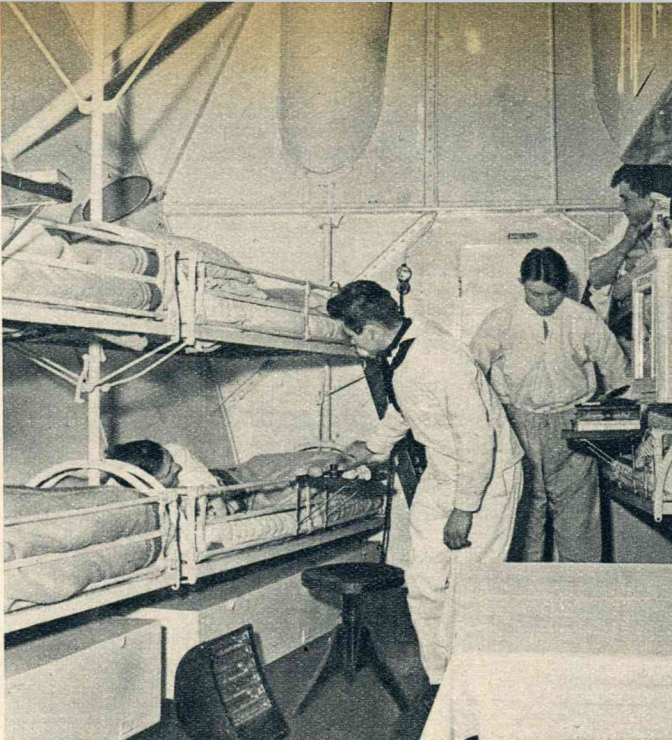


Het bovendeel van den commandotoren met ruimte voor 'n uitkijkpost. De twee wijzerplaten, die men misschien voor klokken zou houden, dienen echter om, in geval er 'n storing zou optreden in de centrale vuurleiding, den hoek en den afstand van het doel kenbaar te maken aan stukecommandanten.

doorbrengen, en in de verblijven, waar zij hun vrije oogenblikken passeeren. Ondanks de felle koude buiten, die het verblijf aan dek zeer onaangenaam maakte, was 't benedendeks behaaglijk, door de warme lucht, die overal ingeblazen werd. Vanzelfsprekend is de ruimte hier overal royaler dan op de kleinere typen oorlogsschepen, als de Z-booten, om niet te spreken van de onderzeeërs. Aan den anderen kant moet op een kruiser een enorm aantal mensen worden ondergebracht en verzorgd. Daarvoor is alles dan ook op geweldige schaal ingericht (in vergelijking althans) en zoo zien wij een complete slagerij, een toko, waar alles te verkrijgen is van een schrijfblok tot een fleschje bier toe.

va berinden zich natuurlijk bekende mariniers. Hun speklewangs en korte kapmes-itschalve 'n afbeelding geven.

Dreigend steekt het 15 cm. kanon zijn loop naar buiten, klaar om zijn lading van 50 kg. dood en verderf brengend staal uit te braken. Op het wateroppervlak ziet men duidelijk de brokken drijfs, die door spuien naar buiten gedreven worden.



De ziekenboeg. In het voorschip is 'n verblijf voor zieken ingericht. De zwaar-zieken worden overgedragen aan de zorg van den geneeskundigen dienst der marine aan den wal, zodra het schip meert.



Er was alarm geblazen. Het was 'n gehol en gedraaf van je welste. Doch ieder had in een minimum van tijd zijn post ingenomen, allen voorzien van gasmaskers. Bij de stukken stelden zich de telefonisten op, die voor elk stuk hun bevelen krijgen van de centrale vuurleiding.



In 't logies van de bemanning heerschte 'n opperbeste stemming. Ter gelegenheid van het hooge bezoek was er 'n extra-orlam uitgedeeld; de een nam voor zijn bonnetje 'n fleschje bier, de ander een paar gerulde koecken in de toko.

De bottelarij: een kwart koebeest wordt verwerkt tot karbonaadjes voor de bemanning.



Versche ammunitie is aangevoerd. De bak is weer voorzien van versche kuch.

Om dit gevaarte van staal en ijzer behoorlijk te meeren, is er een flinke hoeveelheid touw van behoorlijke dikte noodig.

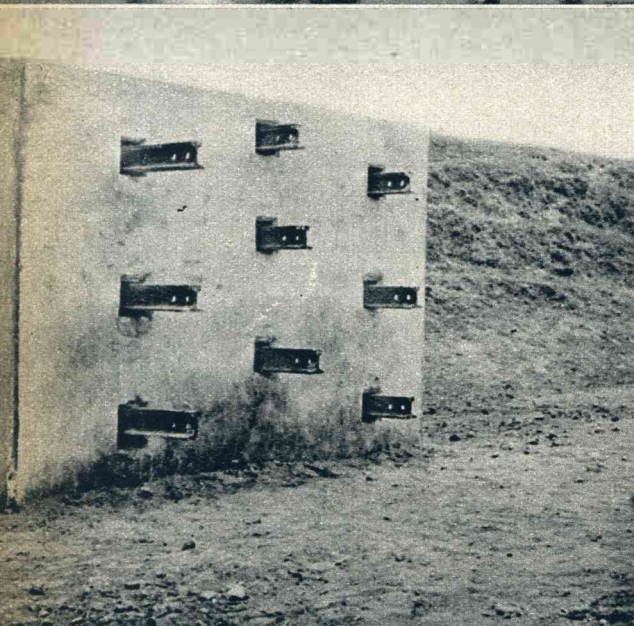




Koning Carol II van Roemenië.

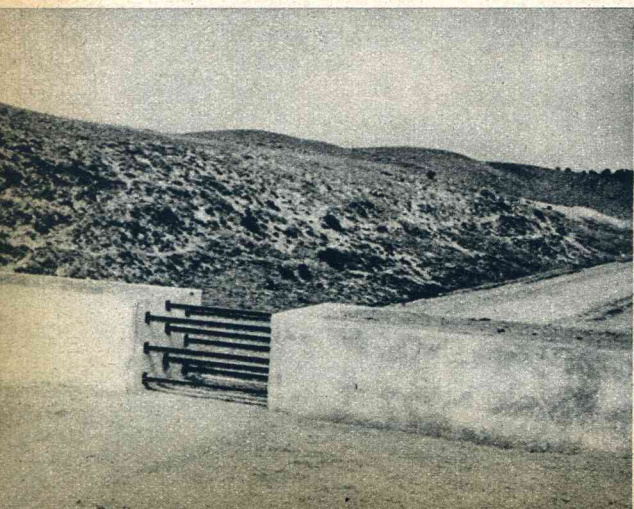
Roemenië versterkt zijn grenzen

„Roemenië zal nooit aanvallen, Roemenië zal echter antwoorden als het aangevallen wordt,” zoo zette koning Carol in een van zijn redevoeringen 't standpunt van zijn land in het huidige conflict uiteen. Op dezen grondslag berusten de uitrusting van het Roemeensche leger en de uitgebreide versterkingsmaatregelen aan de grenzen. Leger en versterkingen zijn slechts op verdediging ingesteld.



Machtige betonblokken, voorzien van ijzeren staven, staan aan de zijanten van den weg om de tanks op te houden.

Lage betonnen muurtjes en ijzeren hekken, die zoo noodig onder stroom gezet kunnen worden, versperren de wegen in de gevaarlijke zone.



Roemenië heeft in totaal een grenslengte van 3400.3 km., waarvan 2388 km. uit kunstmatige versterkingen bestaan, die op hun beurt over 1558.2 km. de natuurlijke grenzen volgen — die een meer of minder zekere bescherming vormen — terwijl over 829.8 km. zich de moderne versterkingssystemen uitbreiden: betonnen antitanklinies, ondermijnd land en kunstmatige kanalen. Het geheele land werkt aan dezen schutsmuur rondom het geheele Roemeensche gebied, die op 1 April a.s. volkomen gereed zal zijn.

De westgrens

De versterking der grens begon in 1937, toen onder de regeering van Tatarescu in het westen, naar den kant van Hongarije, in de buurt van Oradea de eerste loopgraven aangelegd werden. Daar men toentertijd in de eerste plaats een vijandige actie van Hongarije verwachtte, wilde de generale staf vooral deze zijde van het land beveiligen. Het land daar is vlak, onbeschermd door de natuur. De grenslengte is 428 km., waarvan slechts 20.8 km. op natuurlijke wijze door de rivier de Mures gedekt is. Met behulp van de bevolking ter plaatse werd het werk ondernomen en zooveel mogelijk aangepast aan de gesteld-

heid van het terrein. De oorspronkelijke plannen van den generalen staf hielden slechts rekening met een zwakken aanval, later werden deze plannen uitgebreid, zoodat zich heden het geheele gebied, bestaande uit drie hoofdlinies — die de belangrijkste steden en verkeerswegen omvatten — bijna tot aan den natuurlijke schutsmuur, welke door de Karpaten gevormd wordt, uitstrekt.

De eerste linie bestaat uit beton, talloze korte stukken, onderling verbonden door geheime onderaardsche kanalen. In de enkele betonnen stukken zijn verschillende wapens van defensieven aard ondergebracht, en bom- en gasvrije schuilplaatsen voor de manschappen gebouwd. Dan is er de antitanklinie, zoodanig met de nabijgelegen rivieren en beken verbonden, dat zij in zeer korten tijd met water gevuld kan worden en den opmarsch van de zwaarste en grootste tanks onmogelijk maakt — dit is bijna een soort Nederlandsche „waterlinie”. Verder zijn de voornaamste straat- en landwegen door machtige betonwallen beschermd en nog afgesloten door ijzeren hekken, die onder electrischen stroom kunnen worden gezet. Het geheele westelijke verdedigings-systeem is dusdanig gebouwd, dat elk onderdeel met het geheel samenhangt. Zoowel onderaardsche



Met behulp van zware rupsbandploegen en baggermachines worden de kanalen gegraven.



Soldaten graven de tankvallen uit en geven deze den voorgeschreven vorm.



De gereedgemaakte vallen worden daarna met prikkeldraad overspannen.



Duizenden bewoners van de streek werken aan de uitgebreide prikkeldraad-versperringen.

als ook draadloze telefoon- en radioverbindingen zorgen voor contact tusschen de stellingen en het hoofdkwartier.

Het bouwen van deze westlinie geschiedde in het grootste geheim. De geheele streek, waar zich de versterkingen bevinden, werd tot militaire zone verklaard, waar men slechts met vergunning van den generaal staf reizen mocht. Slechts zeer betrouwbare personen mochten in dit gebied verblijven, en zelfs de bewoners van de streek hadden een speciale vergunning nodig om zich vrij te mogen bewegen. Het werk hier is nu geheel gereed, en de laatste hand wordt op het oogenblik gelegd aan de afwerking.

De zuidgrens Terwijl de westelijke grens van Roemenië zeer versterkt is, verlaat men zich wat de grens naar het zuiden: de Bulgaarsche en de Joego-Slavische grens betreft, hoofdzakelijk op de natuur. Deze grens is 601.4 km. lang, waarvan 388 km. door den Donau en 213.4 km. door de z.g. conventionele grens gevormd wordt. Deze laatste is de grens naar Bulgarije, dat eenerzijds door Turkije, anderzijds door Joego-Slavië in bedwang wordt gehouden. Roemenië verwacht dus van deze zijde geen aanval. Er zijn hier enkele versterkingen aangebracht, maar voor het overige rekent men op de natuur. Langs den Donau zijn artillerie-stellingen gebouwd, die een poging van den vijand den Donau over te steken zeer bemoeilijken, zoo niet onmogelijk maken.

De noordgrens Een interessant probleem voor de Roemeensche legerleiding vormde de vraag omtrent de versterkingen aan de Russische zijde. Tot aan den oorlog in September was deze grens 812 km. lang en daar waar de rivier de Dnjester de grens vormde, heelemaal niet versterkt. Men zag n.l. dat de Russen aan hun zijde slechts defensieve en dan nog zeer zwakke

versterkingen maakten, en omdat Roemenië zelf geen aanvalsplannen had, leek het voldoende hier slechts lichte hindernissen op te werpen en verder te vertrouwen op de gesteldheid van het land. De Dnjester te overschrijden zou den Russen niet meevallen. In Bessarabië stonden slechts weinig troepen. Want... de goede verstandhouding tusschen Roemenië en Rusland, tot aan het uitbreken van den oorlog toe, rechtvaardigde deze houding. Maar de oorlog bracht verandering.

Polen werd door Rusland aangevallen en de ongewoonlijke Roemeensche-Poolsche grens van 346.6 km. — bestaande uit 159.3 km. Ceremush-, Pruth-,

Parcalab-riviergrens en 112.4 km. Dnjester-grens plus nog 74.9 km. politieke grens — werd door de Russen bezet.

Nu werd de zaak echter anders, de raad-

selachtige houding van Rusland dwong Roemenië tot het nemen van verdedigingsmaatregelen langs de nu zeer lange Roemeensche-Russische grens. Dus begon men in aller ijel met den bouw van versterkingen. Het geheele land werd gemobiliseerd en alles werkte aan de versterkingen in het noorden en noordoosten, die op 1 April 1940 gereed moesten zijn. Duizenden goederenwagens vervoerden cement, ijzer, aarde, en uit alle deelen van het land kwamen menschen naar Bessarabië, waar heden honderdduizenden aan het werk zijn. Het is duidelijk, dat deze grens toch niet zoo stevig zijn kan als die van het westen. Het moet alles te haastig geschieden, maar toch is ze sterk genoeg om het stuk gebied tusschen de Dnjester en Pruth tegen een inval van een vijand te beschermen. Hier ook bevindt zich het systeem kanalen, die bij een inval bedekt zullen worden met hoogst brandbare vloeistoffen: de Caroligracht, een nieuw en naar men meent zeer effectief verdedigingssysteem.

De schildwacht aan de Caroligracht.



DE NEGEN VRIJGEZELLEN



De idee, het scenario, de regie en de dialoog zijn van Sacha Guitry, waaruit andermaal de veelzijdigheid van dezen Franschen acteur blijkt.

Niemand zal ontkennen, dat Sacha Guitry een speelschen en vaak zeer origineelen geest bezit. De films, welke hij tot nog toe gebracht heeft, waren daar het bewijs van. „De Paarden van de Kroon”, „De Roman van een Valschspeler” en nu weer deze „Negen Vrijgezellen”. Wij voor ons beschouwen zijn verhaal van den valschspeler nog steeds als zijn allerbeste werk, waarin hij het publiek als 't ware overrompelde met een filntrouvaille, al was de story zelf ook zeker niet van charme gespeend.

Het zijn echter voornamelijk zijn ideeën, welke het doen. Zoo heeft hij thans van de zoogenaamde formeele huwelijken een spannend verhaal gemaakt. Ieder weet hoe in sommige landen in de laatste jaren schijnhuwelijken werden gesloten, om daardoor de vrouwelijke partij de nationaliteit van een land te bezorgen. Guitry richt nu een instituut daarvoor op onder het mom van vrijgezellentehuis voor ouden van dagen. Hij zelf is de directeur, die om den drommel niet uit menschevriendheid handelt. Hij laat

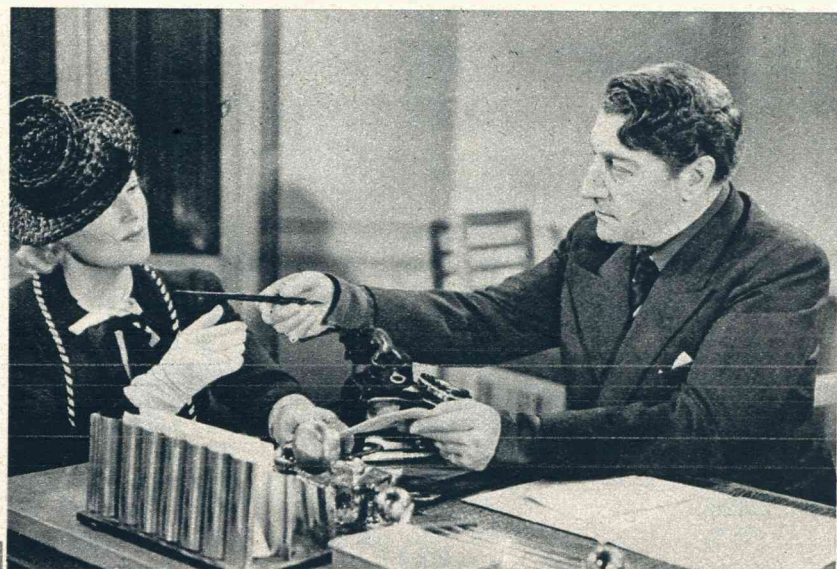
dat overduidelijk zien en geneert er zich niet voor. Negen zwervers komen er op af en alle negen krijgen kost en inwoning na zich eerst bereid verklaard te hebben zoo'n huwelijk te willen aangaan, waarbij uitsluitend de wettelijke formaliteiten vereischt worden. Zeven pensionnaires krijgen ieder een willekeurige vrouw toebedeeld, die na de plechtigheid weer verdwijnt. De mannen blijken echter zoo maar niet geneigd van hun pasverworven „schatten” afstand te doen en dus gaan ze reeds denzelfden avond bij hun echtgenooten op bezoek. En ieder treft de zijne natuurlijk in een gealarmeerden toestand aan. De een is welkom — de ander niet. Zij beleven allemaal wat en het zijn voornamelijk die belevenissen, welke evenzoo vele verrassingen vormen, en deze film tot zoo'n vroolijk geheel maken.

Want stel u eens voor, dat tijdens een intiem diner van een dame uit de groote wereld plotseling een lichtelijk miskleed individu

Midden onder het diner van Margaret (derde van links) verschijnt de oude zwerver, met wien zij dien morgen in het huwelijksbootje is gestapt. Aan het slot van deze penibele ontmoeting blijkt, dat een zwerver soms ook een heer kan zijn.



De zwervers nemen met verbazing kennis van het feit, dat voor alle oude Fransche vrijgezellen een tehuis werd gesticht en oogenblikkelijk maken zij aanstalten zich daar te melden.



JeanLecuyer (Sacha Guitry) als directeur van het tehuis en aanstichter van de schijnhuwelijken, door rijke buitenlandse vrouwen met de bewoners van het huis aangegaan, terwille van de Fransche nationaliteit. Een van de „klanten”, gravin Stacia Batchevskaja ondertekent het contract.



binnenkomt en pretendeert de echtgenoot van de gastvrouw te zijn, of dat een meisje, dat juist op het punt staat een schitterende partij te doen, onverwacht den ouden baas ziet verschijnen, dien zij dienselfden morgen op het stadhuis getrouwd heeft om de Fransche nationaliteit te krijgen. Het zijn aardige conflicten, welke niet zullen nalaten den toeschouwer prettig te stemmen.

Vanzelfsprekend speelt Sacha Guitry weer de allervoornaamste rol, terwijl hij zoowel door zijn vrouw als door een staf andere vooraanstaande acteurs uit de Fransche filmindustrie geassisteerd wordt. Door de N.V. Europa-film wordt dit montere product in Nederland uitgebracht.



meer doet en geen enkel besluit neemt. De oogen van zijn vrouw en kinderen gaan open en een gezonde, natuurlijke rivaliteit brengt ten slotte weer het evenwicht in het huis van den millionaire, terwijl zij aan het einde als beloning een grondig gecorrigeerden millionairszoon tot echtgenoot krijgt.

Dit laatste moge dan al het bekende sprookjesachtige einde zijn, daarvoor heeft eenieder én van het verhaal én van de talrijke geestige uitingen of, om het precieze Amerikaanse woord te gebruiken, van de „wisecracks” zoo genoten, dat hij den maker en den spelers en in het bijzonder Ginger Rogers uiterst dankbaar gestemd is.

De eenzame millionaire (Walter Connolly) en de Fifth Avenue Girl (Ginger Rogers) bij het prille begin van hun zoo gezegende kennismaking, welke zoowel voor hem als voor haar zulke gelukkige gevolgen heeft.

5TH AVE.
GIRL →

Gregory La Cava, de regisseur, die door zijn hoogst verdienstelijk werk in „Stage Door” zijn naam voorgoed gevestigd heeft, maakte voor de RKO-Radio ook deze film vol grijzen en glimlachen.

Ginger Rogers zien we liever als actrice dan als dans-ster, alhoewel zij als dienaar van Terpsichore toch zeker geen slecht figuur slaat. Zij heeft echter alle kwaliteiten, welke een pittige actrice hebben moet. In „Stage Door” was zij in alle opzichten een openbaring en de filmdirectors hebben oogenblikkelijk begrepen, welke waarde zij voor hen had, want zij gingen films vervaardigen, welke volkomen bij haar talent aansloten. En zoo krijgen we dan in deze „Fifth Avenue Girl” weer het onvervalschte Amerikaanse meisjestyle, dat gewend is zich alleen door het moeilijke leven te slaan en daarbij van haar mondje gebruikt maakt op een manier, welke even afdoende als geestig is.

Zij zit op een bank in een park haar schamelen maaltijd te nuttigen, als een sinjeur naast haar plaats neemt, die zich ondanks zijn rijkdommen ontzaglijk eenzaam voelt. Hij is jarig, doch noch zijn vrouw en dochter, noch zijn zoon hebben dat de moeite waard gevonden thuis te blijven, zoodat hij zijn duur paleis is ontvlucht en zijn geboortedag op een bankje in het park gaat vieren. Dan probeert hij te praten en vertelt haar van den voor hem zoo belangrijken dag, doch zij kent maar al te goed het zoete getjielp van de mannelijke vogelaars, om zich daardoor nog te laten beetnemen. Geestig en ad rem pareert zij al zijn gezegden, doch ten slotte, als zij zijn eerlijke bedoelingen ziet, gaat zij met hem mee naar een sjeek cabaret, waar zij bij iedereen

slok van den duren champagne den indruk heeft „alsof zij een paar zijden kousen opdrinkt!”

Zoo begint dit prachtverhaal van een werkloze stenotypiste en een ongelukkigen millionaire (Walter Connolly). Hij neemt haar zelfs mee naar zijn huis en stelt haar als zijn raadvrouw aan, zonder welke hij niets

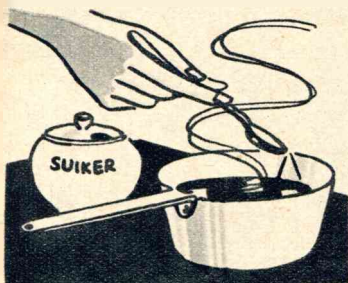


De familie Borden, bestaande uit vrouw, zoon en dochter, respectievelijk vertolkt door Verree Teasdale, Tim Holt en Kathryn Adams, houdt krijgsraad wat te doen in de voor hen zoo uiterst precare situatie.

En passant knapt Mary Gray de niet vlottende liefdesaffaire tusschen de dochter des huizes en den chauffeur even op, waarbij harde noten worden gekraakt. (Ginger Rogers en James Ellison).



Hoe zelf een kwart liter hoest-siroop te maken



Om deze eenvoudige maar zeer doelmatige hoest-siroop te maken volstaat het een kwart liter water te koken en een of twee eetlepels suiker hierin op te lossen. Dan voegt U hierbij den inhoud van een 30 grams-fleschje Vervus (dubbel geconcentreerd), dat verkrijgbaar is bij alle Apothekers en Drogisten tegen den lagen vastgestelden prijs van drie kwartjes. Na even goed roeren is het gereed en heeft U meer dan een kwart liter uitstekende hoestsiroop. Dosis voor volwassenen: een eetlepel - kinderen van 8 tot 12 jaar: een dessertlepel - kinderen van 3 tot 8 jaar: een theelepel, telkens na de drie voornaamste maaltijden en voor het naar bed gaan. Knip dit recept uit om den naam Vervus en de dosis niet te vergeten.



Voordelig!

Anton Hunink's Gelderse Rookworst is door de bijzondere kwaliteit voordelig in het gebruik. Want de man, die de kwaliteit en de smaak er van kent, zal zeggen: „Geef me desnoods maar een kleiner stukje, als het maar van Anton Hunink is". Door een bijzondere wijze van roken een verrukkelijk zachte smaak.

Er zijn goede redenen voor, dat de naam Anton Hunink op vleeswaren algemeen wordt beschouwd als een garantie voor kwaliteit.



ANTON HUNINK's GELDERSE WORST roept mannen aan tafel



ANTON HUNINK
HOFLEVERANCIER - DEVENTER

Het gebod zijns vaders....

Vervolg van bladz. 18

waarin je vader en grootvader en overgrootvader geboren zijn... het huis waarin je moeder je ter wereld heeft gebracht... wil je dat verkopen?"

Ja, het was hard voor hem; hard en bitter. Liever had hij zich een hand afgebeten. Maar wat kon hij anders doen? Charlotte in armoede laten verwelken tot ze een kniezerige oude vrijster was?

„'t Is allemaal mijn schuld," verweet hij zich in zijn wanhoop en eenzaamheid. „Ik had nooit tot dat huwelijk mogen dwingen. Nu ik Charlotte aan me gebonden heb, ben ik verplicht, voor haar te zorgen. Zonder dwang was alles misschien goed, gegaan. Zonder dwang had ik Alexander bij me gehouden. God, God, geef me mijn jongen terug!"

Dat had Willem van Heusden. Hij schaamde zich er voor. De woorden kwamen niet over zijn lippen; hij durfde ze alleen maar denken.

Hij kon niet meer. De oude vechter had lang stand gehouden; nu was hij gebroken door de overmacht. Een dof gedreun ging hem door de hersens; zijn armen vielen slap langs de stoelleuning. De groene vlekken dansten weer voor zijn oogen en tusschen die vlekken zag hij een miljoen vurige vlammetjes. „Charlotte," mompelde hij, „Alex... God help me..."

Hij gleed van zijn stoel, viel op den vloer en bleef liggen.

Zoo werd hij gevonden door zijn schoondochter, die terug kwam van de wandeling in het Haagse Bosch. Charlotte kwam den salon binnen, zag haar schoonvader op den vloer liggen en vloog naar het schellekoord. De huishoudster kwam binnen.

„Mina, de baron is niet goed! Haal een bak water! Wacht, we zullen hem eerst op de sofa leggen!"

Mina vloog. Met vochtige doeken en vlugzout brachten ze hem bij en toen hij de oogen opende, zei Charlotte: „Mina, loop naar den dokter."

Willem van Heusden maakte een afwerend gebaar.

„Niet doen, Mina... geen dokter. Toe, alsjeblieft geen dokter... ik voel me weer heelmaal beter."

„Vader," protesteerde Charlotte, „u moet stil blijven. U ziet er heelmaal niet goed uit... we zullen een dokter laten halen..."

„Lotte, lief kind, ik heb geen dokter nodig. Ik heb jou nodig. Blijf bij me zitten, kind; ik moet een paar dingen met je bespreken."

Mina ging de kamer uit. Willem van Heusden sprak met zijn schoondochter.

Dien middag, het begon al te donkeren, werd voor Mina Rutgers de tijd tien jaar terug gezet. Niet baronesse van Heusden zat op haar kamer, ook niet freule Bunschoten, maar de kleine jonge juffrouw Lotte, die als twaalfjarig meisje toevlucht zocht bij de vijftienjarige Mina wanneer er onweer dreigde. Jonge juffrouw Lotte zat in Mina's kamertje en snikte zooals slechts schuw, kleine meisjes kunnen snikken.

„Mina, 't is ontzettend: de baron heeft de Heusekom verkocht... nog niet heelmaal, maar het gebeurt gauw... in Amsterdam zijn menschen, die geld van hem moesten hebben en daarvoor gaf hij de Heusekom in pand. En nu laat hij de Heusekom verkopen. Mij kan het niet schelen, Mina, ten minste: niet zoo heel erg. Maar voor den baron is het ontzettend. De Heusekom is zijn leven. Mina, ik heb zoo'n verdriet..."

Mina drukte de nagels in de handpalmen.

„Het kwam zeker door dien naren man die vanmorgen hier was, nietwaar, juffrouw Lotte? Hoe heet die kerel eigenlijk?"

„Zijn schuld is het niet, Mina; hij kwam van een bank in Amsterdam; de Piersons Bank."

„Piersons Bank," herhaalde Mina, die het woord goed in de ooren knoopte. Ze zwegen een poosje en toen hernam Mina: „Juffrouw Lotte, u vindt het toch ook heel erg, dat de Heusekom wordt verkocht?"

Ze knikte. „Ja, Mina. Is de Heusekom verkocht, dan hebben we niets meer. Niets wat van onszelf is. De Heusekom hoort bij den naam Van Heusden. Wordt het kasteel verkocht, dan is het net alsof ik mijn naam kwijt ben."

Het was maar goed, dat madame Christine de Nécamp reeds verscheidene malen Mina bij het lamplicht had gezien: ze zou het meisje anders niet herkend hebben. „M'n hemel, juffrouw Mina, wat ziet u er uit? Wat is er gebeurd?"

„Niets," loog Mina met roodbehuilde oogen. „Is de jonker thuis?"

„Nee, juffrouw Mina."

„En Henk?"

„Ja, meneer Carseboom is boven. Maar komt u toch bij mij binnen. Ik zal Carseboom even roepen... het dienstmeisje kan hem roepen."

„Dank u vriendelijk, mevrouw, maar ik moet Henk alleen spreken."

Ze sprak hem alleen. Ze zaten bij elkaar, hand in hand, en spraken uren lang. Mina had haar vrijen avond; de jonker zou niet voor middernacht thuis kunnen komen. Geen mensch stoorde hen.

Mina had haar verhaal gedaan en staarde treurig naar den vloer. Hendrik Carseboom keek opgewekt. „Vooruit, Mina, niet bang wezen; dat zaakje knappen wij wel op."

„Kan hij dat?" vroeg Mina ongeloofig. „Heeft hij zooveel geld?"

„Hij?" lachte Hendrik. „Die paar Amsterdamsche schuldeischers steekt hij in zijn zak; hij kan wel tienmaal zooveel betalen."

Mina kon het eerst niet goed vatten, maar als Hendrik het zei, dan zou het wel zoo wezen.

„Goed, Hendrik. Laten we nou 'ns aannemen, dat hij zijn vader kan helpen. Zou je denken, dat hij ook wil helpen?"

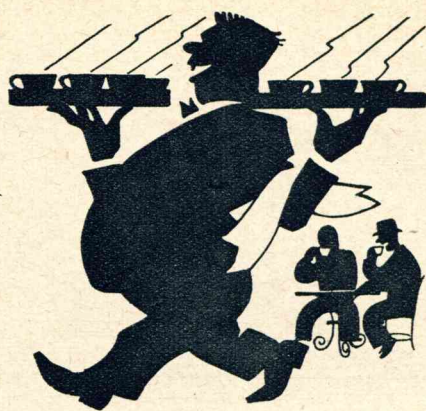
Hendrik Carseboom stond op en zette een borst alsof hij de baron zelf was. „Wilhelmina Rutgers," begon hij op den verwaanden toon, dien Mina niet kon uitstaan. „wij zijn een Van Heusden! Versta je dat goed? Wij zijn geen Rutgers of Carseboom; wij zijn een Van Heusden. En zou je denken, mademoiselle, dat wij het kasteel van onzen vader laten verkopen voor een paar lompige honderdduizend gulden? Fi done, mademoiselle; je schijnt ons nog niet te kennen!"

„Henk, doe niet zoo mal; vertel me liever de waarheid."

„De waarheid, mademoiselle? Die zul je hebben! Maar niet voor niets. Je moet betalen. Bovendien verlang ik voorschot."

„Voorschot?" Ze begreep al lang, waar dat op uitdraaide, stond op en gaf hem op iedere wang een zoen.

„En hier?" Hendrik Carseboom wees naar z'n mond.



Er was eens een man in De Lier,
Die was van beroep herbergier.
Door Buisman's G.S.
Werd z'n zaak een succes;
Men dronk liever z'n koffie... dan bier.



De
echte

BUISMAN

Receptenboekje wordt op aanvraag gratis
gezonden door de fabriek te Zwartsluis.



Het rijke vitaminegehalte van Hero tomatensap is 'n noodzakelijke aanvulling van ons winter-menu.

Drinkt Hero Tomatensap, het houdt U slank en fit, gezond en krachtig!



Winkelprijs
14 ct.

Tomatensap

UW BRON VAN GEZONDHEID

Het werd een met dubbele rente terugbetaald voorschot. „En?” vroeg Mina Rutgers toen ze even later met hoogroode wangen uit den zevenden hemel terugkeerde naar de nuchtere werkelijkheid. „Je bent me nog een antwoord schuldig!”

Hendrik Carseboom had iets langer noodig om op de aarde te belanden. Toen hij er weer met twee beenen op stond, klonk het rustig en hoopvol:

„Ga naar huis, Mina. Wacht, ik zal je een eindje brengen. En vertrouw op mij: de Heusekom wordt niet verkocht!”

IX.

Van heinde en ver waren ze gekomen: Geldersche landjonkers en Brabantsche baronnen, textielfabrikanten uit Twente en heereboeren uit 't Sticht, antiquairs uit Amsterdam, veeboeren van de Hooze Veluwe en Haagsche kooplieden in tweede-handsch. Want het is maar een zeldzaamheid dat op een oud adellijk kasteel boedag wordt gehouden.

Notaris Verhoeven, optredende namens de Piersons Bank in Amsterdam, had z'n best gedaan. Hij had de groote trom laten slaan en advertenties geplaatst in alle groote bladen. Boedag op het oud adellijk kasteel de Heusekom! Dat moest een goudmijntje worden!

Begin December, twee dagen nadat Willem van Heusden de volmacht voor publieke executie geteekend had, werd de zaak bekend gemaakt. Tien dagen om de reclame te laten doordringen. Vijf kijkdagen. Notaris Verhoeven voorzag een veiling, die ongeveer een week zou duren. Ze zouden precies voor Kerstmis klaar zijn.

Het personeel van de Heusekom stond er bij met leede oogen en gebalde vuisten. Vijf lange dagen hadden ze de aan hun zorgen toevertrouwde heilighdommen zien ontwijden door menschen, voor wie letterlijk niets heilig was. Vreemde mannen, die met een catalogus in de hand rondsuffelden, elk genummerd stuk bekeken en de waarde taxeerden. Het was een schande!

De minste antipathie hadden ze nog voor de boeren, die de paarden en het vee wilden kopen. Maar wat te denken van de vreemde baronnen, die de heilighdommen van de Heusekom naar hun eigen kasteel wilden sleepen? Zouden ze het prettig vinden, dat hun collecties oude wapens van de muren werd gehaald? Zouden ze lachen, wanneer hun bedden verkocht werden? En zouden de antiquairs van Amsterdam zingen, wanneer uit hun woningen stukken werden gehaald, die honderden jaren in het bezit der familie waren?

Maar met „gevoelens” hielden zakenmenschen geen rekening: de Piersons Bank verlangde geld en dat kon alleen maar verkregen worden uit de opbrengst van de Heusekom.

Het was een donkere dag, die zeventiende December, toen de veiling begon. In de afgelopen dagen, toen de kooplustigen gelogeed waren in Doetinchem, had het herhaaldelijk gesneeuwd. Het was bitter koud en men hoopte, dat de sneeuwjachten nu zouden ophouden. Maar op den ochtend van den zeventienden was de hemel donkerder dan ooit. Zoodat in de groote receptiezaal van het kasteel, waar de verkooping plaats zou vinden, alle lampen ontstoken waren.

De zaal was stampvol. Onder een aan den muur hangend schilderij had men twee tafeltjes geplaatst, waaraan notaris Verhoeven, een schrijver en Schut plaats namen. Schut was makelaar in Doetinchem en fungeerde als afslager.

In de gedrukte prospectussen stonden twee groepen vermeld: roerende en onroerende goederen.

Notaris Verhoeven zou zich deze veiling nog lang heugen.

De verrassing begon al toen twee schilderijtjes van Gerard Dou werden ingezet voor driehonderd gulden. Voor de schilderijen scheen weinig animo te bestaan. Het bieden verliep aanvankelijk zeer flauw. Iemand rechts in den hoek bood tien gulden meer, waarna door een persoon bij het venster het bod met tien gulden verhoogd werd. Niemand anders interesseerde zich voor de twee schilderijtjes.

Notaris Verhoeven bleef in z'n catalogus turen. Zoo nu en dan drong de stem van makelaar Schut tot hem door. Driehonderdttwintig gulden geboden... wie meer dan driehonderdttwintig gulden voor twee meesterwerken van Gerard Dou... driehonderddertig gulden rechts... drieveertig links... wie meer dan driehonderdenveertig gulden... drie veertig eenmaal, drie veertig andermaal...

„En tien,” riep een stem rechts.

Onmiddellijk daarop riep de stem links: „En tien!”

„Driehonderdzestig gulden geboden... driehonderdzestig gulden voor twee prachtige schilderijen van Gerard Dou... niemand meer dan drie zestig? Drie zestig eenmaal... drie zestig andermaal...”

„En tien,” klonk het van rechts.

„En tien,” werd binnen een seconde van links geroepen.

Verhoeven werd nieuwsgierig; het waren steeds dezelfde stemmen, die „en tien” riepen. Hij keek naar rechts en zat een oogenblik paf. Voor alle kooplustigen had men in de leeggehaalde receptiezaal lange houten banken neergezet. Daar moesten ze door elkaar plaats nemen: baronnen en boeren, fabrikanten en kooplieden. Doch bij den muur rechts was iets bijzonders te zien. Daar had men — de hemel mocht weten waar het allemaal zoo gauw vandaan kwam — een prachtig geheeldhouwd en met wit linnen bedekt tafeltje neergezet. Op de tafel stond een porseleinen pot, uit welks tuit een heerlijke geur opsteeg; je hoefde geen buitengewoon scherp neus te hebben om te ruiken dat het versch gezette koffie was. Aan het tafeltje zaten drie personen. Een dezer drie was notaris Verhoeven bekend.

„Hé, wat moet collega Boerhout hier doen?” vroeg hij zich verwonderd af. Zijn verbazing nam echter toe toen hij bemerkte, in welk gezelschap collega Boerhout was. Twee dames.

De een, slank en bleek, was uiterlijk kalm. Een opvallende schoonheid, die reeds lang de bewonderende blikken der aanwezigen had getrokken. Naast haar zat een andere dame zachtjes te huilen. Achter die twee stond, met den hoed in de hand, Machielse, de rentmeester van de Heusekom.

Notaris Verhoeven, die in zijn lange praktijk dergelijke dingen meer had meegemaakt, herkende het drama: de beide vrouwen behoorden blijkbaar tot de naaste omgeving van den baron en waren gekomen om uit piëteit een paar souvenirs te kopen.

Als ze het nou maar kalmpjes aan doen, dacht Verhoeven. Ze hebben dan misschien kans, iets van hun gading machtig te worden. Want als de veilinghyena's bloed ruiken, dan nemen ze die twee schaapjes als slachtoffers.

Voorloopig scheen er geen gevaar te dreigen. De beroepskoopers interesseerden zich niet voor schilderijen en toen een paar Geldersche landheeren merkten, wie zoo verzet was op de beide Dou's, gaven ze snel het woord door: „Charlotte van Heusden is zelf aan bod: niet tegenbieden.”

Vervolg op bladz. 30

Castell SCHRIJFGEREEL
beveelt zich zelf aan!

Talrijke vakmensen bevestigen het gewild zijn van CASTELL een gewild zijn, dat het aan zijn onovertroffen schrijfeigenschappen en zijn representatief uiterlijk te danken heeft.

Herkenningsteeken:
De
gouden weegschaal
op het
groene potlood

Het
CASTELL
copieerpotlood

voor vlug en duidelijk schrift, voor
snel en rechtsgeldig ondertekenen,
voor de statistiek en de organisatie,
voor de boekhouding en de correctie,
voor een vlot, loepend dictaat.

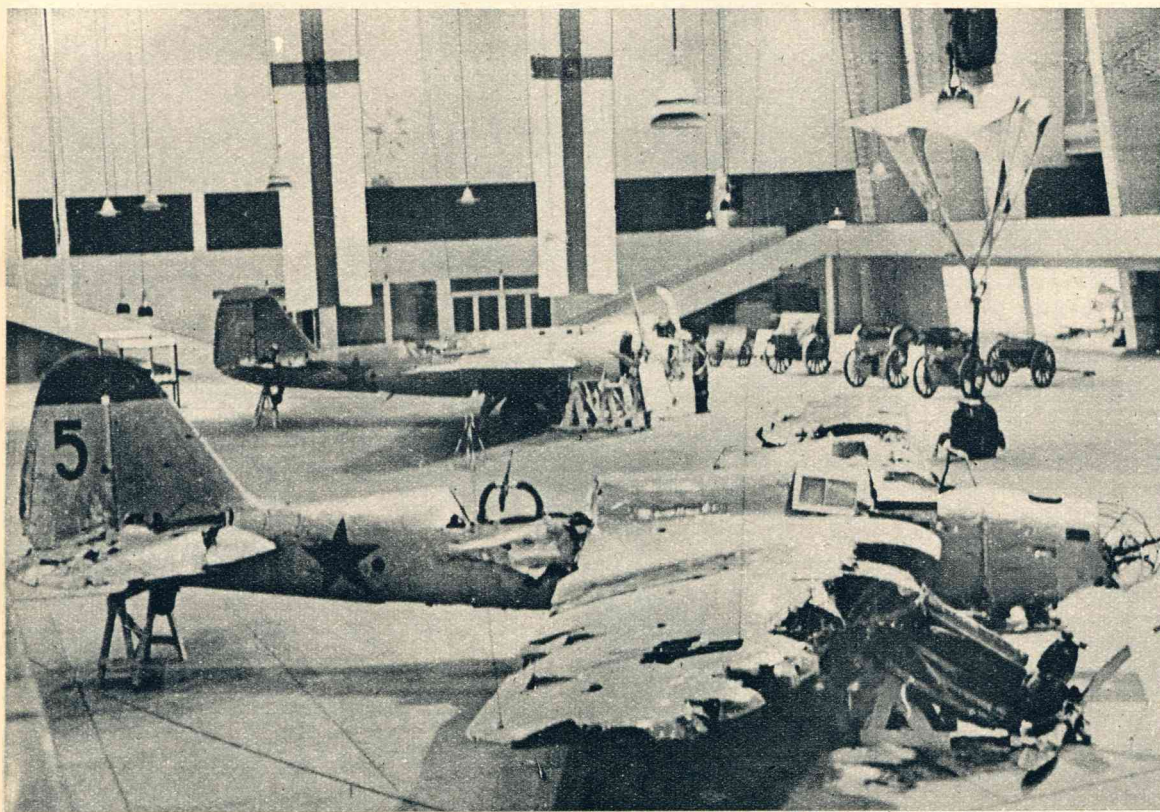
AW FABER CASTELL Steeds vooraan

**IN IEDERE
WASMACHINE
UITSLUITEND
Rinso**

BEE-VAC

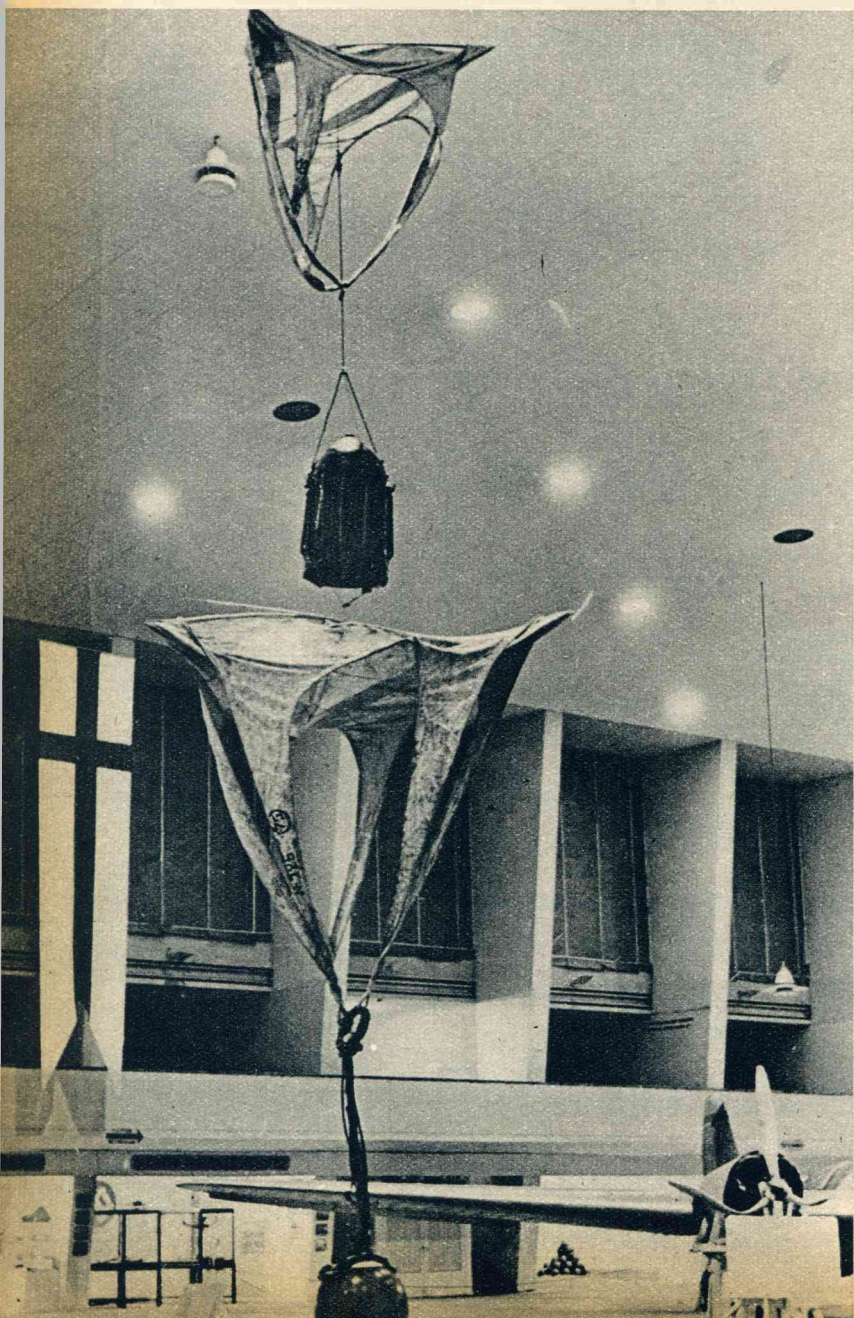
IN 1½ UUR HEEFT U EEN GEZINSWAS VAN VIJF
PERSONEN PRACHTIG SCHOON, DANK ZIJ HET
„OVERVETTE” RINSO-SOP
NIET VERHOOGDE PRIJS SLECHTS 12½ CT. PER PAK

De gruwzaamste tentoonstelling ter wereld



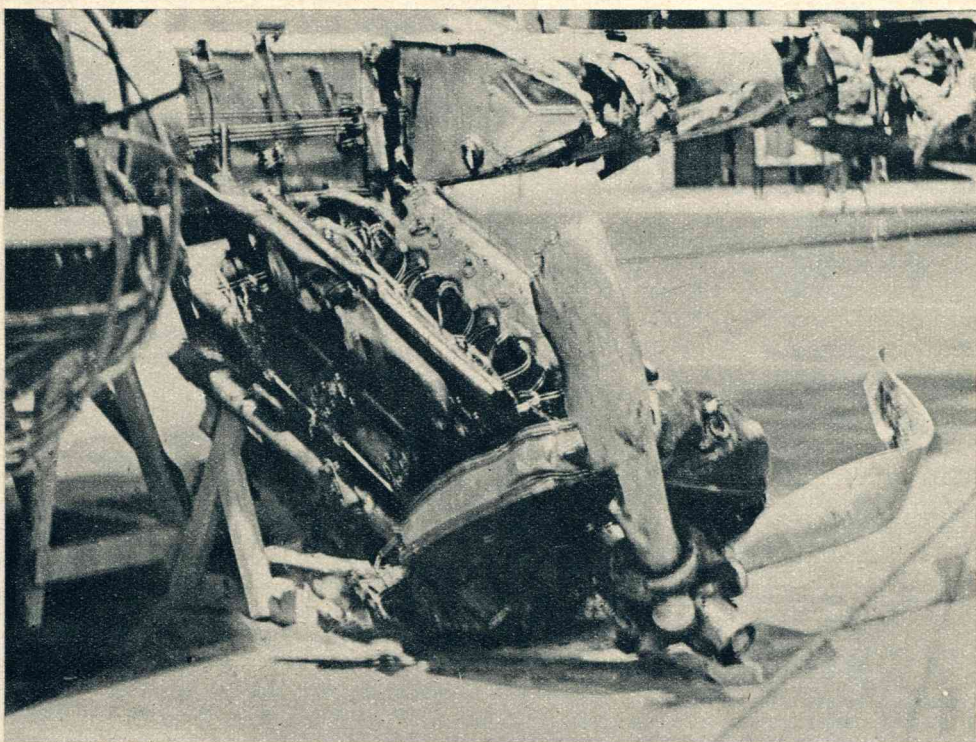
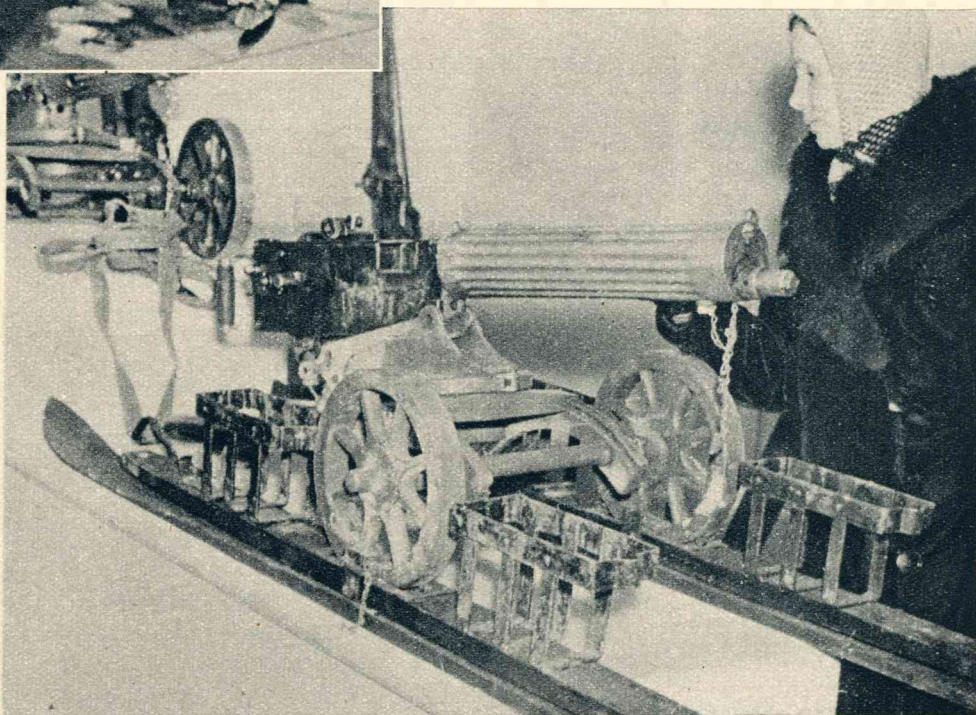
Een tweemotorig bombardementsvliegtuig, dat door de Finnen werd neergeschoten. Deze machines kunnen ongeveer 700 kg. bommen meevoeren, hebben een bemanning van drie personen en kosten vijf miljoen Finsche marken per stuk. Meer dan 400 dezer toestellen zijn tot dusver door jagers en afweergeschut omlaag gehaald.

Het meest interessante object der tentoonstelling, de veel besproken parachute-mijn. Men vermoedt dat de vliegtuigen niet meer dan twee van zulke mijnen aan boord kunnen nemen, daar ze een kolossaal gewicht hebben. Deze monsters zijn voorzien van een anker en katrol, die bij het neervallen in het water automatisch losraken.

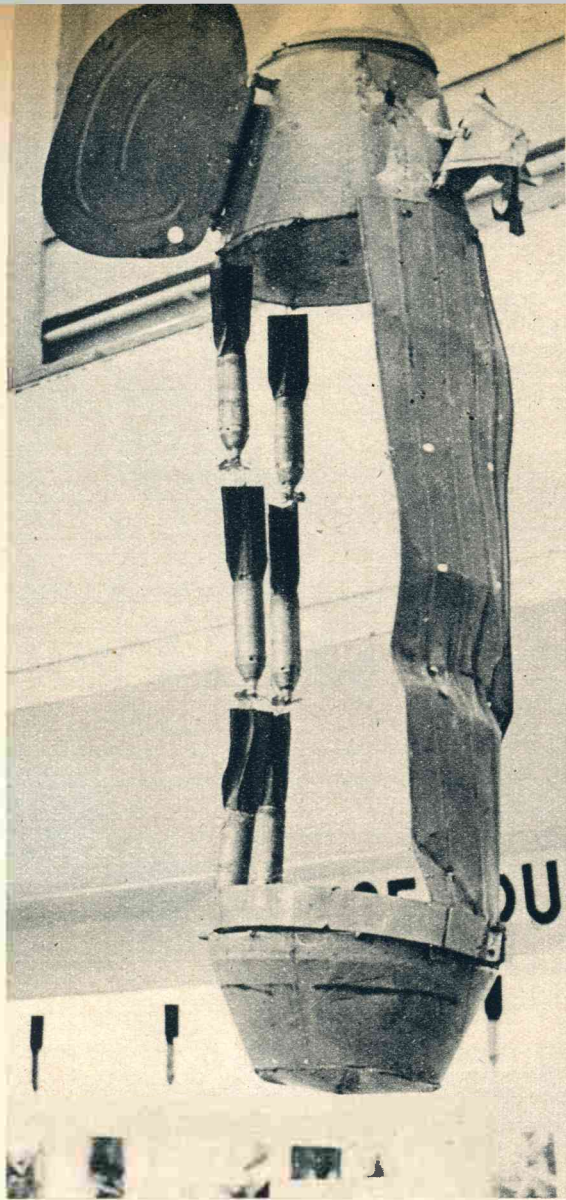


In de Olympia Hal te Helsinki, welke voor de Olympiade 1940 gebouwd was, houdt de Finsche regeering momenteel een tentoonstelling van bommen, mijnen, tanks, vliegtuigen, machinegeweren enz., die door de Finsche troepen op de Rooden zijn buitgemaakt. — Een exclusieve serie van een onzer eigen foto-correspondenten.

Een Finsche vrouw bekijkt met belangstelling een Russisch machinegeweer, dat op ski's gemonteerd is.

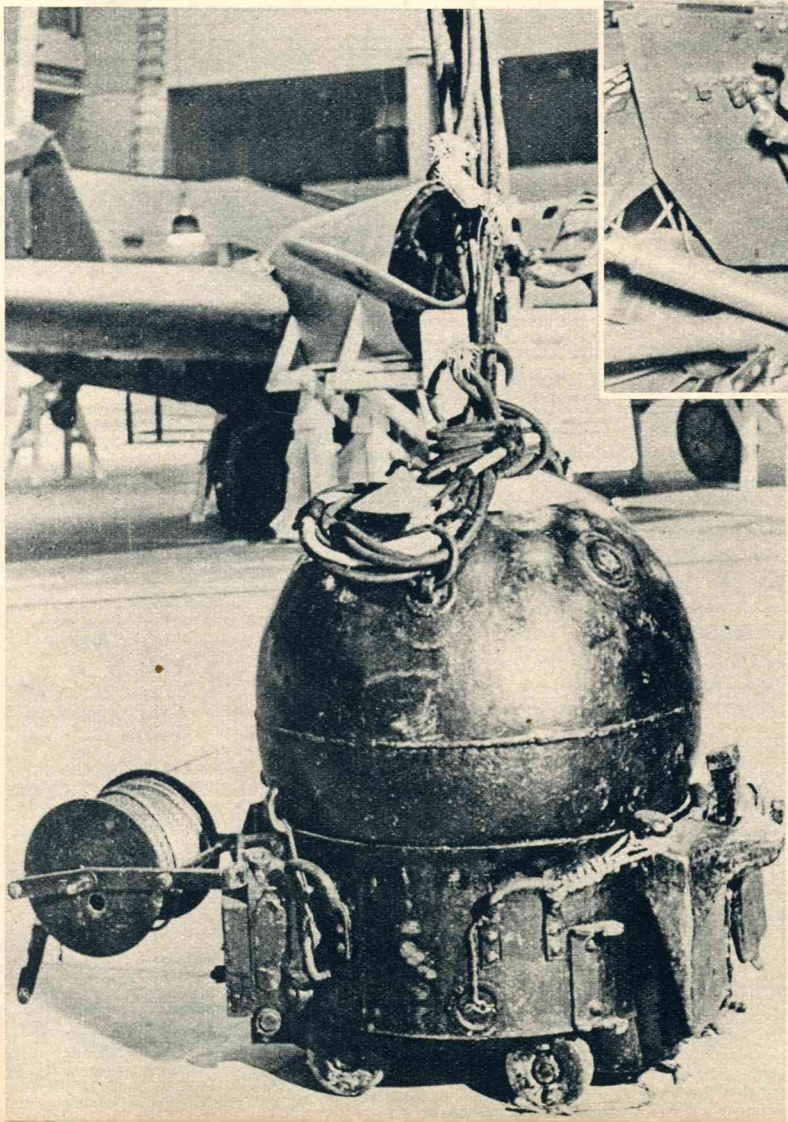


Een Russische vliegtuigmotor met versplinterde propeller.

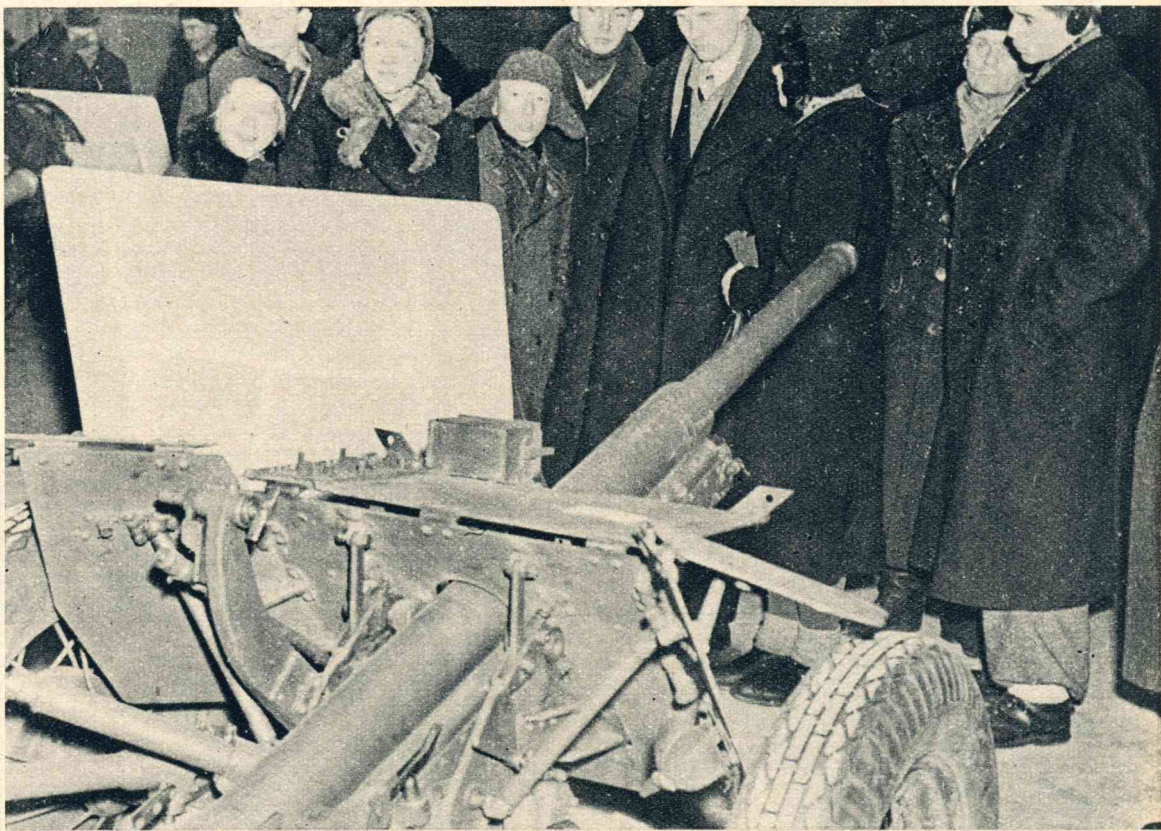


Een zoogenaamde Russische „luchttorpedo”, welke tijdens het neervallen ronddraait, zich dan in de lucht opent en een groot aantal brandbommen uitstrooit.

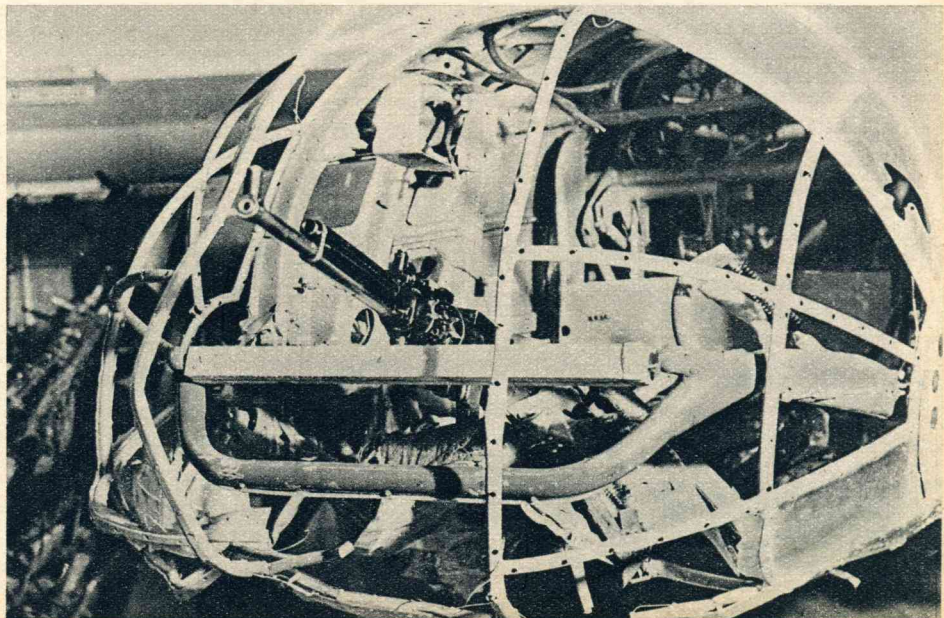
De verraderlijke parachute-mijn van dichtbij gezien. Men lette op het enorme voetstuk en de katrol.



Onder den geëxposeerden oorlogsbuit bevindt zich ook een Russische tank van 30 ton.



Een stuk veldgeschut van het nieuwste type, door de Finnen op de Russen veroverd. De geschutturen van een Russisch bombardementsvliegtuig. Het machinegeweer steekt dreigend naar buiten.





NIEUWE
TOSCA
CREATIES



voor de Dame

Poeder, doos . . . 0.60
Creme, tuben 0.50 en 0.90
Creme, potten . . . 1.25



voor den Heer

Brillantine, flesch 0.75, 1.10
Brillantine, tuben . . . 0.50

TOSCA

Het gebod zijns vaders....

Vervolg van bladz. 27

Dat was ten minste correct. Zij allen waren op de hoogte van Charlotte's moeilijkheden en gunden haar graag het genoeg, te redden wat ze redden kon. En misschien was het Charlotte alleen maar om die paar schilderijen te doen.

Notaris Verhoeven keek naar den tweeden bieder. Het was een eenvoudige maar goed gekleed man, met rustige houding en kalme stem. Hij stond een beetje afzijdig, met den rug naar het venster, zoodat van zijn gelaat niet veel te zien was. Af en toe blikte hij in zijn catalogus. Niemand scheen hem te kennen.

„Driehonderdachtig gulden geboden,” dreunde de stem van den afslager. „Driehonderdachtig gulden.... niemand meer?”

„En tien,” riep de zachte stem van Charlotte van Heusden.

„En tien,” echode de man bij het venster.

„Vierhonderd gulden geboden.... vierhonderd gulden voor twee meesterwerken van Gerard Dou.... vierhonderd, niemand meer? Vierhonderd gulden eenmaal....” Hij zweeg even en keek naar het tafeltje bij den muur. Charlotte van Heusden fluisterde met notaris Boerhout. „Vierhonderd andermaal....” De hamer ging omhoog. „Niemand meer? Vierhonderd gulden voor dien meneer rechts!”

De veiling nummer B bracht sensatie. De gouden en zilveren snuisterijen kwamen aan bod en de man bij het venster bleef hardnekkig bieden tegen Charlotte van Heusden. Twee gouden oorijzers, ingezet voor honderd gulden, noteerden ten slotte, door het wanhopige bieden van Charlotte, negenhonderd gulden. Ze kon niet hoger gaan en trok zich terug.

Twee Haagse antiquairs hadden dit moment verbeid om een „grapje” uit te halen. Ze merkten al lang, dat de man bij het venster met alle geweld koopen wilde. Tot nu toe had hij zich nog niets laten ontgaan. Welnu: de twee gouden oorijzers, ter waarde van hoogstens vierhonderd gulden en reeds genoteerd op negenhonderd, zouden hem nog veel duurder te staan komen. Wat verbeelde die kerel zich wel? Dacht hij soms, dat ze voor hun plezier van Den Haag gekomen en al die onkosten gemaakt hadden? Ze zouden hem eens flink laten bloeden. Had hij zijn knuit verschoten, dan kwamen ook de anderen aan bod en konden ze wat verdienen.

„Negenhonderd gulden voor twee antieke oorijzers,” riep makelaar Schut. „Negenhonderd gulden. Niemand meer? Negenhonderd eenmaal, negenhonderd andermaal....”

„Duizend!”

Notaris Verhoeven keek op. Tja, wat was dat? Papenhuyzen, de oude Co van Papenhuyzen & Co, bood duizend gulden voor een paar gouden oorijzers, die met de helft dik en dik betaald zouden zijn? Wat bezielde den kerel?”

„En vijftig,” antwoordde de man bij het venster kalm.

„En vijftig!” echode Papenhuyzen.

„Kom, heeren, niet zo lui!” Makelaar Schut begon schik in het geval te krijgen. „Elfhonderd gulden voor een paar gouden oorijzers! Een paar prachtstukken. Mijnheer Papenhuyzen uit Den Haag is het laatst aan bod. Elfhonderd geboden, elfhonderd eenmaal....”

„Vijftienhonderd,” zei de man bij het venster.

Papenhuyzen gaf z'n Co een por in

de zijde. „Karel,” fluisterde hij, „we hebben hem te pakken. Hij gaat er op in. Slacht hem meteen af! Hoe gauwer we hem kwijt zijn, des te beter.

„Achtthonderd,” riep de oudste Papenhuyzen grinnikend.

„En vijftig!” zei de man bij het venster.

„Ik maak het rond,” verklaarde de antiquair. „Tweeduizend gulden, meneer Schut!”

„En vijftig,” antwoordde de man bij het venster.

„Mooi!” riep Schut. In de zaal heerschte een elektrische spanning. „Tweeduizendvijftig gulden voor een paar prachtige, antieke, massief gouden oorijzers.... een paar pronkjuweelen van goudsmeedkunst, wie meer dan tweeduizendvijftig gulden....”

De oude Papenhuyzen wilde zwijgen. Zijn Co joeg hem op. „Karel, maak er een eind aan. Jaag op tot vierentwintighonderd vijftig en laat hem hangen op twee en 'n half mille.”

Papenhuyzen bedacht zich even. „En vierhonderd,” riep hij in vol zelfvertrouwen. Zoo, dat was zijn laatste bod. Met twee en 'n half mille was de kerel al voldoende geplukt.

„Vierentwintighonderd vijftig gulden geboden!” Schut straalde. Zoo'n veiling beleefde je ten minste niet alle dagen. Dat schudde je eens lekker wakker. „Vierentwintighonderd vijftig gulden voor een paar prachtige gouden oorijzers, 't is te geef, vierentwintighonderd vijftig gulden, wie meer dan vierentwintig en half.... kom, meneer bij het venster, niet zoo lui, gooi er een schepje op, vierentwintig half is een krom getal, maak het eens rond....”

De meneer bij het venster bleef zwijgen.

Papenhuyzen & Co werden een beetje bleek om den neus.

Schut werd onrustig. „Vierentwintighonderd vijftig gulden geboden.... wie meer dan vierentwintig vijftig.... niemand meer?” Hij keek weifelend naar den man bij het venster, die rustig in z'n catalogus bleef bladeren. „Vierentwintig vijftig eenmaal, vierentwintig vijftig andermaal....” Een lange pauze. De hamer viel. „Vierentwintighonderdvijftig gulden voor Papenhuyzen & Co!”

Karel Papenhuyzen sprong op. „Zoo was het niet bedoeld!” schreeuwde hij. „Ik.... ik protesteer....”

„Meneer Papenhuyzen!” De stem van notaris Verhoeven was ijsig. „U accepteert uw koop of zult alle gevolgen van dien ondervinden.”

Karel Papenhuyzen zonk machteloos terug op de bank. Vijf minuten later had hij met zijn Co de zaal verlaten.

Dit was het eerste lesje, door den man bij het venster gegeven. Het werd stil in de zaal. De biedingen verliepen een poosje regelmatig en de man bij het venster kocht alles. Tegen normale prijzen.

Nog eenmaal probeerde een rariteitenhandelaar uit Amsterdam een kunststukje toen E. 212 aan de beurt kwam: een oud getijdenboek. Ook hij wilde den man bij het venster opjagen en bleef zelf „hangen” op twaalfhonderd gulden, terwijl hij in het gunstigste geval voor het getijdenboek zestig gulden zou krijgen.

De kooplieden probeerden het op een andere manier. Zij allen waren regelmatige veilingbezoekers; hun bod was zoo goed als geld. Maar wie was de vreemde snoeshaan bij het venster?



Laat dadelijk 'n grooten pot Akker's Kloosterbalsem halen en laat U drie maal per dag flink daarmee wrijven. Akker's Kloosterbalsem heeft de bijzondere eigenschap diep in de weefsels te dringen en daar oplossend te werken. Kloosterbalsem tast dus Uw spit in zijn oorzaak aan, verdrijft verrassend snel de pijn en maakt Uw spieren weer gezond.

Ongeëvenaard als wrijfmiddel bij spit, reumatiek, spierverrekkingen, stramheid, kneuzingen, ischias.

**AKKER'S
KLOOSTERBALSEM**

Per pot van 25 Gr. f 0.62½, pot van 50 Gr. f 1.04



**Gisteren een Glasje gedronken
en vandaag Hoofdpijn?**

Tegen de onaangename gevolgen van het genoeg, dat een goed glas kan schenken zijn de Spalttabletten een heilzaam middel. Zij zijn vooral daardoor zoo uitstekend, omdat zij ook de spastische oorzaken der hoofdpijnen bestrijden. Wie, zoodra hij 'n dof gevoel in het hoofd gewaar wordt een Spalttablet neemt, zal tot zijn groote vreugde bemerken, dat hij dan heelemaal geen last van hoofdpijn krijgt. Om het iedereen mogelijk te maken altijd een paar Spalttabletten bij zich te hebben, ontvangt U bij elke verpakking van 20 stuks een plat doosje, dat in 't kleinste taschje een plaats vindt.

Prijs:

10 stuks f 0.50, 20 stuks f 0.90.

**Verkrijgbaar bij alle
apothekers en drogisten.**

Dr. H. Nanning.
Den Haag. Korte Poten 7a.



Naar ruwe berekening had hij al voor meer dan twintigduizend gulden gekocht. Zou de kerel wel geld bij zich hebben? De heeren staken de koppen bij elkaar. Het resultaat was, dat ze bij notaris Verhoeven een gemeenschappelijk voorstel indienden om den man bij het venster te verzoeken, zijn garanties te toonen.

Verhoeven kon niet anders dan hun redelijk voorstel accepteren. Want was die man bij het venster een grapjas en had hij geen geld om het gekochte te betalen, dan zou de heele veiling in het honderd lopen en de Piersons Bank benadeeld worden. Hij stond op en liep naar het venster.

„Pardon, mijnheer, mijn naam is Verhoeven, notaris Verhoeven.”

„Aangenaam, mijnheer de notaris,” zei de ander, doch liet er niet op volgen: „mijn naam is...”

Verhoeven fronste de wenkbrauwen. „Bent u ook notaris?”

„O neen, mijnheer.”

„Pardon, als u geen notaris bent, zou ik dan mogen weten, wie uw principaal is?”

„Ik heb geen principaal, mijnheer de notaris,” luidde het glimlachend gegeven antwoord.

„Niet?” Verhoeven keek wantrouwig. „Koopt u voor eigen rekening?”

„Tot uw dienst, mijnheer de notaris.”

„I'm, u begrijpt, mijnheer, men kent u hier niet, u hebt al voor een tamelijk hoog bedrag gekocht... u beschikt toch over voldoende garanties?”

De man bij het venster glimlachte beleefd. „Ik begrijp het volkomen, mijnheer de notaris. Wilt u mij zeggen, voor hoeveel ik gekocht heb? Ik zal u dan meteen de garanties toonen.”

Verhoeven raadpleegde even zijn notitieboekje. „Eenentwintigduizend en zes gulden, mijnheer: alle onkosten inbegrepen.”

„Dank u. Hier zijn mijn garanties!” De man opende zijn taseh en notaris Verhoeven spalkte wagenwijd mond en oogen open: eenentwintig biljetten van duizend gulden werden hem onder den neus gedrukt. „Alstublieft, mijnheer de notaris. Telt u maar na.”

De kooplieden zeiden niets meer. Maar nog was de bom niet gebarsten.

De man bij het venster had zoo goed als geen tegenstand. Nauwelijks kwamen de nummers aan de beurt, of hij bood maximum. Niemand durfde het grapje van Papenhuyzen en van den rariteitenhandelaar herhalen. En aangezien er geen tegenstand was, had men binnen drie uur alle roerende goederen geveild. Verhoeven had er vier dagen voor berekend. De man bij het venster had alles gekocht en tot nu toe drieënnegentigduizend gulden in contanten betaald. Als laatste nummer kwamen twee bijzondere nummers aan bod; twee ledikanten met bijbehorende bedden.

Charlotte van Heusden ging recht zitten.

„We hebben nu,” begon makelaar Schut, „twee ledikanten met bijbehorende bedden. U vindt ze vermeld onder K. 710. Wie zet in?”

Charlotte beefde. Het eene bed was van haar schoonvader. Het andere ledikant was nooit beslapen en het beddegoed nooit gebruikt. Drie jaar geleden

— ze durfde er niet aan denken — had het 'n deel uitgemaakt van 't meubilair van het jonge echtpaar van Heusden.

Toen ze merkte, dat de man bij het venster alles kocht, werd ze bang en stil. Wie was die man? Ze had hem nooit gezien. Aan het begin van de veiling, toen ze tegen hem den strijd aanbond om de schilderijen van Gerard Dou, meende ze dat het 'n excentriek was, die tot elken prijs alles wilde koopen. Doch dit bleek niet het geval. Want tweemaal had hij een tegenstander laten hangen op een waanzinnig hoog bod. En nu hoopte ze maar in stilte — ze hoopte niet, ze bad er om — dat hij die methode bleef volgen.

Met Mina was ze van Den Haag gekomen om te redden wat ze kon. Ze had 's nachts gelogeerd bij notaris Boerhout en Mina was naar d'r zuster gegaan. Merkwildig: Mina was de laatste weken erg stil geweest en had ook gedurende de reis bijna geen woord gesproken. „En waarom zit ze nu te huilen? Zij heeft immers geen verbondenheid met de Heusekom! Of huilt ze alleen omdat ik verdriet heb?”

Wilhelmina Rutgers hilde om heel andere redenen.

De bedden waren aan bod. Charlotte had er op gewacht. Al haar reserves had ze gespaard, enkel en alleen voor het bed van haar schoonvader en haar eigen, gloednieuwe ledikant. De fantast bij het venster mocht haar desnoods opjagen tot 't tienvoudige der waarde: zij zou en moest de bedden hebben. Al was het er maar een van. Dat beschouwde ze als een heiligdom. Haar eigen bed, waarin ze die paar jaar op de Heusekom geslapen had, was al lang eigendom geworden van den man bij het venster. Het liet haar koud. Maar haar eigen bed en het bed van Willem van Heusden...

„Wie zet in voor dit slaapkamer-garnituur?” riep Schut. „Aha, mijnheer, honderd gulden zegt u? Niet veel, mijnheer! Het eene bed is nog ongebruikt. Lakens van het allerfijnste linnen... zijden dekens... op de hand geborduurde kussensloopen met monogram... enfin, het is een bod... honderd gulden... wat zegt u, mevrouw? Tweehonderd? Dat gaat beter. Tweehonderd gulden geboden...”

„Drie.”

„Vier.”

„Vierhonderd gulden geboden voor twee bedden... wie meer dan vierhonderd gulden, niemand meer dan vierhonderd gulden...”

„Vijf!” riep Charlotte.

De echo kwam onmiddellijk. „Zes!”

En toen was het voor allen duidelijk: het zou een strijd op leven en dood worden tusschen Charlotte van Heusden en den man bij het venster. De kooplieden waren uitgeschakeld en de particulieren begrepen, dat hier hogere waarden op spel stonden dan alleen maar een paar bedden.

„Duizend gulden,” riep Charlotte.

„En duizend!” riep de ander.

„Mevrouw van Heusden,” fluisterde notaris Boerhout, „wees toch verstandig. U ruïneert zich!”

Wordt vervolgd

PANORAMA. Geïllustreerd weekblad. Verschijnt Donderdags. Te samen met een der periodieken De Stad Amsterdam, Groot Rotterdam, 's-Gravenhage in Beeld, Ons Land, Ons Zuiden of Ons Zeeland — f 1.62½ per kwartaal of f 0.12½ per week. Franco per post f 1.75 per kwartaal bij vooruitbetaling. Koloniën f 7.65 per jaar bij vooruitbetaling. Voor postabonnementen en adreswijzigingen van postabonnementen gelieve men zich uitsluitend te wenden tot het bureau te Haarlem. — Bureau's: HAARLEM, Nassaulaan 51. Telefoon Int. 13866. Giro nr. 142700. AMSTERDAM, N.Z. Voorburgwal 262, Telefoon Interc. 33170, Giro nr. 97946. ROTTERDAM, Stationsweg 24. Telefoon Interc. 50540. Giro nr. 101981. 's-GRAVENHAGE, Stationsweg 95, Telefoon Interc. 111666. Giro nr. 43141. UTRECHT, Biltstraat 142, Telefoon Interc. 13473. Giro nr. 149597. 's-HERTOGENBOSCH, Stationsweg 27, Telefoon Interc. 4286, Giro nr. 129750. MAASTRICHT, Stationsstr. 20. Telef. Int. 5851. Giro nr. 124690. VLISSINGEN, Badhuisstr. 5, Tel. 81. — De voorwaarden van onze gratis ongevallenvverzekering zijn op aanvraag verkrijgbaar.



Waardig bekroond!

Doe wat bijna alle moderne menschen doen! Bekroon Uw heuglijk voornemen, Uw verloving, Uw huwelijk zeer waardig en modern: met een symbool zoo zuiver en mooi als het geluk zelf, met een H.D.Z.-ring van zuiver edelgoud, voegloos gesmeed. Let bij het kiezen der ringen dus op het H.D.Z. Meester-teeken, U hebt dan het mooiste sieraad. Voor héél Uw leven.

★ Ruime sortering H.D.Z. ringen treft U aan in goudsmidszaken die onderstaand raamschild voeren.



'n Cacao
voor
fijnproevers!

Droste Verpleegster Cacao, met die bekende beeltenis van de Verpleegster, is een cacao van zeer bijzondere kwaliteit. Een versterkende cacao, voedzaam, lekker en voordeelig.

DROSTE
VERPLEEGSTER CACAO
ALTIJD WELKOM!

Spaart buns voor kop, ketel, beker, blad of bordje.

HOE IS 'T
MOGELIJK, ZUSTER!
UW SCHORT ZIET ER VEEL
WITTER UIT DAN
BABY'S SCHONE
JURKJE.



DE NIEUWE VERPLEEGSTER GAF DE OPLOSSING...

VERTEL MIJ TOCH EENS HOE U UW SCHORT ZO HAGELWIT KRIJGT. AL WAT IK DOE IS: WASSEN IN RADION. DAN BEN IK ZEKER VAN BLINKENDE HELDERHEID.	MAAR IS RADION NIET WAT SCHERP, ZUSTER? INTEGENDEEL MEVROUW. RADION IS BIJZONDER ZACHT DOOR DE SPECIALE ZUUR-STOFWERKING. EN HET DOET ALLE VUIL VERDWINNEN.	OOK MAAKT RADION DE NADELIGE CHLOOR OVERBODIG. ZIE MAAR EENS HOE MOOI EN ZACHT DIT SCHORT IS GE-BLEVEN. IK HEB HET AL JAREN-EN HET WORDT ALTIJD IN RADION GEWASSEN.
---	---	--

RADION WAST WITTER EN SPAART UW WASGOED

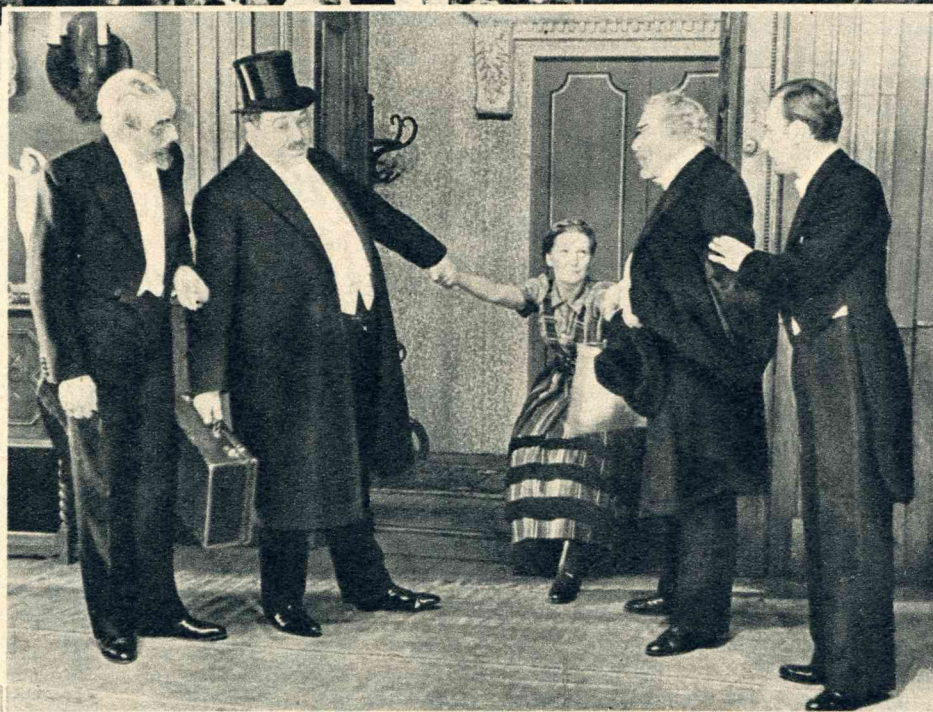
Neerlands meest gebruikte en goedkoopste zelfwerkend wasmiddel 17½ ct

RAD 88-0141



De bemanningen van de Ajax en Exeter, de kruisers, die de overwinning behaalden op het Duitsche vestzakslagschip Graf Spee, werden bij hun aankomst te Londen luide toegejuicht. De stoet op Trafalgar Square.

Rechts: De eerste voorstelling van het toneelstuk „Een Finsch meisje” werd gegeven ten bate van het Finsche Rode Kruis. Een der scènes; van links naar rechts: Eduard Palmers, Anton Roemer, Ank van der Moer, Johan Elsen, Sohn en Johan Schmitz.

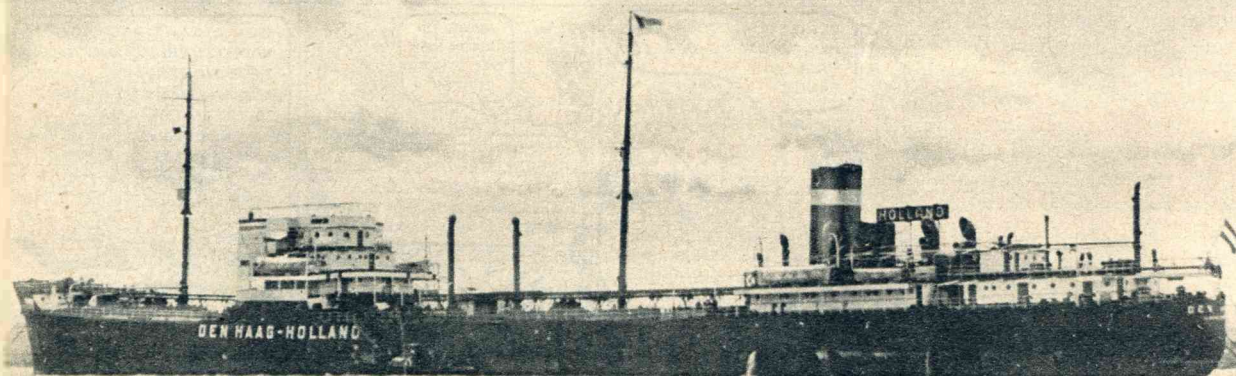


LAATSTE NIEUWS



Kapitein Wijkers van de Den Haag, die na met 12 man 75 uur in een sloep te hebben rondgezworven ten slotte opgepikt werd door een Britsch schip.

Het Nederlandsche motortankschip Den Haag van de N.V. Petroleum Industrie Maatschappij is na een ontploffing gezonken. Van de 39 leden der bemanning werden er tot dusver slechts 13 gered. Een leeg sloep spoelde aan en men mag veronderstellen, dat de overige 26 opvarenden omgekomen zijn.



Aantreden!



Wie houdt van een maaltijd vol smaak, vol pit, zette zich aan den Zwanenberg-disch! Wie zijn boterham wil „aankleeden” op de appetijtelijkste wijze, kieze uit de vele kostelijke Zwanenberg-lekkernijen. Wie bij den borrel iets sappigs, iets pikants, wil serveeren, peuzele zoo uit het vuistje een van de talrijke borrelworstjes, die Zwanenberg voor de fijnproevers maakt!

Vleeschwaren en groenten, jams of augurken, soepen of plâts... van Zwanenberg is het goed, en van Zwanenberg smáákt het!

ZWANENBERG

maakt wat smaakt!

BIJ DEN BURGERLIJKE STAND VAN ONS LEGER

Waar is de dienstplichtige X, en waar de officier IJte vinden? — Een legerarbeid, waarvan de burgerij thans ook groot nut kan hebben.

Een groote, statige, ietwat-ouderwetsch-deftige Haagsche behuizing, op het Alexanderplein nummer 10. Centraal Registratiebureau. Departement van Defensie, Afdeling II B, staat op een bord naast de deur. Hier is dus het bureau, waar...

Ja, lezer, dit zult u in het onderstaande vermeld vinden: een beschrijving, welke „Panorama”, als eerste in den lande, u brengt.

Ons zoo — gelukkig! — in de bijzondere belangstelling van het overgrootste deel van het volk staande leger heeft óók zijn administratieve kanten, welke zeker niet de minste van het militaire leven vormen. Er wordt wel eens gesproken over den „militairen rompslomp”, doch men vergeet daarbij veelal, dat elke leger nu eenmaal niet bestaan kan uit alleen mannen, materiaal, enz., doch dat óók het papier onmisbaar is. En onmisbaar — het is in deze mobilisatiemaanden reeds duidelijk aan den dag getreden, is 't Centraal Registratie-Bureau (C.R.B.), onder leiding van den kapitein der infanterie P. H. Steenhauer.

Het hoofd en het adjunct-hoofd van 't Centraal Registratiebureau. De kapitein der infanterie P. H. Steenhauer en de commies van 't Departement van Defensie J. H. Krispijn.

Ook telefonisch worden inlichtingen gevraagd en verstrekt.

Men zal wellicht de vraag stellen: wat is dit Centraal Registratiebureau eigenlijk, en welke arbeid wordt hier verricht? In den naam ligt die arbeid feitelijk reeds eenigszins opgesloten: registreeren. De geheele landmacht wordt er, op met de schrijfmachine bewerkte kaarten, geregistreerd. Korps- en lichtingsgewijze staat alles op kaart, de actieve en reserve-officieren en onder-officieren afzonderlijk. Het bureau is natuurlijk hoofdzakelijk ingesteld voor het leger, doch ook de burgerbevolking maakt er, gelijk aanstonds blijken zal, een druk gebruik van. Er zijn twee



Alexanderplein 10, Den Haag, waar het Centraal Registratiebureau van de koninklijke landmacht gevestigd is.

afdeelingen, A en B. De eerste behandelt alle infanterie-korpsen plus de Grenadiers en Jagers, voorts de regimenten wielrijders en de geneeskundige troepen. Bij de afdeling B zijn ondergebracht: de bereden wapens, de genie, de officieren van gezondheid, enz.

Nu doet zich het geval voor, dat iemand iets wil weten van den dienstplichtige Meijer, J. Hij vraagt het bureau om inlichtingen, dat... door deze vraag in ongelegenheid gebracht wordt, want in ons leger zijn eenige honderden „Meijers”, van wie 'n aantal den voornaam J. heeft. Dit is niet de manier om van het C.R.B. de gewenschte inlichting(en) te krijgen. Alles is maar een weet, en het is zoo eenvoudig als het traditioneele ei van Columbus.

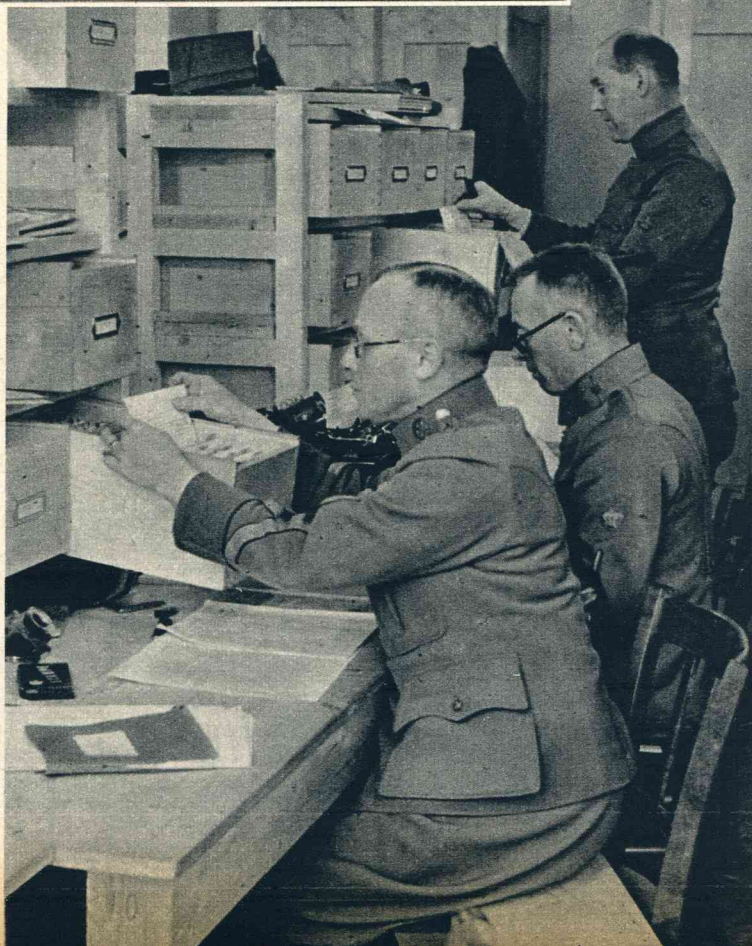
Voldoende, om aanstonds ingelicht te worden is: a. de naam van den betrokkene; h. de lichting van den man of diens geboortedatum.

C'est tout! Eenvoudiger kan 't al niet! En dit systeem werkt onberispelijk, gelijk wij enkele malen „proefondervindelijk” konden constateren.

De instelling is van bijzonder nut — om een militair voorbeeld het eerst te noemen — voor de veldpost. Hoe dikwijls komt het niet voor, dat de adresseering te wenschen over laat. Als het adres bij de veldpost niet bekend is, dan komt men te land bij het Centraal Registratiebureau, om daar een onderzoek in te stellen. Zelfs geschiedt dit met postwissels, voor de gemobiliseerden bestemd, die dergelijke aangename zendingen natuurlijk niet gaarne missen!

Het bureau staat voorts ten dienste van den „vriend van iederen Nederland schen staatsburger”: den dienst der belastingen! Van 'n „onttrekken” aan dezen aangename plicht vanwege 't feit, dat de belastingplichtige gemobiliseerd is, is géén sprake! De belastingen, evenals justitie en politie, weten den man te vinden, via het C.R.B.

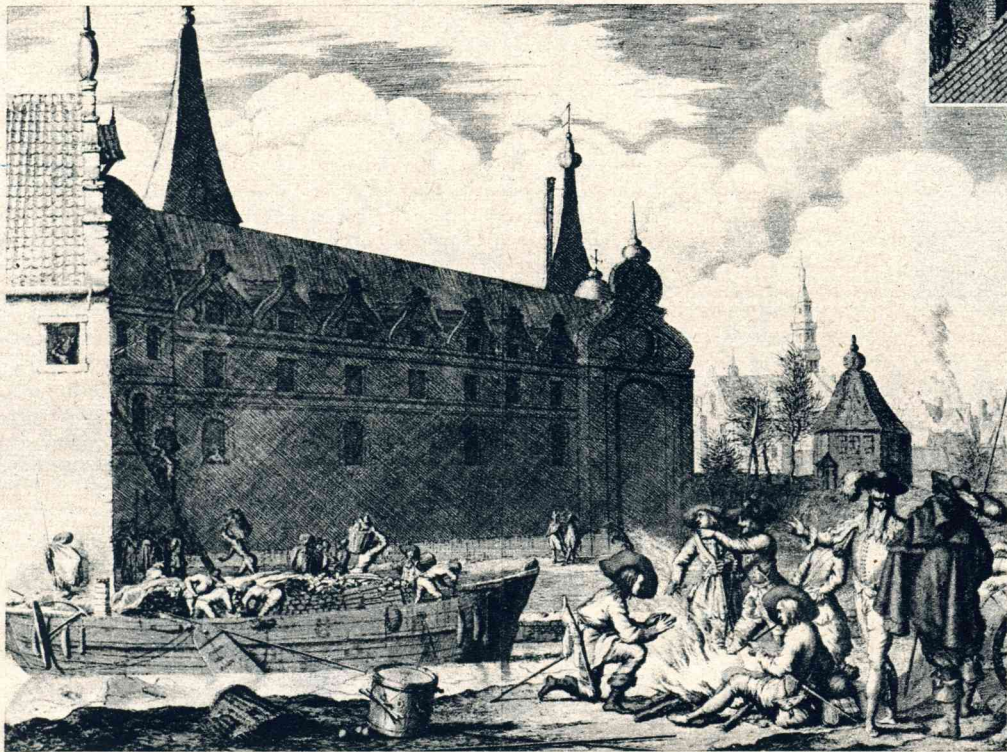
Enkele sergeant-majoor-administrateurs tijdens hun dagelijkschen arbeid op het C.R.B.



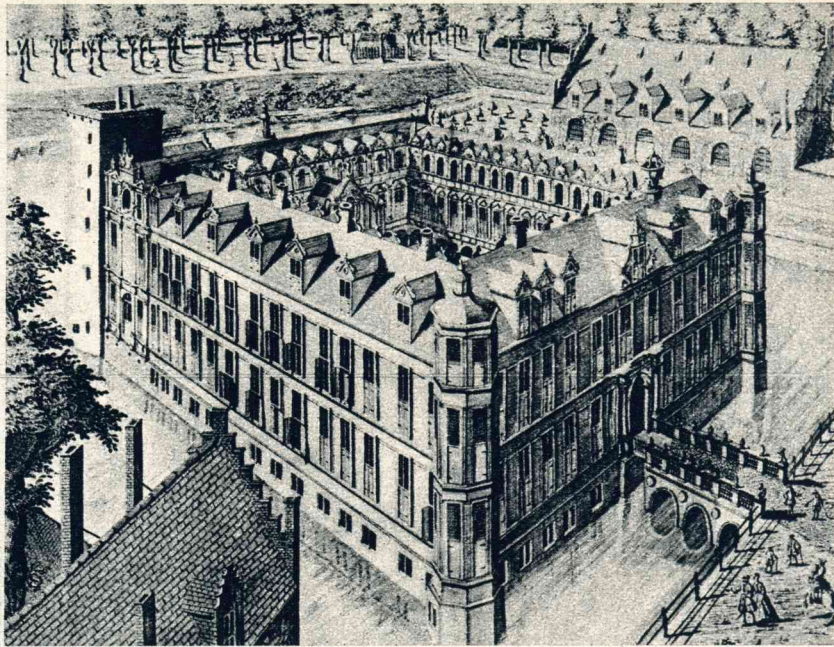
EEN DRIJVEND „PAARD VAN TROJE”

350 JAAR GELEDEN, OP 3 MAART 1590, VOER
'T TURFSCHIP VAN BREDA DE STAD BINNEN

Niets maakt tijdens een oorlog zoo'n grooten indruk als een goed geslaagde krijgslist: een gewonnen veldslag, een volgens de regelen der kunst uitgevoerde omtrekkende beweging, het innemen van een strategische positie, dit alles zinkt in het niet naast een daad, waarbij men den vijand beetgenomen heeft. En zoo is het turfschip van Breda even beroemd geworden als zijn voorganger, het paard van Troje, en wij glimlachen nog even voldaan om de domheid der Spanjaarden en de pienterheid en durf van onze voorouders.



Het lossen van het turfschip.



Het kasteel van Breda in de 18e eeuw.

Want het merkwaardige van deze geschiedenis is, dat de gouverneur van Breda en Geertruidenberg, Landsavechia, was gewaarschuwd, dat prins Maurits een aanslag beraamde. De prins had er echter voor gezorgd, hem in den waan te brengen, dat hij Geertruidenberg op het oog had. Daarom was Landsavechia naar deze laatste stad vertrokken en liet het bevel van Breda over aan zijn zoon, Paulo Antonio, een onervaren jongeman. De Spanjaarden waren echter op de hoogte en hun zorgeloosheid was evenzeer de oorzaak van hun ondergang als het in alle details uitgewerkte plan van prins Maurits. Maar ook de strenge winter was een factor, die een rol speelde, zoowel in gunstigen als ongunstigen zin.

Op 3 Maart 1590 was het in Breda nog zoo koud, dat de soldaten der bezetting vol verlangen uitkeken naar het turfschip van schipper Van Bergen. Zij gunden zich nauwelijks den tijd het vaartuig te onderzoeken, maar openden de sluis en trokken de schuit door de met ijs bedekte grachten naar het kasteel. Tot zoover ging alles goed, maar nu trad de koude als spelbreker voor de Hollanders op: de soldaten begonnen meteen te lossen om althans voor den avond nog wat brandstof te hebben en door de steeds dunner wordende laag turf klonk het gehoeft van de verkouden manschappen, een verraderlijk geluid, dat alleen maar overstemd kon worden door de piepende pompen, welke op last van den schipper door zijn neven bediend werden.

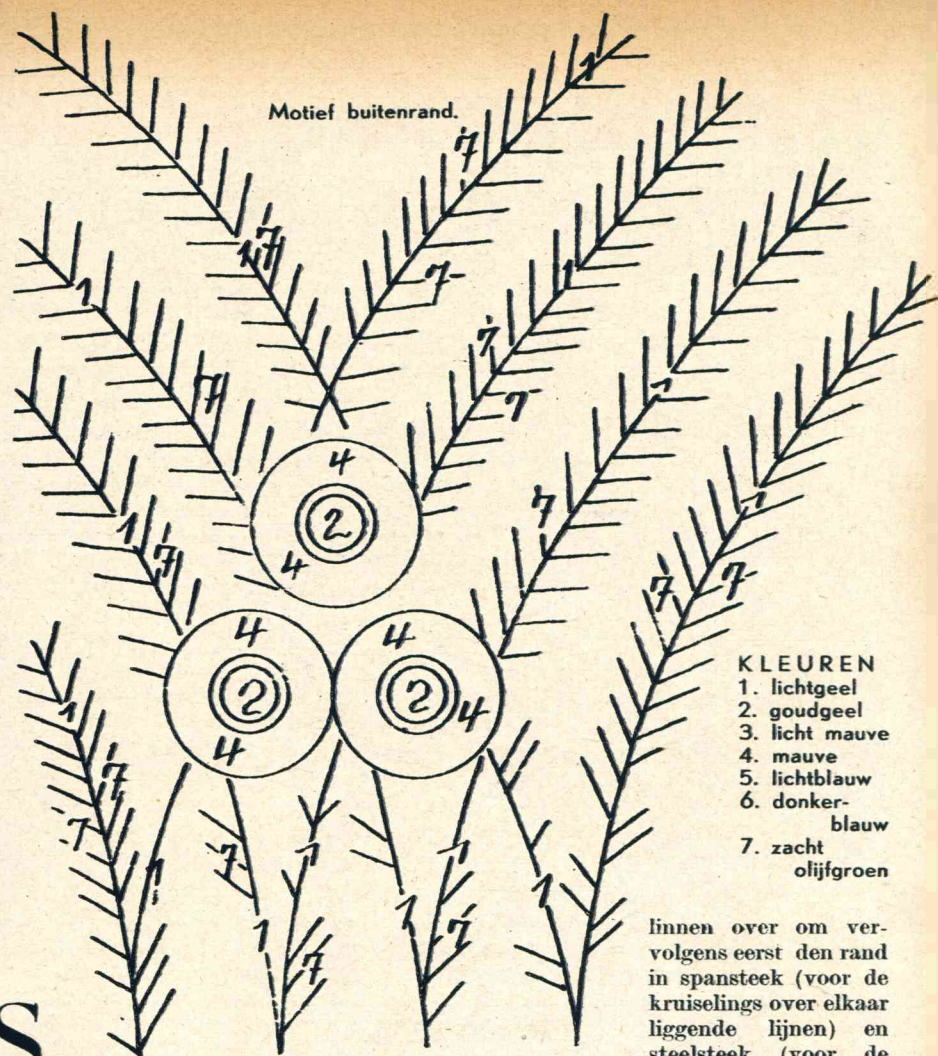
Aan Van Bergen is een diplomaat verloren gegaan, want hij wist niet alleen de soldaten er van te overtuigen, dat ze het heele schip niet konden lossen, maar hij bereikte zelfs, dat een van zijn neven op het schip achter mocht blijven. Hij veroorloofde zich zelfs nog een ironische grap, want toen men aanmerkingen maakte op de kwaliteit van zijn turf, antwoordde hij: „U begrijpt toch wel, dat ik de beste turf onderin heb; die is voor den commandant.”

Deze beste turf: kapitein Héraugière met vier luitenanten en achtenzestig man, kwam des nachts te voorschijn; maakten zich meester van de belangrijkste punten en toen de bevolking van Breda 's morgens ontwaakte, was de stad reeds in handen van de Hollanders. De stedelijke regeering kocht de plundering af voor twee maanden soldij aan elken soldaat, die aan den aanslag had meegewerkt.

Het was 't eerste wapenfeit van prins Maurits als opperbevelhebber van het Staatsche leger; later werd hij beroemd als veldheer, doch dit debuut was een man van zijn formaat zeer zeker waardig.



Het turfschip wordt door de gracht naar 't kasteel getrokken.



Motief buitenrand.

- KLEUREN**
 1. lichtgeel
 2. goudgeel
 3. licht mauve
 4. mauve
 5. lichtblauw
 6. donkerblauw
 7. zacht olijfgroen

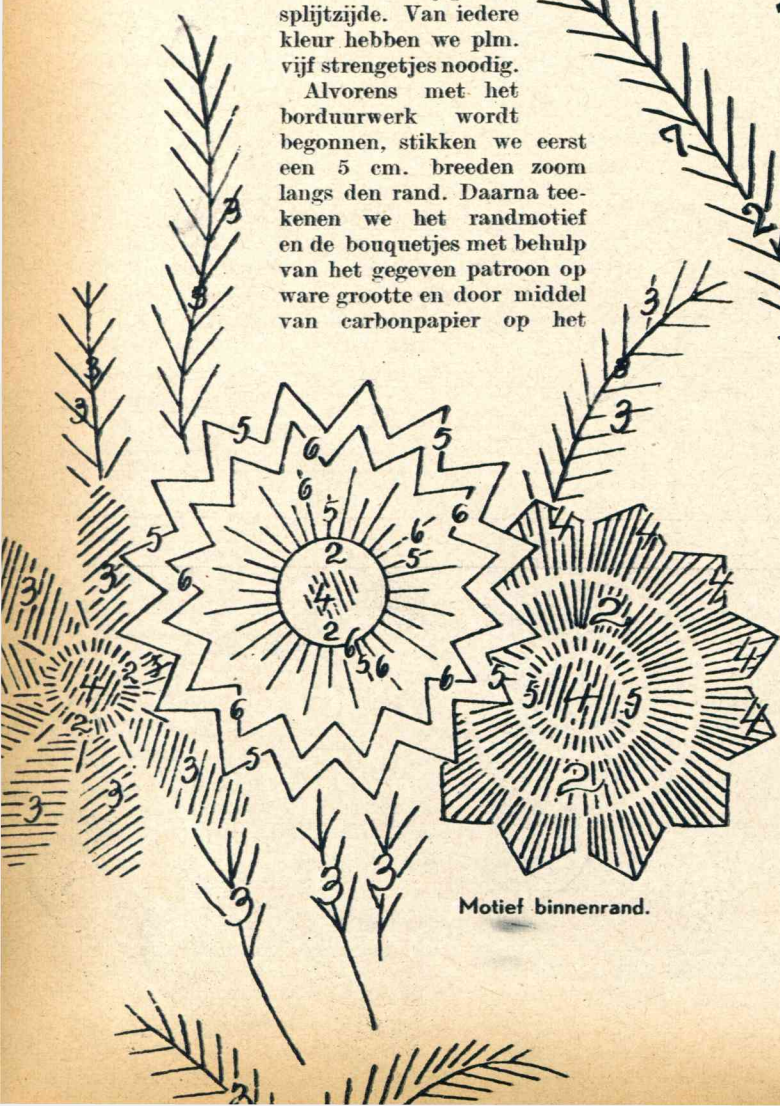
linnen over om vervolgens eerst den rand in spansteek (voor de kruislings over elkaar liggende lijnen) en steelsteek (voor de rechte lijnen) met de licht-blauwe splijtzijde te gaan borduren.

Nu volgen de bloemmotieven, die geheel met een spansteek worden opgevuld, terwijl alle steel-tjes met een steelsteek worden bewerkt.

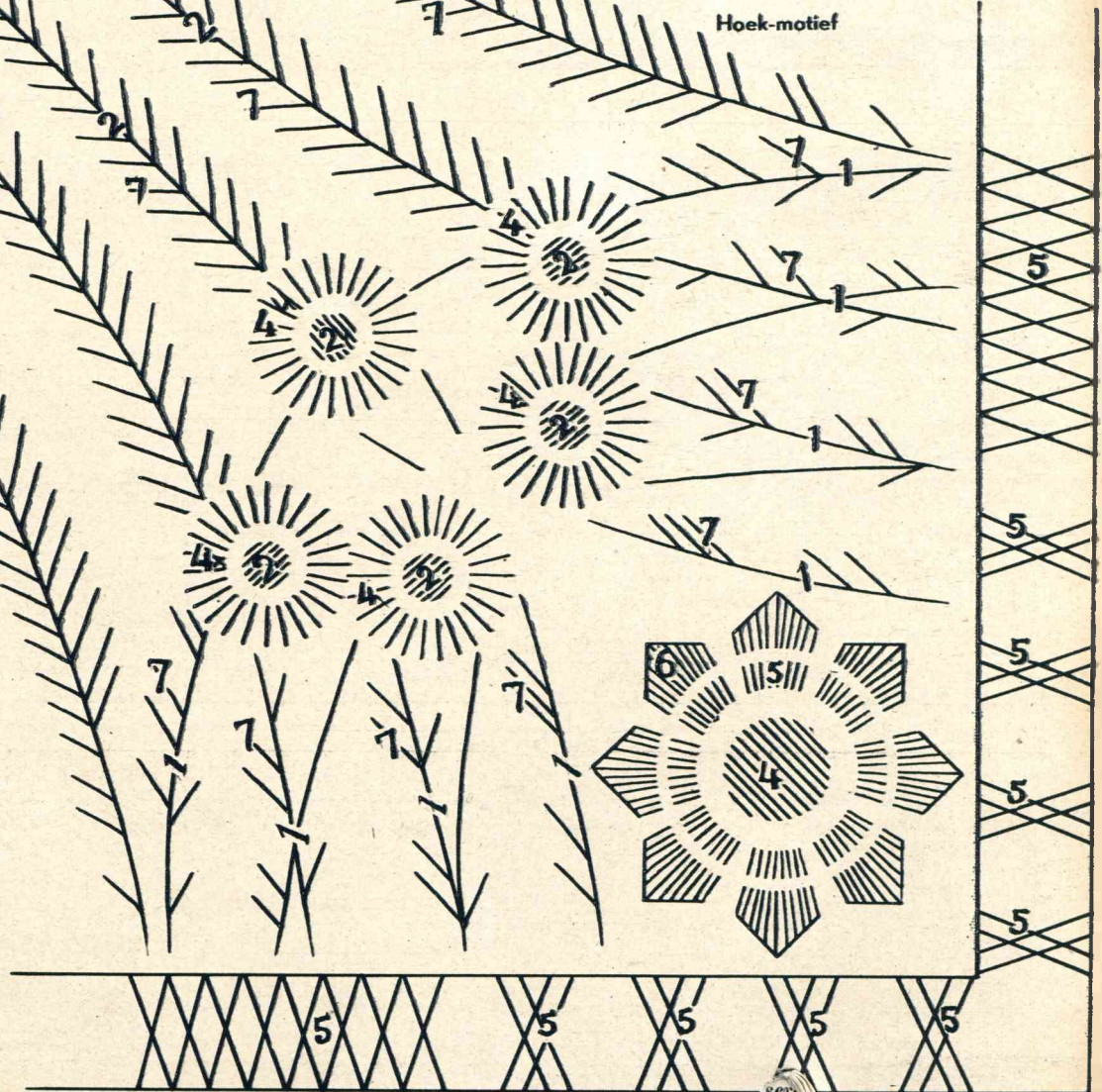
VELDBOUQUETJES VOOR EEN TUINAFELKLEED

Hoewel de zomer nog lang niet in het land is, gaan we toch al vast een begin maken met het „aankleeden” van ons tuinameublement en daarom dit mooie kleed, dat voorzien is van een breeden rand veldbouquetjes, borduren. Het materiaal voor dit kleed, dat 100×120 cm. groot is, bestaat uit wit of hel gekleurd linnen of halflinnen, terwijl het borduurmateriaal bestaat uit lichtgele, goudgele, licht mauve (paars-achtig blauw), mauve, lichtblauwe, donkerblauwe en zacht olijfgroene splijtzijde. Van iedere kleur hebben we plm. vijf strengetjes noodig.

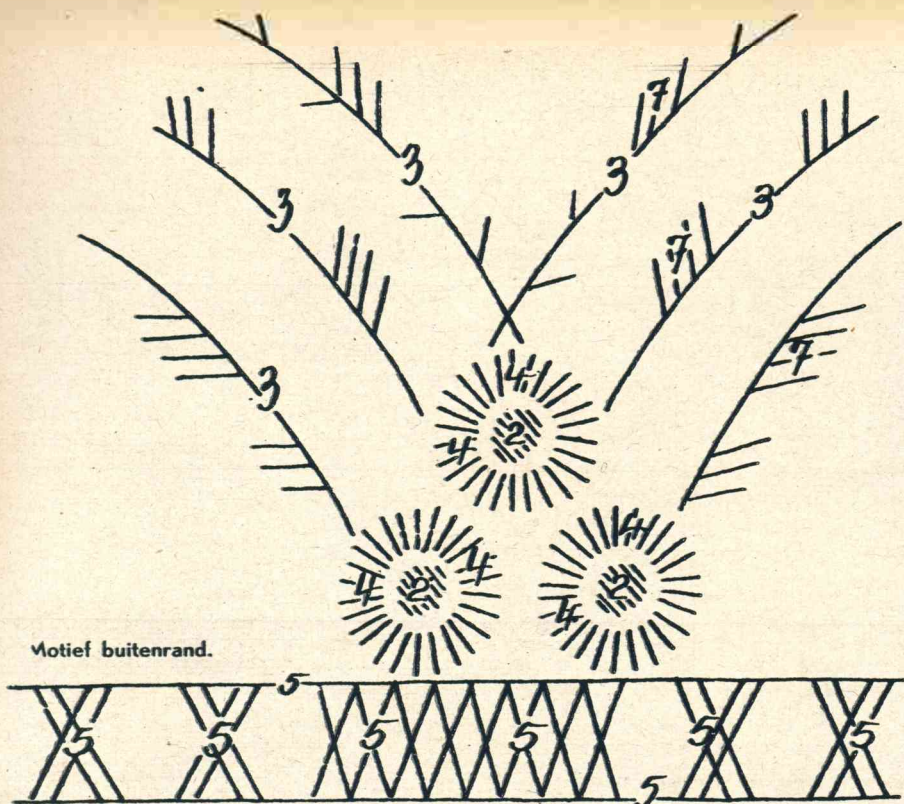
Alvorens met het borduurwerk wordt begonnen, stikken we eerst een 5 cm. breeden zoom langs den rand. Daarna teekenen we het randmotief en de bouquetjes met behulp van het gegeven patroon op ware grootte en door middel van carbonpapier op het



Motief binnenrand.



Hoek-motief



Motief buitenrand.

De kleuren, die telkens moeten worden toegepast, zijn door de verschillende cijfers aangegeven.

Van de splijtzijde wordt 'n heele draad gebruikt; is het linnen nogal fijn, dan kan men ook met een halven draad volstaan.

Behalve als tuinafelkleed kan dit handwerk ook als dekservet dienst doen, doch in dit geval zouden wij onze lezers willen aanraden, de groote motieven (die het meest naar het midden staan) te laten vervallen.

Wanneer het kleed af is, wordt het borduurwerk aan den verkeerden kant met een heet ijzer gestreken.

Een hartig hapje bij de boterham

ROEREIEREN MET PETERSELIE

(4 PERSONEN)

4 eieren, 4 eetlepels melk, zout, peper, 1 eetlepel fijnggehakte peterselie, boter. Klop de eieren los, voeg er vervolgens de melk, zout en peper bij en roer alles goed door elkaar. Schep er daarna de fijnggehakte peterselie door. Smelt de boter, voeg de eiermassa er bij en roer zo lang in de pan tot de eieren gestold zijn. Presenteer de roereieren op een verwarmd schoteltje en geef 'er desverkiezende driehoekjes geroosterd of gebakken brood bij.

KAASOMELET

(4 PERSONEN)

4 eieren, zout, peper, 50 gr. geraspte kaas, 2 eetlepels melk, boter. Klop de eieren los en vermeng ze met de melk, zout, peper en geraspte kaas. Smelt de boter in de koekenpan, giet er 'n gedeelte van het beslag in en laat de omelet op een zacht vuurtje gaar worden. Rol ze op en schuif ze op een verwarmd schotel. Garneer de omelet met een paar takjes peterselie of met wat kruiden.

BOKKINGMAYONNAISE

(4 PERSONEN)

4 bokkingen, een paar eetlepels mayonaisse, 1 ui, 1 augurkje, een paar takjes peterselie, bouillonaroma, rode biet, desverkiezende 1 hardgekookt ei. Verwijder de graat, hak vel en den kop van de visch, snijd 'n ischvleesch in

kleine stukjes. Snipper ui en augurkje hak de peterselie en een gedeelte van de biet fijn. Schep dit mengsel samen met de visch en een gedeelte van het fijnggehakte ei door de mayonaisse. Maak het mengsel op smaak met wat bouillonaroma. Doe het hapje over in een glazen schaal, garneer het met stukjes biet en hardgekookt ei.

HARINGSLAATJE

(4 PERSONEN)

3 haringen, 5 koude gekookte aardappelen, een paar eetlepels mayonaisse, zure biet, uitjes en augurkjes, 1 hardgekookt ei, zout, peper, een scheutje azijn. Maak de haringen zorgvuldig schoon en snijd ze in kleine stukjes. Hak de aardappelen, biet, uitjes en augurkjes en het hardgekookte ei in kleine stukjes en vermeng alles met de stukjes haring. Schep de mayonaisse er door en maak het slaatje op smaak met zout, peper en een scheutje azijn. Leg het op een schotel en giet er desverkiezende nog wat mayonaisse overheen. Garneer het slaatje met stukjes ei, biet, uitjes en augurkjes. Strooi er desverkiezende nog wat gehakte peterselie over.

Wat zullen we eten?

Zondag:	Vermicellisoep. Roastbeef. Andijvie. Aardappelen. Vruchtensla.
Maandag:	Koud vleesch. Gestoofte prei. Aardappelen. Rijstebrij.
Dinsdag:	Varkenslapjes. Spruitjes. Aardappelen. Broodschoteltje.
Woensdag:	Groentesoep. Zuurkoolschotel.
Donderdag:	Poulet. Koolraap. Aardappelen. Maizenavla.
Vrijdag:	Magere erwtensoep. Kaasomelet. Sla van Brusselsch lof. Aardappelen.
Zaterdag:	Gebakken spek. Heete bliksem. Flensjes.

Charme...

zonder crème of poeder

Dat lijkt haast niet mogelijk en toch is de wetenschap erin geslaagd, voor U een wonderbaarlijk product te creëren, n.l. Velouty de Dixor.

VELOUTY DE DIXOR

- vervangt crème en poeder
- maakt Uw teint mat en donzig
- geeft Uw gelaat 'n bekoorlijk, natuurlijk aanzien.

VELOUTY DE DIXOR

6 modekleuren: blanche, pêche, naturelle, ocre, ivoire, soleil-doré

Imp. voor Nederland
N.V. v. d. Laaken's Handel Mij.,
Amsterdam, Leidschekade 98, Tel. 36372

Zend ons 25 cts. aan postzegels en U ontvangt een etui met 3 tuben van de 3 voornaamste kleuren.



HEUMATIEK

Niet zonder reden noemt men Rheumatiek een rampspoed, waaronder in ons land ontelbare mannen en vrouwen gebukt gaan. Onbeschrijfelijk zijn de pijnen, ondragelijk de lasten, die rheumatiek al aan de menscheid gebracht heeft. - Want nog afgezien van de pijnen zelf, gaan er zooveel ten onder aan de gevolgen, worden heele families het slachtoffer, omdat de onmacht tot het verrichten van het dagelijks werk, het vaders onmogelijk maakt hun dagtaak te verrichten; worden moeders aan hun stoel of bed gekluisterd, omdat aangetaste ledematen, krachteloos en als het ware verlamd, ieder werk weigeren. Koud, guur weer, regen en wind, vochtige woningen en allerlei oorzaken meer, kunnen leiden tot aanvallen van rheumatische pijnen. Maar de grond-oorzaak is altijd onzuiver bloed. - Schadelijke zuren,

die niet behoorlijk door het lichaam worden afgevoerd, die zich ophopen en vastzetten in spieren, spierweefsels en gewrichten, die zijn de eigenlijke oorzaak van Uw snerpande Rheumatische pijnen. Daarom moet ge Kruschen Salts nemen. - Dit heilzame middel, dat reeds zoo onnoemelijk vele lijdens aan Rheumatiek van hun pijnen verlost heeft, zal ook Uw bloed zuiveren en zodoende de oorzaak wegnemen van Uw lasten en pijn. - Kruschen Salts is samengesteld uit 6 minerale zouten, welke aansprekende werking op Uw lever, nieren en ingewanden, deze organen tot groter actie brengt; die ze weer doet functioneren precies zooals vroeger; die ze eigenlijk weer jong maakt en opgewassen tegen hun taak: Uw bloed te zuiveren, het vrij te houden van pijnverwekkende zuren en deze af te voeren langs natuurlijke weg.

Wees verstandig - breek Uzelf uit de ban van pijn en ongemak, word weer de oude. Neem Kruschen Salts! Iederen morgen bij het opstaan de beroemde kleine hoeveelheid Kruschen, zoveel als er op een cent gaat - in Uw eerste kopje thee. 't Is zoo weinig en doet U zoo wonderlijk veel goed.

KRUSCHEN SALTS

Verkrijgbaar bij apoth. en drog. 5 f. 0.40, f. 0.75 en f. 1.60 (extra groot pak). Fabr.: E. Griffiths Hughes Ltd., Manchester (Engeland). Opricht 1756.

HÈ, DAT LUCHT OP! HET HELPT REUSACHTIG BIJ HOOFDVERKOUDHEID!

Verbazend hoe vlug Vicks Va-tro-nol hoofdkoudheid verlicht. Een paar druppels van deze merkwaardige nieuwe vloeistof in de neusgaten verzachten de prikkeling, verwijderen het slijm, verminderen de gezwollen slijmvliezen en laten U weer vrij ademen.

Nog sterker - Met Va-tro-nol behoeft U niet te wachten tot Uw neus verstopt is. Va-tro-nol is speciaal om de Natuur te helpen bij het bestrijden van infecties in neus en keel, waar de meeste verkoudheden ontstaan. Gebruik het direct als U niest of snuift en voorkom vele verkoudheden.

NOG BETER, MENEER SMIT! BIJTIJDS GEBRUIKT VOORKOMT VA-TRO-NOL VELE VERKOUDHEDEN.

Prijs fl. -.90 per flac.

VICKS VA-TRO-NOL

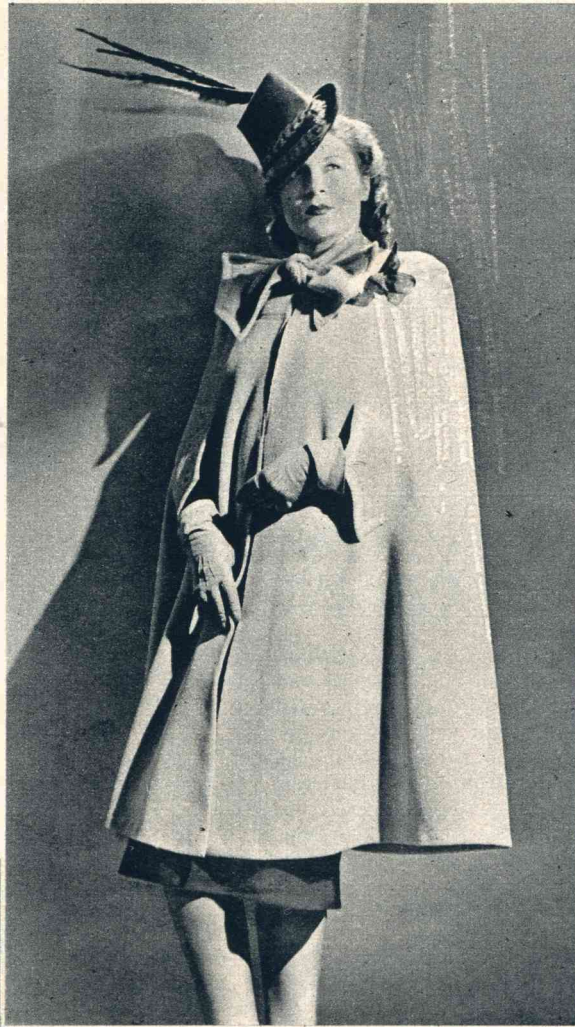
PARIJSCH E MODE-REPORTAGE

III

De mantel is ditmaal zeer beslist het stiefkind van Vrouw Mode, althans in vergelijking met het pakje, dat in vrijwel alle Parijsche voorjaarscollecties een beduidend grootere plaats inneemt. Dit geldt zoowel bij de wollen stoffen voor de komende zomermaanden als bij zijde, satijn, tussor en luchtige crêpes voor den hoogzomer.

Toch is de mantel ook nu weer volop een bespreking waard. Hoewel er vele afwijkingen zijn, kunnen we de modellen toch in drie categorieën onderbrengen; dat zijn dan de gekleede, eenigszins getailleurde mantel, die vaak maar met één knoop in de taille gesloten is; de wijde swagger, die niets meer heeft van het dikwijls plumpe, vierkante model van het vorige jaar; en ten slotte de sportieve, strenge redingote, die gewoonlijk met vier of vijf knopen, in dubbele rij aangebracht, sluit.

Wat de ruimte betreft, op dit punt veroorloven de meeste huizen zich volmaakte vrijheid. We zien wijd klokkende swaggers of swaggers met plooiën in den rug, en op het gebied van complets vrij veel neerhangende modellen, die in negen van de tien gevallen gevoerd zijn met de imprimé, waarvan het jurkje gemaakt werd. De gekleede mantels kunnen zoowel een ruim klokkenden schoot vertoonen als een bescheiden ruimte voor of achter, zoodat de silhouet slank blijft. Een enkele maal merken we een bloesenden rug op met ingewerkt ceintuurtje. Bijzonder leelijk vinden we de rechte driekwart mouw van verschillende modellen. De kraag en de revers zijn, indien ze al niet geheel ontbreken, over het al-



gemeen van bescheiden formaat. Dit kan zeker niet altijd gezegd worden van de zakken, die vaak een amusant onderdeel van het geheel vormen. Het komisch effect is niet zoozeer te wijten aan de groote harmonica-zakken of de slechts ten deele vastgestikte buidelzakken, als wel aan het „solo-exemplaar”, dat op den overslag van den mantel is aangebracht, en meer nog aan de zakken, die in plaats van van voren... van achteren zitten! Een dwaas gezicht, een last bij het zitten-gaan en bovendien een uitdaging aan het gilde der zakkenrollers....

Wat het materiaal aangaat, zien we voor swaggers verschillende tweeds en velours de laine in zwaardere kwaliteiten gebruikt; voor de gekleede mantels is het meer soepel materiaal in zuivere wol, terwijl een mooie zware tussor, tafzijde, zijden piqué en krakend satijn met een klein werkje erin voor den hoogzomer gereserveerd blijven.

Op het punt van kleuren treedt marine naar voren, naast het zich altijd handhavende zwart. Verder is er een oneindige variatie in bleke, met geel gemengde tinten groen; lichtblauw, dat hel turkoois kan zijn, doch ook naar grijs kan zweemen; lichtgrijs en zandkleur; maïsgeel, garde-rood en nog vele andere fantasie-tinten, terwijl voor den hoogzomer ook wit in het geding komt.

Speelt de coupe ontegenzeggelijk de eerste viool, men heeft toch ook wel naar echt vrouwelijke garneringen gezocht.



Naast fantasieknoopen, waarbij aan metaal en leer 'n groote plaats is ingeruimd, zien we marineblauw, veelal gegarneerd met een toets van wit piqué, soms zelfs een kraagje, revers of manchetten. Daarnaast schijnt de ouderwetsche passementerie met zijden balletjes weer een rol te gaan spelen, terwijl stiksels en zijden tres ook aan bod zijn. De motieven, die dik op de stof liggen, doordat er een vulsel opgespoten werd, hebben volkomen afgedaan. Verschillende mantels hebben zakjes of een andere garnering van de imprimé, waarvan het jurkje gemaakt werd. Inderdaad niet onaardig, maar op deze wijze beperkt men het nuttig effect van het kleedingstuk ten zeerste.

Bont heeft ditseizoen weinig te beteekenen; slechts een enkel model, dat met zilvers vos gegarneerd werd, dient zich aan. Verschillende malen werkt men met twee kleuren; het schouderstuk en soms ook de bovenzijde van de mouwen worden wel van ander materiaal genomen. Bij de broderie komen slechts motieven in aanmerking, die berusten op het uittrekken van draden, en dat nog maar hoogst zelden.

De zomermantel blijft een gewichtig onderdeel van onze garderobe, waarbij we vooral rekening moeten houden met het doel, waarvoor we hem het meest gebruiken. Doelmatigheid vóór alles! Alleen als we ons meerdere exemplaren kunnen veroorloven, of nog een goeden mantel van vorig jaar bezitten, mogen we ons wagen aan fantasie-tinten en modellen, die meer elegant dan practisch zijn.

Uit de nieuwe Zomerpracht

VOOR HET VOORJAAR



1097. Mantel-costuum van twee kleuren, tailleurkraag en -revers, de mantel sluit met één rij knopen, tweebaansrok. Benodigde stof: voor mantel 1.40 m. van 140 cm. breed.

1098. Mantel-costuum van twee kleuren, mantel smoking-sluiting, sjaalkraag, gearneerd met soutache-motieven, tweebaansrok. Ben. stof: voor mantel 1.40 m. van 140 cm. breed, voor rokje tweemaal de lengte van 90 cm. breed.

1099. Mantel-costuum, tailleur-mantel met kraag en revers, sluit met één knoop, rok van banen, gearneerd met biezen van een andere kleur. Benodigde stof: 2.75 m. van 140 cm. breed.

1101. Mantelcostuum van twee kleuren stof, kraag, naadbies en zakklep zijn van gewerkte zijde, zwartzijden rokje. Benodigde stof: voor mantel 1.40 m. van 140 cm. breed, voor rokje tweemaal de lengte van 90 cm. breed. Verkrijgbaar in de maten 42-44-46-48.

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums, die ontleend zijn aan het mode-album „Zomerpracht”, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor complets, 35 cts. voor mantels en japonnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjassen en kinderkleding. Bij bestelling vooral opgeven het gewenschte maatnummer. Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorger; door girostorting op No. 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels (a.v.p. niet van 6 cent) aan het PATRONENKANTOOR „PANORA”, NASSAUPEL 1, HAARLEM waarbij 5 cts. extra voor toezending per post verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan het bureau van dit blad.

CORRESPONDENTIE

Mev. M. B. te Geleen. De witte kringen, die van het sneeuwwater zijn achtergebleven, zult u zeer moeilijk kunnen verwijderen. Probeert u het eens door het peau de suède op te stoomen boven den damp van kokend water en daarna op te borstelen met een rubber of metalen borsteltje. U zult dit werkje echter geregeld moeten herhalen, want na korten tijd zullen de strepen weer zichtbaar worden.

Mev. J. v. S. te Roermond. Een pluchen tafelkleed kunt u weken in water met zout en daarna wassen in een lauwwater van een goede zeepsoort of, wanneer de kleuren donker zijn, in een aftreksel van houtzeep. U slaat het kleed er door, neemt het druiptnat uit het sop en geeft het voor de helderheid een tweede sop. Daarna spoelt u in ruïm water tot alle zeep is verdwenen. U hangt het kleed druiptnat met den rechterkant naar buiten te drogen en stoomt het goed vervolgens op boven den damp van kokend water. Mochten de polen daarna nog plat liggen, dan wordt het goed tegen de vleug in stevig opgeborsteld.

Mev. K. te Roermond. Wanneer de diamanten open gezet zijn, kunt u den ring eenige uren in een kopje met alcohol laten weken en daarna met een stevig borsteltje schoonborstelen. Het goud wrijft u met een wollen doek glanzend. Zijn de steenen echter niet open gezet,

dan zult u den ring door een juwelier moeten laten reinigen. Deze neemt de steenen uit den ring en maakt het geheel schoon. U begrijpt dat een leek dit zelf niet doen kan.

Mev. H. te Arnhem. Tot onze spijt kunnen wij u aan een breipatroon van een mantel met baret, als door u bedoeld, momenteel niet helpen.

Mev. J. N. te Weesperkarspel. Smeert u de ruiten eens in met zachte zeep en laat u deze een paar uur intrekken. Daarna wast u de ruiten met warm water af. Gebruikt u er desnoods wat schuurmiddel bij. Is het papier na deze bewerking nog niet geheel verdwenen, dan zult u de stukjes, die achterblijven, met een scherp voorwerp moeten afkrassen.

De groene stukjes van het tafelzeil, die op de tegels zijn achtergebleven, smeert u eveneens in met zachte zeep. De verf kan na een paar uur weken gemakkelijk worden weggevoerd met een heet sop. Als het nodig is, gebruikt u bij het afwassen een goed schuurmiddel.

Mev. O. M. M. te Vlaardingen. Tot onze spijt hebben wij geen beschrijving voor een jurk in maat 46, uitgevoerd in het door u bedoelde kantpatroontje. Wij hebben echter uw verzoek om een japon in uw maat te plaatsen genoteerd. Zoo mogelijk wordt er aan voldaan.

„Het is verwonderlijk, hoe frisch, zacht en fijn mijn huid is geworden”,

zegt LADY RUSSELL OF LIVERPOOL.



LADY RUSSELL, echtgenote van Lord Russell of Liverpool, zegt:

„Ik gebruik Pond's Creams sinds langen tijd; zij zijn uitstekend. Zij hebben inderdaad mijn huid prachtig verbeterd en haar fijner, zachter en frisscher gemaakt. Bovendien hebben zij de kleine plooitjes verwijderd, die zich steeds dreigender begonnen te vormen”.

ANALYSE der gelaatstreken van Lady Russell.

1. **Voorhoofd** — Hoog en blank zonder de minste rimpelvoorming; geen vermoeide teint.
2. **Oogen** — Amandelvormig met lange gebogen wimpers. Diepliggend, maar zonder kraaienvoetjes.
3. **Neus** — Fijn gemodelleerd zonder grove poriën of meeëters.
4. **Mond** — Edel met prachtig gevormde lippen; geen scherpe trekken.
5. **Kin** — Ferm en rond, ivor-blanke huid; gelijkmatige poriën. Geen onreinheden of meeëters.

deden, zullen zij ook voor U doen: Uw teint wordt levendiger, zachter en mooier. Wijde poriën sluiten zich, en Uw huid straalt met een frissche natuurlijke kleur. Onreinheden en meeëters zijn verdwenen, evenals ieder spoor van rimpels of plooiën.

Door het geregeld gebruik van Pond's Creams wordt Uw huid zacht als satijn en krijgt zij een fraaie teint. Neem iederen avond Pond's Cold Cream om Uw huid te reinigen en des morgens Pond's Vanishing Cream om haar overdag te beschermen en als basis voor Uw poeder. U zult verwonderd zijn, hoeveel aantrekkelijker Uw huid in korten tijd er uitziet.



Lady Russell schrijft haar prachtige vlekkelooze huid toe aan het geregeld gebruik van Pond's Creams. Wat Pond's Creams voor haar



Als men spreekt over mooie witte tanden, denkt men aan Chlorodont, de doelmatigste tandpasta.

Schuimend of niet-schuimend.

TUBE 25 ct. - GROOTE TUBE 45 ct.

Chlorodont
Tandpasta

Gefeliciteerd!

GESLAAGD!

Een diploma of een goede betrekking!

... en dit is wederom een greep uit de vele honderden ongevraagde dankbetuigingen, die voor ieder steeds gaarne ter inzage liggen. Velen volgden reeds met succes onze goedkope, schriftelijke cursussen. Zó kwamen zij vooruit!

BLIJFT GIJ NIET ACHTER!

M.H., 14 November 1939.
Met deze deel ik U mede, dat ik op het te Hengelo gehouden examen tot verkrijging van het Middenstandsdiplooma ben geslaagd met een gemiddeld waarderingscijfer van 8½.

J. L. te Almelo

M., 6 December 1939.
Zoals U weet, heb ik Uw cursus gevolgd van privé-secretaresse en tevens van Frans, Duits en Engels.

Ik heb thans een goede betrekking gevonden als boekhoudster in een heren-kledingbedrijf hier ter stede. Dat ik hierin ben geslaagd, heb ik hoofdzakelijk aan Uw opleiding te danken. Daarom mijn oprechte dank voor de goede en nuttige lessen.

Mej. I. H. te Huizum-Leeuwarden.

M., 8 Juli 1939.
Hiermede bericht ik U, dat ik een betrekking gekregen heb als chauffeur-monteur in een garage te Ouderkerk a/d IJssel. Ook heb ik mijn rijbewijs gehaald, waarbij ik veel nut van Uw cursus had. Nogmaals dank ik U en de leraren voor wat ze voor me gedaan hebben.

A. S. te Ouderkerk a/d IJssel, (Z.H.)

Mijnheer, 4 December 1939.
Ondergetekende, F. J. B. te O. B.-Z., oud cursist Uwer onderwijsinstelling en wel in de vakken fröbelen en opvoeding van den kleuter, bericht U tot hare blijdschap, dat zij heden is benoemd tot Hoofd der Bewaarschool alhier.

Mej. F. J. B. te O. B.-Z.

Geachte Heer v.d. Bij, 22 November 1939.
Hiermede bericht ik U, dat ik geslaagd ben voor het vakdiploma van de kruideniers. Ik dank U hartelijk voor de goede opleiding. De lessen waren zeer duidelijk, evenals die voor het Middenstandsdiplooma, waarvoor ik verleden jaar eveneens met succes examen heb gedaan. Ik kan ze dan ook aan een ieder aanbevelen.

J. v. d. M. te Gorredijk (Fr.)

Geachte Directeur, 2 Februari 1939.
Het is mij aangenaam U te kunnen berichten, dat ik geslaagd ben voor de betrekking van leerling-verpleegster in het R.K. Ziekenhuis alhier. Hiervoor werd een U.L.O.-diploma of een diploma van de huishoudschool vereist. Daar ik niet in het bezit ben van een dergelijk diploma, solliciteerde ik met de vermelding, dat ik Uw cursus voor leerling-verpleegster volgde, waarop ik werd aangenomen.

Mej. E. A. v. K. te H.

Geachte Directeur, 12 September 1939.
Mag ik U hartelijk danken voor het mooie diploma? Ik heb er succes mee gehad, want vorige week Donderdag ben ik aangenomen in het Diaconessenhuis te L.

(Cursus leerling-verpleegster).

Mej. G. D. te De Leek.

M., 2 Augustus 1939.
Ik ben nu al in betrekking als opzichtertekenaar bij het „Stellingbureau der genie, afd. stellingbouw“ te V... dank zij Uw lessen.

(Cursus bouwkundig tekenen)

C. P. v. M. te Vlissingen.

Geachte heren en leraren, Sept. 1939.
Nu de lessen na prettige studie ten einde zijn, wil ik U bedanken voor het mooie diploma. Het kwam mij zeer van pas. Zodoende kon ik in Augustus te Hengelo (O.) het K.E.C.-diploma „Gezelschapmaker“ (diploma B) behalen.

H. S. te Vaassen (Gld.)

VAT MOED EN ZET U AAN DEN ARBEID!

M.H., 30 November 1939.

Verder dank ik U nogmaals hartelijk voor het ontvangen diploma. Ik kan U nog mededelen, dat ik sinds Juni vast aangesteld ben als etaleur bij Modehuis E. te V. en heb ook reeds salarisverhoging ontvangen. Ik heb niets anders gedaan, dan Uw lessen in praktijk gebracht en Uw raadgevingen opgevolgd.

(Cursus etaleur) J. M. S. te Velden (L.).

WelEd. Heer, 13 Januari 1940.

Tot mijn genoegen ontving ik dezer dagen bericht, dat ik geslaagd ben voor het boekhouddiploma „Mercurius“, voor welke vereniging ik op 13 en 14 December '39 in Amsterdam examen heb gedaan.

A. V. te Venhuizen (N.H.)

Geachte Heer, Januari 1940.

Enige weken geleden werd mij een plaats als bedrijfsleider aangeboden, welke ik heb aangenomen.

(Cursus landbouwkundig-bedrijfsleider)

J.B. te Oude-Schild (Texel).

M.H., 16 Juli 1939.

De 28ste Juli a.s. zal ik voor de Arrond. Rechtbank alhier als makelaar worden beëdigd. Uw schriftelijke lessen van de cursus makelaar-taxateur zijn mij een grote steun geweest om de beëdiging te verkrijgen.

J. M. F. R. te Den Haag.

Weledele Heer, 18 September 1939.

Met groot genoegen kan ik U berichten, dat ik geslaagd ben voor het voorlopig diploma landmachinist, motorbedrijf.

J. v. L. te Gouda.

Geachte Heer v.d. Bij, 26 September 1939.

Met deze wil ik U mededelen, dat ik geslaagd ben voor het V.E.V.-examen. Tevens ben ik als monteur aangesteld aan de Gemeentelijke Electriciteitswerken te A.

(Cursus sterkstroommonteur V.E.V.)

G. A. te Drumpt bij Tiel.

Mijne Heren, 19 Augustus 1939.

Dezer dagen werd ik verblijd met de mededeling, dat ik geslaagd ben voor het diploma Manufacturenbreve, waarvoor ik aan Uw onderwijsinstelling mijn opleiding genoot.

H. H. B. te Meppel.

Mijnheer, 17 October 1939.

Ik kan U mededelen, dat ik reeds aangesteld ben als uitvoerder-wegenbouwer. Dat heb ik te danken aan de lessen van de A.S.S.O., die ik heb gevolgd, terwijl ik nog niet geheel uitgeleerd ben.

(Cursus wegenbouw) J. S. te Apeldoorn.

WelEd. Heer, 25 October 1939.

Hierbij heb ik het genoegen U mede te delen, dat ik gisteren, 24 October, voor het te Amsterdam gehouden examen van de Alg. Ned. Politiebond ben geslaagd.

Ik ben vol waardering over de deskundige samenstelling van Uw lessen en het nauwkeurig corrigeren van het ingezonden werk. Dank zij deze lessen is het mij reeds bij mijn eerste poging mogen gelukken het diploma te behalen.

(Cursus politie-diploma) L. G. K. te Apeldoorn.

Geachte Heer v.d. Bij,

Ik kan U thans met vreugde mededelen, dat ik ben geplaatst in de montagehal van de Kon. Maatschappij „De Schelde“.

(Cursus vliegtuig-mecaniciën).

J. J. te Vlissingen.

Mijnheer, 22 December 1939.

Ook wil ik U even mededelen, dat ik op een reclame-studio geplaatst ben en wel bij de firma P. Dank zij Uw cursus ben ik tot het reclame-tekenen gekomen en zal Uw instituut bij iedereen warm aanbevelen.

(Cursus reclame-tekenen) B. K. te Amsterdam.

Dames en Heren!

KIEST UIT DEZE CURSUSSEN!

Lessen aansluitend op de lagere school en voor gevorderden! Voor jong en oud, gehuwd en ongehuwd! Leest onderstaande cursusopgave. Zondt ons de bon (zie links onder) in een gesloten enveloppe, dus gefrankeerd met 5 cent, of vraagt per brief of briefkaart een prospectus van de cursus, waar U meer van wilt weten. Kosteloos krijgt U alle inlichtingen en ook zenden wij U dankbetuigingen van kortgeleden geslaagden en aangestelden. Schrijft vandaag nog - het kan aan Uw toekomst een ongedacht gunstige wending geven. Kennis is macht!

A-CURSUSSEN:

Voor heren: middenstandsdiplooma, politie-diplooma, marchandise, politietroepen, leerling-verpleger, besteller, hulpkeurmeester (voor slagers), manufacturenbreve, kruideniersdiploma, warenkennis, etaleur, reiziger, administrateur, notarisclerk, makelaar-taxateur, effectenvak, inspecteur verzekeringsmij., directeur van een woning- en assuratiebureau.

Voor dames: middenstandsdiplooma, leerling-verpleegster, manufacturenbreve, kruideniersdiploma, warenkennis, etaleuse, cassiere, reiziger, privé-secretaresse, kinderverzorger, kinderjuffrouw, assistente bij een dokter of tandarts, fröbelonderwijzeres, fröbelen.

B-CURSUSSEN:

Voor dames en heren: ALGEMENE ONTWIKKELING (ZEER UITGEBREIDE CURSUS VOOR IEDEREEN), praktijkdiploma boekhouden (dubbelboekhouden), handelskennis, handelsrecht, statistiek, handelsrekenen, boekhouddiploma's „Mercurius“ en „Vereniging van Leraren“, landbouwboekhouden, landbouwkundig bedrijfsleider zetboer, Nederlandse taal, Frans, Duits, Engels, Nederlandse, Franse, Duitse en Engelse handelscorrespondentie, stenografie (systeem „Grote“), spreken in het openbaar, rekenen, meetkunde, algebra, wiskunde, belastingconsulent, handschriftverbetering, beschavingsleer (goede omgangsvormen).

C-CURSUSSEN:

auto-monteur, auto-techniek, garagehondervestigingswet, motor- en rijwielhersteller, auto-expert (voor verzekerings-inspecteur en taxateur), theorie rijbewijs, autodiesel-monteur, electriciën, electrotechniek, diploma sterkstroommonteur V.E.V., diploma zwakstroommonteur V.E.V., lijnwerker, telegrafist, radiomonteur, radiotechniek, radiocentrale-monteur, lasser, lastechniek, machinist voor stoombedrijf, voor motorbedrijf, voor electrisch bedrijf, voor de officiële diploma's land-, scheeps- en zuivel-machinist, koeltechniek, vliegtuigmecaniciën, vliegtuigtechniek, verwarmingsmonteur, verwarmingsinstallateur, metaalbewerking (smid-, machine-, constructiebankwerker, draaier, enz.), machinismonteur, fabrieksmonteur, loodgieter, erkend gasfitter, erkend waterfitter, V.V.A.-diploma's gezel en meester voor timmeren, voor metselen, voor lood- en zinkwerken, voor smidbankwerken, voor machine-bankwerken, v. auto-monteur, electrotechnische tekenen, machine-tekenen, bouwkundig-tekenen, menbel-tekenen, scheepshouwk.-tekenen.

mode-tekenen, reclame - tekenen en ontwerpen,

aspirant bouwkundig opzichter, bouwkundig opzichter, betonbouw, wegenbouw, filmoperateur, bedrijfsleider-werkmeester, gezel en meester kleermaker, enz.

LEER DIT VOOR UW KINDEREN!

OOK VOOR DAMES!

NA BEHAALD DIPLOMA HULP BIJ SOLLICITATIE.

GRATIS

ALLE BOKKEN, ATLASSEN, TEKEN-BENODIGDHEDEN, ENZ. worden gratis Uw eigendom. Iedere werk een lezend ding en correctie van gemaakt werk.

ZENDT UW BON VANDAAG NOG.

ASSO

INSTITUUT VOOR SCHRIFTELIJK ONDERWIJS

Dir. J. v. d. Bij, Hoofdonderwijzer

NIEUWE PLEIN 31, bij het Station, ARNHEM

KNIP UIT

Alle BOKKEN, ATLASSEN, TEKEN-BENODIGDHEDEN, ENZ. worden gratis Uw eigendom. Iedere werk een lezend ding en correctie van gemaakt werk.

Naam.....
Straat en nr.....
Woonplaats.....
Leeftijd.....

Aan A.S.S.O. Nieuwe Plein 31, Arnhem.
Ik verzoeek, zonder enige verplichting inlichtingen omtrent de cursus voor:

MILITAIRES. Cursussen voor militairen kunnen ook door familieleden en andere burgers worden aangevraagd en besteld.